

Cântarea Cântărilor - comentarii Alfred Guignard

Introducere - Cântarea Cântărilor

Toate cărțile Cuvântului ne vorbesc despre Domnul Hristos, prezentând gloria Lui sub diferite aspecte. Când citim Scripturile, este important să știm sub care aspect ni-L prezintă Duhul Sfânt.

În Cântarea Cântărilor, Domnul Hristos este „lubitul” rămășiței credincioase a lui Israel și este mai ales pentru Biserica Sa, Mireasa Lui cerească, care va fi arătată în glorie, cu El, înaintea ochilor întregului univers.

În ea ni se vorbește despre dragostea lui Mesia pentru credincioșii lui Israel, o dragoste manifestată în mod poetic și adesea sub formă de imagini. Este dragostea „tare ca moartea” a Regelui pentru cei credincioși din poporul Său și este și dragostea credincioșilor pentru El. Ei doresc să cunoască această dragoste și să se bucure de ea.

Inimile noastre sunt încălzite și pot arde înăuntrul nostru în timp ce contemplăm în această cântare pe lubitul credincioșilor. El este mereu același pentru afecțiunile alor Săi, în toate timpurile și în toate dispensațiile. Văzându-i pe credincioșii pe care-i găsim aici că au o dragoste care ni se pare mai adevărată și mai arzătoare decât a noastră, aceasta produce în noi o gelozie sfântă și întărește afecțiunile noastre pentru El.

Această carte prețioasă ne-a fost dată de Dumnezeu prin Solomon. Știm că acest împărat a primit de la Dumnezeu o înțelepciune extraordinară și faima sa se răspândise printre toate națiunile. El a scris trei mii de proverbe și o mie cinci cântări. Solomon este autorul inspirat a trei cărți din Scriptură:

- cartea „Proverbe”, care ni-L face cunoscut pe Cel care este înțelepciunea și ne învață cum să mergem într-o lume plină de curse și de pericole;

- cartea „Eclesiastul”, care ne arată că totul este deșertăciune sub soare și că este inutil să cauți fericirea într-o lume unde totul trece;

- cartea „Cântarea Cântărilor”, care pune înaintea ochilor noștri o Persoană în stare să umple inimile și să le facă pe deplin fericite. În Eclesiastul, lumea nu poate satisface sufletul nemuritor, dar în Cântarea Cântărilor, inima este prea mică pentru a-L cuprinde pe Cel care o umple!

Cântarea Cântărilor 8:1

"O, de ai fi fost fratele meu, care a supt la sânii mamei mele! Dacă te-aș găsi afară, te-aș săruta și nimeni nu m-ar disprețui".

Versetele 2, 3 și 4 ale capitolului 1 constituie introducerea acestei cărți. Capitolul 8 este ca o concluzie a tot ceea ce conține. Vom putea revedea marile adevăruri de care suntem preocupați citind această parte. Fie ca Dumnezeu să-Și atingă deplin scopul și să producă în inima noastră numeroase subiecte de adorare!

Aici găsim relațiile binecuvântate ale familiei de credincioși. Ucenicii au fost cu Domnul Isus în timpul lucrării Sale pe pământ, au rămas cu El în încercările Sale și cunosc Numele Tatălui. Faptul că această rămășiță devine Adunarea după coborârea Duhului Sfânt nu schimbă cu nimic acest adevăr prețios pentru Israel. Ei erau expresia familiei lui Dumnezeu și El era în mijlocul lor ca Acela căruia nu-I era rușine să-i numească frații Săi, cum le-a transmis prin Maria. În această cântare, Israel este numit "mama". De la acest popor Cuvântul a fost păstrat cu o grijă geloasă. Credincioșii sunt hrăniți cu acest Cuvânt, dar mai întâi Domnul Și-a găsit plăcerea în acest Cuvânt: "Legea Ta este înăuntrul inimii mele" (Psalmul 40:8). "Mă trezesc la miezul nopții ca să Te laud pentru judecățile dreptății Tale" (Psalmul 119:62). "După cuvântul buzelor Tale, eu m-am păzit de căile celui violent" (Psalmul 17:4). "Mă bucur de Cuvântul Tău ca unul care găsește o pradă mare" (Psalmul 119:162).

Regăsim sărutul, prima notă din această cântare: "Dacă te-aș găsi afară, te-aș săruta și nimeni nu m-ar disprețui". Acum ea își dă sărutul în bucuria dragostei ei. Într-o zi viitoare, când Mântuitorul lumii Se va arăta cu toți ai Săi, toți vor înțelege că din dragoste S-a jertfit pentru ei. În loc să disprețuiască o astfel de dragoste, Îl vor admira fără rezerve.

Cântarea Cântărilor 8:2

"Te-aș lua, te-aș aduce în casa mamei mele: ea m-ar învăța; te-aș face să bei din vinul aromat, din sucul rodiei mele".

De mult respins și disprețuit de poporul Său, Mesia lui Israel va fi condus în sânul națiunii rămășiței credincioase. Această rămășiță va face cunoscut gloria Sa poporului și el Îl va primi, se va bucura de El și va avea parte de binecuvântarea adusă de El. "Mama" reprezintă națiunea. Când Mesia a venit prima dată în casa Lui, ai Săi nu L-au primit; dar atunci toate inimile atinse de puterea lui Dumnezeu vor fi fericite să-L primească. Atunci El va putea să Se odihnească în dragostea Lui, în sânul unui popor care-L va recunoaște și care va avea parte de binecuvântările care sunt în El.

Avem o frumoasă imagine în evanghelii, când Domnul ajunge cu ucenicii Săi în locul în care un timp a fost alungat; este recunoscut și din toate părțile din jur aleargă la El și Îi aduc bolnavii: "și toți câți Îl atingeau erau vindecați" (Marcu 6:56). Ce schimbare pentru acest popor,

astăzi vrăjmaș! Fiind în mijlocul lor, El va putea să răspândească un belșug de har.

"... ea m-ar învăța".

Când citim Evanghelia după Marcu, găsim sfânta activitate a desăvârșitului Slujitor care dă învățături poporului Său. Într-o astfel de lucrare, învățătura ocupă un loc important. Câte lucruri avea să le spună din partea Tatălui care-L trimisese! Dar lucrarea Sa de dragoste în mijlocul lor a fost aparent fără rod, cum anunțase profetul Isaia. El Se trudise în zadar și-Și consumase forța pentru nimic (Isaia 49:4). Israel nu a fost reunit; a rămas împrăștiat printre națiuni, departe de locul în care Domnul Își stabilise Numele. Dar, într-o zi apropiată, acum, când acest popor a fost readus în țara sa, Mesia Se va întoarce în mijlocul lor și va putea să-i învețe cu toată libertatea lucrurile pe care niciodată nu au vrut să le cunoască. Atunci li se vor deschide ochii și vor contempla "lucrurile minunate care sunt în legea Ta" (Psalmul 119:18). Vălul care este pe ochii lor, pe inimile și mintea lor, va fi luat. Lucrurile care-L privesc pe Mesia, suferințele Sale, gloriile Sale, care până astăzi nu le sunt cunoscute, vor străluci înaintea ochilor lor uimiți; vor ști să răspundă la întrebarea solemnă pusă la începutul Psalmului 22. Vor vedea cu ochii lor rănilor de care vorbește Zaharia 13. Nu va arde inima lor înăuntrul lor când Domnul le va deschide Scripturile?

"... te-aș face să bei din vinul aromat, din suc de rodie".

Regăsim rodia și vinul, dar observăm că în acest verset, ca de altfel în tot sfârșitul acestei cărți, aceleași imagini corespund realităților mai frumos decât acelea de la începutul cărții, pentru că Preaiubitul este cu ai Săi. Binecuvântările din Psalmul 133 pot fi gustate: "Iată ce bine și ce plăcut este să locuiască frații uniți împreună! ... acolo a poruncit Domnul binecuvântarea, viața pentru totdeauna". El, în acea zi, va putea să Se bucure liber de comuniunea preaiubiților Săi și de bucuria de a Se găsi în mijlocul lor. Ce va fi pentru noi când Îl vom vedea față în față pe Cel care prin Duhul Sfânt ne vorbește de atâta timp? Fericirea noastră va fi deplină și cu atât mai mult a Sa.

Cântarea Cântărilor 8:3

"Stânga lui ar fi sub capul meu și dreapta lui m-ar îmbrățișa!"

În prezența Lui nu se găsește numai bucurie, ci și odihnă perfectă. Un timp, oia obosită în mijlocul pustiei a găsit prin credință un răspuns dulce în aceste brațe puternice. Acum credința este schimbată în vedere și oia este lângă El pentru totdeauna și se bucură de această odihnă. Cât este de plăcut, după atâtea trude din pustiu! În versetele de la 1 la 3 avem un suprem și ultim apel al iubitei chiar în momentul venirii Marelui. Pare că, văzându-L, ține cont de toată binecuvântarea pe care El o poartă cu Sine: legăturile familiei, dragostea care va avea curs liber; deplina cunoștință de El, bucuria prezenței Sale, pacea care umple inimile. A fi înconjurați de brațele Sale puternice, acesta va fi privilegiul tuturor celor care vor participa la frumoasa Împărăție a Domnului Hristos pe pământ și, încă mai mult, a celor ai Săi care se vor bucura etern de tovărășia Sa în locurile cerești.

Cântarea Cântărilor 8:4

"Vă jur, fiice ale Ierusalimului, de ce să stârniți, de ce să treziți dragostea până nu va voi ea?"

El răspunde la dorința ei arzătoare de a se odihni liniștită. Astăzi sunt numeroși cei care-L iubesc pe Domnul și care doresc să fie în compania Lui. Ce schimbare pentru ei când vor lăsa aceste lucruri pustii pentru a fi mereu cu El! Domnul vrea ca cei dragi ai Săi răscumpărați să guste lângă El odihna eternă care se află în prezența Sa. Prin credință ne bucurăm de odihnă în mijlocul unei lumi agitate, dar când vom fi în cer va fi o odihnă perfectă și eternă, pe care nimic nu o va putea tulbura. De aceea, în acest verset nu găsim nici un cerb sau gazelă (ca în capitolele 1:7), chiar dacă pasul lor rapid și ușor nu va putea tulbura mult odihna celor care sunt în brațele Bunului Păstor.

Cântarea Cântărilor 8:5

"Cine este aceasta care se suie din pustiu rezemată de preaiubitul ei? Te-am trezit sub măr: acolo te-a născut în dureri mama ta; acolo cea care te-a născut a fost în munci".

După ce au fost născuți în pustiu în timpul necazului celui mare, la sfârșit, credincioșii se vor sui la Ierusalim, orașul Marelui Împărat. Ce bucurie să se poată sui din acest loc distrus, la sfârșitul necazului lor, ca să intre în cetatea dorită de atâta timp! A doua carte a Psalmilor ne vorbește de strămtorarea lor: "Cum dorește cerbul izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule! Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu. Când voi veni și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?" (Psalmul 42:1-2). Iată-i în pustiu; sufletul lor este mâhnit. Se încred în Domnul pentru eliberare, dar timpul încercării durează. Ce lung este acest drum! Dar iată că Domnul vine, ca fulgerul care iese de la răsărit și se arată până la apus. Ai Săi Îl văd și se suie la Ierusalim. Suferințele din pustiu s-au sfârșit.

Am văzut în capitolele 3:6 că Sulamita se ridică din pustiu, aluzie la poporul care a ieșit din Egipt sub călăuzirea lui Moise. Aici ea este cu El și pare că nu are altceva de contemplat în afară de El. Și noi vom fi curând ca ucenicii pe care Domnul i-a condus pe un munte înalt, unde au putut contempla gloria Sa. După ce s-au uitat în jur, n-au mai văzut pe nimeni, decât pe Domnul Isus singur. Nu va mai rămâne decât El. Ce fericită zi!

"Te-am trezit sub măr".

Puterea vieții care se găsește în Domnul Hristos s-a manifestat când El a făcut să răsună glasul Său puternic, glas care a făcut lumile din nimic. El este Cel care a spus ca din sânul întinericului să strălucească lumina (lumină care a luminat și inimile noastre) și cu același Cuvânt i-a scos pe toți ai Săi din profunzimea somnului morții în care păcatul îi cufundase. Înaintea mormântului lui Lazăr, Domnul Isus a spus: "Lazăre, vino afară!" (Ioan 11:43) și mortul a ieșit, având mâinile și picioarele legate cu fâșii de pânză. Nu este Domnul vrednic de a fi subiectul unei iubiri arzătoare din partea tuturor celor care au fost eliberați prin puterea Sa? Ce simțeau Lazăr, Marta și Maria când Domnul Isus Se găsea în Betania, la cina care-I fusese pregătită? Moartea era în spate, era o amintire! Lazăr era la masă cu Cel care-I scosese din moarte, Marta Îl servea pe Domnul, iar Maria turna peste El parfumul! Așa va fi viitorul glorios al sfinților. Treziți de El și rezemați de brațul

Său, ne vom sui înspre cer, unde nu vom mai avea nevoie nici de soare, nici de lună, pentru că acolo luminează gloria lui Dumnezeu și lumina este Mielul. Nu va mai fi nici moarte! Sfinții vor lăuda fără încetare și împărații pământului își vor aduce gloria lor.

"... acolo te-a născut în dureri mama ta; acolo cea care te-a născut a fost în munci".

"Mama" este poporul Israel, mireasa pământească. Adunarea, în schimb, formată în perioada actuală din iudei și națiuni, este mireasa cerească. Cei credincioși din rămășiță vor ieși în timpul necazului celui mare; un adevărat chin dureros și plin de teamă va cădea peste această națiune, ca durerile femeii însărcinate (1. Tesaloniceni 5:3). Sub loviturile unor astfel de încercări și suferințe, acest popor, care astăzi este necredincios, va fi în profunzime lucrat de Dumnezeu. Conștiințele lor vor fi atunci exersate cu privire la legea pe care au călcat-o, la Mesia pe care L-au respins și la disprețul harului lui Dumnezeu care le-a fost oferit de-a lungul secolelor de răbdare ale lui Dumnezeu. Va fi necesară o mare frământare interioară ca să-i conducă să judece tot trecutul, care de la ieșirea din Egipt nu a fost altceva decât răzvrătire și neascultare față de Domnul care le făcuse promisiuni și care le încredințase oracolele Sale.

Ca după durerile unei nașteri, va ieși un popor pocăit, umilit, care va conta numai pe mila lui Dumnezeu și va fi gata să-L primească cu bucurie pe Mesia, pe care părinții lui L-au răstignit. Vor avea în El viața, în virtutea lucrării împlinite în favoarea lor când a murit pe cruce, lângă orașul iubit, unde va fi stabilit tronul gloriei Sale și va primi pe poporul Său în har. Acolo, "sub măr", care este Domnul Hristos, ei vor fi născuți, se vor naște din nou, vor avea în El o viață nouă.

Cântarea Cântărilor 8:6

"Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău. Pentru că dragostea este tare ca moartea; gelozia este neînduplecată ca Locuința morților, jarul ei este jar de foc, o flacăra a Domnului".

Marele preot purta pe piept "pieptarul" cu douăsprezece pietre prețioase pe care erau înscrise, cum se înscriu sigiliile, numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel. Aceste pietre bogate, în căsuțele lor de aur, străluceau în Locul Sfânt, iluminate de sfeșnicul cu șapte brațe. Preaiubiții Domnului sunt mereu pe inima Celui care este Marele nostru Preot și care este continuu pentru noi în prezența lui Dumnezeu; ei reflectă gloriile Sale.

În acest verset, Împărăția fiind stabilită în glorie și în putere, iubita cere să fie pe inima Lui, care este în același timp Împărat și Mare Preot, lucru care niciodată nu s-a întâmplat sub vechiul legământ. În această frumoasă Împărăție, cei credincioși care L-au iubit pe Domnul în timpul absenței Lui vor străluci ca atâtea pietre prețioase, subiectele dragostei deosebite a Împăratului gloriei. Ele vor fi și pe brațul Său puternic, care i-a susținut și i-a protejat pe ai Săi și care se va face cunoscut în toate faptele Sale minunate.

"Pentru că dragostea este tare ca moartea".

Nu este o aluzie la moartea în care Domnul Hristos a intrat în har pentru noi, ci faptul că moartea nu lasă niciodată pe cel căruia îi este stăpână. Duhul Sfânt vrea să ne arate cu această imagine că nimic, absolut nimic nu va putea să ne răpească din strânsoarea acestei iubiri.

Moartea nu se înduioșează de nimic; și nu sunt nici lacrimi, nici durere în fața cărora să se dea înapoi și care s-o împiedice să ia cu sine victima ei. Totuși ea nu poate să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu "care este în Hristos Isus, Domnul nostru" (Romani 8:39). Puterile pământului și ale infernului aliate împotriva noastră nu pot să ne smulgă din inima și din brațele Celui care ne iubește și ne-a luat pentru Sine. Suntem săpați pe inima Lui ca o pecete.

"... gelozia este neînduplecată ca Locuința morților, jarul ei este jar de foc, o flacăra a Domnului".

Gelozia refuză să împartă cu alții dragostea persoanei iubite. Locuința morților este dură, crudă, nu restituie niciodată pe nimeni. Cu cât dragostea este mai arzătoare, cu atât este mai mare gelozia, este o flăcărăcare consumă tot ce întâlnește fără a ierta nimic.

Domnul nostru, care în dragostea Sa și-a jertfit viața, este obligat să consume cu focul pedepsei câteva lucruri care se interpun între El și inimile noastre. Dragostea Sa nu poate fi satisfăcută decât de posesiunea totală a celor care umplu inima Lui. Marele vrăjmaș este lumea și lucrurile din ea (1. Ioan 2:15). Ce sărace sunt inimile noastre când știu să se bucure atât de puțin în Cel care singur putea să le umple și care le va face să se reverse în timpul eternității! În nebunia noastră, alergăm după lucrurile care sunt deșertăciune și care ne depărtează de Cel care ne iubește, fapt ce atrage peste noi pedeapsa și suferința. O, de am putea să spunem: "Să fiu a Ta, Doamne, deplin!"

Cântarea Cântărilor 8:7

"Ape multe nu pot stinge dragostea, nici șuvoaiele n-o înecă. Chiar dacă cineva ar da toată averea casei lui pentru dragoste, ar fi profund disprețuit".

Dragostea Domnului Isus a triumfat peste tot, a rămas neclintită când a întâlnit apele mari ale judecății lui Dumnezeu și când a trebuit să spună: "Un adânc cheamă un alt adânc, la vuietul căderilor Tale de apă; toate valurile Tale și talazurile Tale au trecut peste mine" (Psalmul 42:7).

În acest cuvânt, "nici șuvoaiele n-o înecă", avem poate o aluzie la Iordan, imaginea morții, pe care chivotul Domnului întregului pământ a trebuit să-l străbată atunci când poporul a intrat în țara promisă. Numai picioarele preoților care purtau chivotul au intrat în apă; tot poporul a trecut pe uscat. În acea zi, poporul a trăit minuni și a mers pe un drum pe care nu-l cunoștea. Nimic nu L-a putut opri pe Domnul în ceea ce a vrut să facă în favoarea preaiubiților Săi; nici suferința, nici rușinea, nici abandonarea, nici moartea nu au putut să stingă dragostea Sa pentru ei. Este dragostea pură, neînvinsă, care își are izvorul în inima lui Dumnezeu și care este veșnică cum El Însuși este veșnic.

"Chiar dacă cineva ar da toată averea casei lui pentru dragoste, ar fi profund disprețuit".

Dragostea este satisfăcută numai posedând persoana iubită, care nu poate fi nici evaluată, nici plătită. Toate bunurile unei case n-o pot egala. Adam, în mijlocul splendorilor grădinii Eden, nu putea să se bucure deplin de toate bogățiile pe care Domnul i le pusese la dispoziție; erau bune și plăcute să le vezi, dar pentru el nici una nu se compara cu femeia pe care Domnul trebuia să i-o dea. Eva valora mai mult decât toate minunile de care era înconjurat în acel loc de plăceri. Înțelegem exclamația sa când Domnul i-o prezintă pe cea care a fost făcută din coasta sa: "Aceasta este acum os din oasele mele și carne din carnea mea" (Geneza 2:23). Nimic nu era mai prețios ca această tovarășă. Dar Adam nu era altceva decât imaginea Celui care trebuie să vină. Era ca un om provizoriu. Un Altul mai mare și mai glorios ca el trebuia să apară, Omul planurilor lui Dumnezeu, Cel care singur putea să-L glorifice și să fie El însuși glorificat în ochii întregului univers: Hristos, Preaiubitul cântării, Preaiubitul tuturor celor care au gustat bunătatea Sa.

Cântarea Cântărilor 8:8

"Avem o soră mică și n-are sâni; ce vom face pentru sora noastră în ziua când se va vorbi pentru ea?"

Cine este această soră micuță? Sunt cele zece seminții pierdute și necunoscute de nimeni astăzi. Iacov avea doisprezece fii – douăsprezece seminții ale lui Israel. Mesia lui Israel nu va împărăți numai peste casa lui Iuda și Beniamin, ci peste întregul popor. Vrajmașul poporului lui Dumnezeu nu va putea să răpească celorlalte zece seminții privilegiile împărăției casei lui David și binecuvântările promise lui Iacov și seminței lui. Mesia nu va fi lipsit de gloria de a extinde sceptrul Său peste tot poporul. Promisiunile se împlinesc în totul și dincolo de tot ce credința celor credincioși ar spera.

Aceste seminții sunt împrăstiate din acea zi în care Salmeneser, împăratul Asiriei, i-a dus în robie. Dar Dumnezeu, care știe perfect unde sunt și care veghează asupra lor, îi va conduce la începutul Împărăției. Atunci Fiul lui David își va extinde dominația și va răspândi binecuvântarea Sa nu peste două sau zece seminții, ci peste cele douăsprezece seminții ale lui Israel. "Dumnezeu este cunoscut în Iuda, Numele Său este mare în Israel" (Psalmul 76:1). Cum ar putea gloria lui Mesia să aibă extindere mai mică decât aceea a lui Solomon care a dominat întregul Israel?

Aceste zece seminții sunt numite "soră mică", însă ele nu au participat la uciderea lui Mesia și nu trebuie să treacă prin necazul cel mare, ca celelalte două care erau în Palestina când Domnul Hristos a fost omorât. Dar, nefiind necesar ca ele să treacă acest timp de încercare, ele nu cunosc precum Iuda imensitatea harului lui Dumnezeu și nu vor ajunge la dezvoltarea spirituală credincioșilor din Iuda, care atunci vor fi deja cu Domnul. Dar Dumnezeu Se va ocupa de aceste zece seminții, ca să le conducă în plină plăcere de tot ce Mesia este pentru poporul Lui. De aceea se adaugă:

"Ce vom face pentru sora noastră în ziua când se va vorbi pentru ea?"

Astăzi se vorbește puțin de aceste zece seminții și Iuda pare a fi uitat această soră cu care a fost în război în trecut. Dar Dumnezeu nu uită promisiunile Sale. Curând va pune aceste seminții în evidență și le va conduce în țara lor. Ce se va spune când ele vor ieși ca din înviere din mijlocul națiunilor în care au fost ca moarte și uitate de toți? Atunci "invidia lui Efraim se va depărta și vrăjmașii lui Iuda vor fi nimiciți; Efraim nu-l va invidia pe Iuda și Iuda nu-l va tulbura pe Efraim" (Isaia 11:13) și cele două seminții, Iuda și Beniamin, se vor ocupa de celelalte zece seminții, recunoscându-le ca surorile lor și participând la aceleași binecuvântări.

Cântarea Cântărilor 8:9

"Dacă ar fi zid, am construi un turn de argint pe ea; și dacă ar fi ușă, am închide-o cu scânduri de cedru".

Găsim aici zidul sfințirii, al separării de rău și de lume pentru Dumnezeu. Acest principiu al separării de rău este printre cele mai importante în toate timpurile și dispensațiile. Nu te poți bucura de comuniunea cu Dumnezeu dacă nu te separi de tot ce este incompatibil cu gloria Sa și de o lume care este vinovată de moartea Fiului Său.

"Dacă ar fi zid"; am văzut cine sunt credincioșii de după zid, sunt cei pe care Preaiubitul vine să-i caute (capitolul 2:9). Iată-i că sunt separați de națiunile în mijlocul cărora au trăit în timpul secolelor și care au venit în țara pe care Domnul le-o dăduse părinților lor; acum se găsesc într-o locuință de argint, o casă prețioasă.

Argintul ne vorbește de răscumpărare. Când în Israel se făcea recensământul poporului, fiecare trebuia să dea răscumpărarea propriei persoane, care era o jumătate de siclu de argint (Exod 30:13). Deci, în virtutea răscumpărării, Domnul va putea să locuiască în mijlocul poporului Său pământesc, nu numai în mijlocul iudeilor, dar și în mijlocul semințiilor lui Israel.

"... și dacă ar fi ușă, am închide-o cu scânduri de cedru".

Cele zece seminții, intrate în țara lor, vor fi în siguranță sub protecția puternică a lui Mesia. I-am văzut după ziduri, în spatele cărora vor fi perfect protejați de orice pericol; aici găsim ușa. De multe ori vrăjmașii au intrat pe porțile cetății lui Israel, înconjurând Ierusalimul și jefuind orice lucru; neglijența poporului cu privire la aceste porți a fost din pricina faptelor lor rele. În timpul lui Neemia, poporul era într-o mare mizerie și rușine, pentru că zidurile Ierusalimului erau în ruină și porțile lui erau arse de foc. În timpul profetului Ieremia, pe străzile Sionului era jale, pentru că nimeni nu mergea la sărbătorile Domnului și toate porțile erau demolate și cufundate în praf. Nu mai era siguranță, nici bucurie în cetatea sfântă. Dar când cele douăsprezece seminții ale lui Israel vor fi reunite sub sceptrul Împăratului păcii, toți vor fi în siguranță. Împărăția glorioasă a lui Solomon era imaginea a ceea ce va fi acel timp fericit în care poporul se va bucura de prezența Împăratului dreptății și al păcii (1. Împărați 4).

Cântarea Cântărilor 8:10

"Eu sunt un zid și sâni mei sunt ca niște turnuri. Atunci am fost în ochii lui ca una care a găsit pace".

Ne găsim între imagini care ne sunt familiare; pe de o parte ne sugerează separarea (zidul) de tot ce este nepotrivit cu gloria și sfințenia lui Dumnezeu, pe de alta, cea mai completă adorare și mai dezinteresată dragoste. Această dragoste va avea curs liber sub sceptrul Domnului, toți supușii Săi fiind imitatorii Săi. Iuda și Israel nu vor mai fi vrăjmași, ci, având inimile atinse de harul lui Dumnezeu, vor fi plini de dragoste unii față de alții și se vor dăruia pentru bucuria și fericirea tuturor.

Pentru a treia oară în cântarea noastră găsim turnurile; este vorba de un loc de refugiu în care suntem în siguranță împotriva vrăjmașului. Primul pas este capitolul 4:4, unde lucrul acesta este realizat în ascultare; siguranța tuturor oamenilor mari din alte timpuri a fost ascultarea lor atentă de Cuvântul lui Dumnezeu.

În capitolul 7:4 este aceeași siguranță experimentată în sfințenie, de care ne vorbește fildesul; aici este realizată în dragoste. Sunt trei lucruri importante pentru cel credincios și de asemenea minunate, pentru că el le manifestă într-o lume caracterizată prin neascultare, corupție morală și egoism. Credinciosul smerit le realizează în fiecare zi, așteptând momentul când ele vor avea curs liber în frumoasa Împărăție care se va stabili în putere.

"Atunci am fost în ochii lui ca una care a găsit pace".

Totul va fi desăvârșit în acea frumoasă Împărăție a Domnului. Va fi sfințenie, va fi dreptate, va fi siguranță, putere, dragoste, pace – această pace după care oamenii aspiră și pe care nu o pot obține, pentru că L-au respins și L-au omorât pe Domnul gloriei, pe Prințul păcii. În ciuda tuturor eforturilor celor înțelepți din această lume, această pace este mai departe ca niciodată, dar ucenicul umil al Domnului o simte în inima sa și se bucură așteptând momentul în care va fi stabilită în putere. Atunci El va face să înceteze războaiele, va rupe arcurile, va rupe în bucăți și va arde cu foc carele de război. În acea zi, pe pământ, El va fi înălțat între toate națiunile. Va fi Împărăția păcii; ea a fost câștigată prin suferințele Sale: "făcând pace prin sângele crucii Lui" (Coloseni 1:20).

Cântarea Cântărilor 8:11

"Solomon avea o vie la Baal-Hamon. El a arendat via unor păzitori; fiecare trebuia să aducă pentru rodul ei o mie de arginți".

Omul nu a fost în stare să păstreze nimic intact din ceea ce i-a încredințat Dumnezeu. Binecuvântarea se baza pe responsabilitatea lui, dar el a căzut; în mâna sa totul a fost stricat iremediabil. În loc de struguri buni, Dumnezeu a găsit struguri sălbatici în mijlocul poporului Său. Acum Preaiubitul locuiește în har în mijlocul poporului Său, totul se odihnește pe credințioșii Sa și El găsește bucurie din belșug în via pe care dreapta Sa a plantat-o și de care El Se îngrijește. Ni s-a spus că această vie este Baal-Hamon; este un nume simbolic care amintește că El este Domnul unei seminții de națiuni. Acestea se vor supune din inimă și vor fi binecuvântate împreună cu poporul Său. Atunci va fi mare bucurie pretutindeni. La aceasta face El aluzie când spune ucenicilor Săi că va bea din rodul viței într-un mod nou cu ei, în Împărăția Tatălui Său (Matei 26:29). Totul va fi nou și plin de bucurie în acea frumoasă Împărăție.

"El a arendat via unor păzitori; fiecare trebuia să aducă pentru rodul ei o mie de arginți".

Un timp, fiii poporului, păzitorii viei, nu aduceau nici un rod Domnului din via Sa. Ba mai mult, când via a ajuns la coacere, stăpânul a trimis pe robii săi, ca să ia roadele; dar lucrătorii i-au luat pe robii și pe unul l-au bătut, pe altul l-au ucis și pe altul l-au rănit. Apoi le-a trimis pe fiul său, spunând: "Îl vor respecta pe fiul meu". Dar lucrătorii, văzându-l, au spus între ei: "Acesta este moștenitorul; veniți, să-l omorâm și să luăm în stăpânire moștenirea lui!" (Matei 21:33-38). Și l-au luat, și l-au scos afară din vie, și l-au omorât. De atunci via este pustie și stearpă.

Dar acum, Domnul a încredințat via altor lucrători și ei aduc fiecare o mare sumă: o mie de arginți! Via Sa a produs din belșug. Observăm aici că nebunia și răutatea oamenilor nu pot fi un obstacol pentru ceea ce Domnul Și-a propus, ca să-Și satisfacă inima. El este dragoste și dragostea Sa va găsi satisfacție în poporul Său iubit, ca și în toate națiunile care vor fi binecuvântate împreună cu poporul Său (Deuteronom 32:43).

Cântarea Cântărilor 8:12

"Via mea, care este a mea, este înaintea mea: o mie să fie pentru tine, Solomon, iar două sute pentru cei care păzesc rodul ei".

Aici Sulamita, care nu știa să-și păzească via (capitolul 1:6), contemplă această vie în toată întinderea și prospețimea ei. Ce bucurie pentru cei credincioși când vor fi în stare să aprecieze binecuvântarea adusă de Împărat unui popor care nu a dovedit altceva decât răutate și necredincioșie față de Dumnezeul lor și față de Mesia al lor! Mare va fi bucuria acestor credincioși atât de binecuvântați pe pământ, dar și mai mare va fi bucuria celor care vor avea parte de Tatăl în locuințele cerești! Dacă prin credință am ști să intrăm mai bine în moștenirea noastră și în bucuria prezentă a binecuvântărilor care sunt partea noastră, cât am fi de fericiți și cât am realiza poziția noastră de străini în această lume unde suntem numai în trecere!

"O mie să fie pentru tine, Solomon, iar două sute pentru cei care păzesc rodul ei!"

Iubita ține cont că totul este al Soțului ei și îi aparține de drept, pentru că El este Cel care a făcut totul pentru ea. Domnul Hristos are o răsplată deplină din această vie, care a fost subiectul îngrijirilor Sale credincioase. El va primi o răsplată pentru toată truda. De la prima oră și până la a unsprezecea, El a invitat lucrători ca să lucreze această vie (Matei 20:1-7). El îi va recunoaște pe slujitorii Săi, care vor primi o răsplată deplină, un rod din belșug. Noi ce facem pentru bucuria Stăpânului nostru?

Cântarea Cântărilor 8:13

"Tu, care locuiești în grădini, însoțitorii ascultă de glasul tău: fă-mă să-l aud!"

Este vorba de binecuvântarea finală. Iubita este în locul plăcerilor, un adevărat paradis, mai bun decât grădina Edenului. Acolo nu mai sunt pericole și ea poate, fără piedici, să admire pe Domnul și lucrările Sale: nu numai creația, dar și răscumpărarea. El nu Se mulțumește să viziteze grădina, ca în Eden, ci s-o locuiască. În acest loc locuiesc și prietenii Sulamitei, care au primit mesaje Împărăției; ei au o parte cu ea, care personifică rămășița credincioasă. Aceștia au cunoscut necazurile, spaimele, durerile și timpul necazului celui mare; acești prieteni sunt atrași în prețiosul serviciu al laudei, așteptând ca rămășița credincioasă să le audă glasul, pentru a ajunge la ei. Toate gurile vor fi deschise pentru a-l da glorie. Atunci se vor împlini cuvintele: "Lăudați pe Dumnezeu în sfântul Său locaș! Tot ce are suflare să laude pe Domnul!" (Psalmul 150:1, 6).

Putem adăuga: Doamne, grăbește acea zi! Și chiar așa se termină Cântarea Cântărilor.

Cântarea Cântărilor 8:14

"Vino repede, preaiubitul meu, și fii ca o gazelă sau ca un pui de cerb pe munții de miresme!"

Aici muntele nu mai are prăpăstii care păreau că împiedică venirea Preaiubitului, ca în capitolul 2:17. Există miresme, parfumul Numelui Său, care se răspândește peste tot, pentru că El vine repede ca o gazelă cu picioare ușoare și ca puil de cerb care se găsește în locurile înalte. Cântarea Cântărilor, ca și Apocalipsa, se termină cu această expresie a dorinței arzătoare de a-L vedea.

El vine pe nori. "Eu vin curând"; aceasta este promisiunea Lui. "Amin! Vino, Doamne Isuse!" (Apocalipsa 22:20).

Cântarea Cântărilor 7:1

"Ce frumoși sunt pașii tăi în sandale, o, fiică de domn! Rotunjimile coapselor tale sunt ca niște bijuterii, lucrarea mâinilor unui artist"

Capitolul 4, descriind femeia iubită, sublinia frumusețile morale puse în evidență de suferințele îndurate. În capitolul 6 am surprins a doua descriere a frumuseții ei, ca rămășiță credincioasă a lui Israel, când va fi arătată împreună cu Domnul Hristos, asociată Lui în victoria Sa. În capitolul 7 avem al treilea tablou, care ne prezintă iubita în splendoarea în care a îmbrăcat-o harul Domnului.

Nu este vorba, ca în capitolul 6, de ceea ce este ea în ochii tuturor, ci de ceea ce este ea pentru El, de ceea ce numai El poate să aprecieze. O împărăteasă poate fi arătată în frumusețea ei ochilor întregului popor, dar poporul nu poate intra în intimitatea împărătesei, cum poate împăratul.

În capitolul 6, descrierea începea cu ochii; în capitolul 7 începe cu picioarele: este drumul pe care El îl admiră. Pentru a merge, este necesar să ai încălțăminte, ca să fie protejate picioarele. Fiul risipitor, când a ajuns la tatăl său, a primit încălțăminte; apoi putea să umble pentru a-l glorifica pe tatăl său. Epistola către Efeseni ne învață că cel credincios trebuie să fie "încălțat ... cu pregătirea Evangheliei păcii"; el umblă în pace și caută pacea oriunde merge. Acesta este un drum frumos în ochii Domnului.

În acest verset este atribuit un nou titlu: "fiică de domn". Un domn este un învingător, capabil să conducă pe poporul său la victorie. Domnul este Hristos! El a învins întreaga putere a lui Satan și a morții. El a intrat în fortăreața în care cel tare își ținea prizonierii și a ieșit victorios. A pus în libertate o mare mulțime de prizonieri. Domnul vieții a dezlegat legăturile celor pe care moartea îi ținea prizonieri. Cei sfinți, eliberați de El, pot umbla în victorie, urmându-L pe El. Ce glorios cortegiu!

"Rotunjimile coapselor tale sunt ca niște bijuterii, lucrarea mâinilor unui artist".

Puterea de a umbla provine de la coapse. Este necesară o putere extraordinară pentru ca cei credincioși din toate timpurile și mai ales cei ai rămășiței viitorului Israel să fie în stare să-L glorifice pe Domnul prin nenumăratele suferințe suportate din pricina Numelui Său. Este de luptat împotriva puterii lui Satan, împotriva minciunilor profetului mincinos; nimic nu-i poate opri din drum. El este Cel care le-a dat înțelepciune și putere, ca să-L urmeze și să persevereze până la țintă, în mijlocul celor mai mari încercări. Acum El poate admira în ei lucrarea Sa, frumusețea harului Său și ceea ce harul a produs în ei. De partea Sa a fost numai har și ei au găsit totul în El.

Cântarea Cântărilor 7:2

"Buricul tău este un potir rotunjit, din care nu lipsește vinul amestecat; pântecele tău, un snop de grâu, încins cu crini".

În timpul când iubita era ascunsă ochilor oamenilor, ea a luat de la El viața și s-a hrănit din prețioasa Lui Persoană, cum face un copilăș la sânul mamei; a luat de la El hrana care-i era necesară pentru subzistență și pentru creșterea spirituală.

Paharul, potirul, este partea sfinților aici, jos: "Domnul este partea moștenirii mele și a paharului meu" (Psalmul 16:5). Moștenirea va fi partea noastră în viitor; acum o avem doar prin credință. Paharul ne este necesar ca să ne potolim setea cât suntem în pustiu: "paharul meu este plin de dă pe deasupra" (Psalmul 23:5). Acest potir rotunjit ne vorbește de o bucurie care nu se poate epuiza, de un infinit în care cel credincios se poate bucura fără să vadă niciodată sfârșitul; vinul amestecat nu poate niciodată să lipsească. Domnul Hristos i-a făcut fericiți și, în eternitate, izvorul fericirii lor, care se găsește în El, nu se va epuiza.

"... pântecele tău, un snop de grâu, încins cu crini".

Un snop de grâu este simbolul hranei, al belșugului. Încins cu acești crini, grâul ne face să ne gândim la Domnul Hristos, Pâinea din cer, hrana cerească a celui credincios. Dacă am fi mai conștienți de nevoile sufletelor, am fi mai zeloși să le vorbim celor din jur de Cel care este Pâinea coborâtă din cer și am avea mai des privilegiul de a vedea persoane care se încred în El, pentru prezent și pentru eternitate.

Cântarea Cântărilor 7:3

"Sânii tăi sunt ca doi pui de cerb, ca gemenii unei gazele ochii tăi, ca iazurile din Hesbon, de lângă poarta Bat-Rabim".

Sunt aceleași imagini ca în capitolele 4 și 5, dar aici lipsesc cuvintele "care pasc printre crini". Iuda și Israel sunt cu Domnul. Speranța lor a devenit realitate. Nu mai este acel exercițiu de încredere, care a fost necesar în timpul absenței Sale; acum pot da curs liber dragostei lor, fără ca ceva să le tulbure manifestarea.

Cântarea Cântărilor 7:4

"Gâtul tău este ca un turn de fildeș; ochii tăi, ca iazurile din Hesbon, de lângă poarta Bat-Rabim; nasul tău, ca turnul Libanului care privește spre Damasc".

Este momentul Împărăției divine a lui Solomon, Împăratul păcii. După toate luptele pe care le-au suferit cei credincioși, este un timp fericit. Ei se bucură de Împărăția Sa în pace și sfințenie. Gâtul ca un turn de fildeș ilustrează puritatea și puterea care vin din ascultare.

Știm că Solomon și-a făcut un tron de fildeș, acoperit în totul cu aur curat și care amintește de sfințenia Domnului Hristos. Aici, gâtul este un turn de fildeș, o putere și o ocrotire invincibile împotriva oricărui rău. Dragostea Sa urăște tot ce nu se potrivește cu sfințenia Sa. Ce putere împotriva răului, când inima este umplută de supunerea față de voia Domnului! O astfel de dragoste este o ocrotire împotriva ispitelor vrăjmașului și a înșelăciunii lumii.

"... ochii tăi, ca iazurile din Hesbon, de lângă poarta Bat-Rabim".

Aici regăsim ochii Sulamitei, dar nu mai sunt ca ai porumbiței care se uită spre cerul unde este ascuns Preaiubitul. Acum ea este cu El, este lângă El și ochii ei pot contempla imensitatea harului Său, care se extinde departe, spre națiuni. Acest har este reprezentat de iazurile pline de apă situate într-un oraș care un timp a fost capitala lui Sihon, împăratul amoritilor (Numeri 21:25). Hesbonul făcea parte din moștenirea celor două seminții și jumătate care s-au stabilit de partea cealaltă a Iordanului. Mult timp ele au fost detronate, dar pentru Dumnezeu nimic nu este pierdut și în curând totul va fi dat poporului Său, prin harul Său și prin marea Sa îndurare.

Ochii ei contemplă harul care se extinde mai departe, până la poarta fiilor lui Lot. Poarta (care vorbește de dreptate) este aceea din Bat-Rabim sau aceea a fiicei lui Raba, capitala fiilor lui Amon (Deuteronom 3:11). Acolo își desfășura puterea Og, împăratul Basanului. Acum este Solomon, antetipul Domnului Hristos, care Își exercită harul Său nemărginit.

Ce schimbare în condiția acestor ținuturi! Pacea ia locul puterii unui tiran, iar belșugul dă uitării mizeria și suferințele care au domnit în acele zone fertile, dar în care totul a fost stricat de nebulia și de idolatria poporului lui Dumnezeu. Cine poate sonda acest har divin?

"... nasul tău, ca turnul Libanului care privește spre Damasc".

Aici ea contemplă cuprinsul infinit al harului lui Dumnezeu. El depășește toate hotarele pământului lui Israel și se extinde departe, către națiunile fără drept de cetățenie în Israel, străine de legămintele promisiunii, fără speranță și fără Dumnezeu în lume (Efeseni 2:12). Privirea îi este întoarsă spre Damasc. Ce episoade amintesc credinciosului de numele acestui oraș? Spre el mergea odată Saul din Tars, urzind amenințarea și moartea celor care chemau Numele Domnului Isus, când o lumină mai puternică decât a soarelui a strălucit în jurul lui și a auzit glasul Domnului Isus, care i-a spus: "Saule, Saule, pentru ce Mă persecuți?" (Fapte 9:4). Domnul Isus l-a trimis departe, la națiuni, pentru a le deschide ochii, ca să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea lui Satan la Dumnezeu.

În acest verset, nasul sugerează ideea căea este în stare să aprecieze parfumul acestui Nume al Domnului Isus, mireasma de viață pentru cei care sunt pentru viață și mireasma de moarte pentru cei care sunt pentru moarte.

Turnul Libanului vorbește de putere, de siguranță, simbolizând soliditatea unui loc de refugiu unde este deplină siguranță. Credința este înșeninată de Duhul Sfânt care ia din lucrurile Domnului Hristos, ne ajută să le înțelegem și ne dă copleșitoare subiecte de adorare. Dragostea lui Dumnezeu, ca un râu care se revarsă, a rupt digurile în care era închisă și s-a răspândit departe, până la națiuni.

Cântarea Cântărilor 7:5

"Capul tău este ca și Carmelul; și părul capului tău, ca purpura. Împăratul este înlănțuit de buclele tale!"

Descrierea femeii frumoase începe de la picioare. Acum a ajuns la cap, reședința gândurilor și locul din care pornesc directive pentru tot trupul. Ea stimează și apreciază toate binecuvântările excelente ale ținutului bogat al Carmelului. Este vorba de un loc înalt. Credința este stăpânită de tot ceea ce este din Dumnezeu și descoperă minunile puterii Sale. Credinciosul se bucură de o comuniune deplină cu Dumnezeu, este înălțat deasupra tuturor lucrurilor care lucrează într-o lume depărtată de Dumnezeu și, dincolo de aceasta, putem spune, coboară pentru a împlini serviciul său într-o scenă care este sub puterea principelui morții (2. Împărați 4:15). În ce comuniune dulce și fericită se găsește mireasa cu Mirele ei! Merită să lăsăm totul pentru a fi cu El!

"... și părul capului tău, ca purpura".

Aici femeia este văzută nu numai în poziția ei glorioasă cu Mirele ceresc, ci în poziția ei glorioasă imperială; purpura simbolizează gloria Fiului Omului, Cel care trebuie să stăpânească peste tot universul, toate lucrurile din ceruri și de pe pământ fiind unite sub sceptrul Său glorios. Ai Săi, care au împărtășit nazireatul Lui, în acea zi vor împărtăși gloria Lui. "Dacă răbdăm, vom și împărați împreună cu El" (2. Timotei 2:12).

"Împăratul este înlănțuit de buclele tale!" O separare totală a credincioșilor de tot ceea ce caracterizează o lume care L-a respins pe Domnul are ca rezultat atașarea inimii Împăratului de ei.

Pletele părului, ale nazireatului ei, mărturisesc credințioșia față de El și sunt ca niște lanțuri care Îl leagă de ea (Numeri 6:5). Dragostea iubitei Sale răspunde dragostei Lui și aceasta produce în inima unuia și a altuia cele mai dulci și mai puternice legături.

În Psalmul 45, în inima alor Săi clocotește un cuvânt bun pentru El, iar miresei îi este adresat un îndemn: "Ascultă, fiică, și vezi și pleacă-ți urechea; și uită pe poporul tău și casa tatălui tău; și Împăratul îți va dori frumusețea; pentru că este domnul tău, adoră-!"(versetele 10-11). Uitase lucrurile în care trăise până atunci, avea un singur și unic scop: Domnul ei. Domnul nu poate decât să aprecieze o inimă care bate pentru El. Așa este și inima voastră și inima mea?

Cântarea Cântărilor 7:6

"Ce frumoasă și ce plăcută ești tu, iubita mea, în desfătări!"

Preaiubitul nu obosește să-i spună ce este ea pentru El și ce găsește El în ea. Este frumoasă pentru că este îmbrăcată cu toată perfecțiunea rezultatelor lucrării Sale pentru ea. Domnul Hristos vede în noi rodul jertfei Lui de la cruce. El găsește toată plăcerea în aceste ființe sărmene care apreciază harul Său. De mai multe ori în cântare, Preaiubitul repetă ce este iubita în ochii Lui, satisfacția pe care o găsește în ea, pentru că vrea să fie foarte pătrunsă. El știe tendința noastră de a ne uita la ce suntem noi și nu la ceea ce este El.

Cântarea Cântărilor 7:7

"Statura ta este asemenea unui palmier și sânii tăi, asemenea ciorchinilor de struguri".

În acest capitol, iubita nu mai este străina expusă rușinii, suferinței și greșelilor. Ea însoțește plăcerea Lui și ia parte la gloria Sa. Această glorie a luat locul tristeții pentru cei credincioși care au suferit în timpul absenței lui Mesia. Noi o vedem acum îmbrăcată cu toată frumusețea cu care Domnul Hristos a vrut s-o împodobească și cu toate rezultatele lucrării Sale de la cruce.

Palmierul este simbolul victoriei. În timpul sărbătorii Corturilor, a șaptea și ultima sărbătoare a lui Israel, care reprezintă binecuvântările milenare și ale poziției eterne, poporul trebuia să ia ramuri de palmier și ramuri verzi și să locuiască în corturi, bucurându-se înaintea Domnului. Făceau aceasta pentru ca în generațiile următoare poporul să nu uite că locuise în corturi când Domnul îi scosese din țara Egiptului. Era fericită amintirea eliberării. Domnul Se arătase puternic în favoarea lor și luptase pentru ei cu mână puternică și cu braț întins. Acum Se bucură în pace de roadele victoriei Sale. În viitor, "cel drept va înverzi ca palmierul, va crește ca cedrul din Liban. Cei sădiți în casa Domnului vor înflori în curțile Dumnezeului nostru" (Psalmul 92:12-13). Ca roade binecuvântate ale victoriei Domnului Hristos, ei Îl vor glorifica etern.

Învingătorii necazului celui mare care va fi pe pământ sunt văzuți înaintea tronului și înaintea Mirelui, îmbrăcați în haine lungi, albe, și cu ramuri de palmier în mână; ei strigă cu glas tare: "Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe tron, și a Mielului!" (Apocalipsa 7:10). Mântuiți de Dumnezeu în virtutea sângelui Mielului, ei sunt mai mult decât biruitori prin toate suferințele. Aici statura iubitei este asemănătoare cu a palmierului; amintește de victoria Domnului ei, pentru că El este Cel care a învins puterea lui Satan și a morții.

Cântarea Cântărilor 7:8-9

"Am zis: «Mă voi sui în palmier, îi voi apuca ramurile». Și sânii tăi vor fi, în adevăr, ca ciorchinii viței".

În acest verset avem o evocare a unei scene binecunoscute, dar care a durat numai o clipă: viziunea fugitivă a unei glorii viitoare.

În Evanghelia după Ioan se spune: "A doua zi, o mare mulțime care venise la sărbătoare, auzind că Isus vine la Ierusalim, au luat ramuri de palmier și l-au ieșit în întâmpinare, și strigau: «Osana! Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului, Împăratul lui Israel!»" Și Isus, găsind un măgăruș, S-a așezat pe el, după cum este scris: «Nu te teme, fiica Sionului; iată, Împăratul tău vine șezând pe mânzul unei măgărițe" (Ioan 12:12-15). Acest entuziasm frumos nu a durat mult; odată intrat în oraș, nimeni nu a mai îndrăznit să proclame că El este Mesia, decât copilașii, care apoi au tăcut. Ierusalimul L-a încununat cu spini pe Mesia și El a murit aproape de cetate. Este totul pierdut pentru Ierusalim? Va mai intra Împăratul gloriei în el? Într-o zi viitoare, zi care se apropie cu rapiditate, El Se va întoarce însoțit de un cortegiu cu mult mai numeros decât cel de acum două mii de ani, care-L însoțea la intrarea în Ierusalim. "Porți, ridicați-vă capetele! Și ridicați-vă, porți ale eternității, și va intra Împăratul gloriei" (Psalmul 24:9). Ierusalimul va cunoaște dezvoltarea lui maximă, își va găsi plăcerea în Mesia și El va putea să Se odihnească în dragostea Lui în mijlocul poporului Său.

"...și mirosul răsuflării tale, ca merele; și cerul gurii tale, ca vinul cel mai bun,... care alunecă ușor pentru preaiubitul meu și se furișează peste buzele celor care dorm".

Iubita va răspândi în acea zi parfumul Numelui Soțului ei, făcându-L pe El cunoscut. Inima celor credincioși va fi plină de excelența Persoanei Sale și limbile vor fi dezlegate pentru a povesti lucrurile mari pe care El le-a făcut pentru ei. Atunci se va împlini cuvântul: "Limba gângavilor va fi gata să vorbească lămurit" (Isaia 32:4). Câte lucruri vor avea de spus despre El și despre ceea ce a făcut El pentru ei, știind cum au fost cunoscuți! Vor fi capabili să vorbească cu o elocvență care va veni din adâncul inimii.

"... care alunecă ușor pentru preaiubitul meu și se furișează peste buzele celor care dorm".

A vorbi de El este ușor pentru cei care au gustat harul Lui și care au cunoscut toată excelența Persoanei Sale. Aici Sulamita Îl întrerupe pe Preaiubitul ei. Cu buzele ei începe să spună ce este ea pentru El. "Dacă ne-am ieșit din fire, este pentru Dumnezeu; sau, dacă suntem întregi la minte, este pentru voi"(2. Corinteni 5:13). Pavel experimentase ce însemna o "ieșire din fire" în prezența dragostei Domnului Hristos. Când se gândea la subiectele acestei iubiri, se sacrifica pentru ei și nici o dificultate nu-l oprea.

Cântarea Cântărilor 7:10

"Eu sunt a preaiubitului meu și dorința lui este pentru mine".

Pentru a treia oară Sulamita vorbește de ceea ce o unește de Preaiubitul ei. Am citit în capitolul 2.16: "Preaiubitul meu este al meu și eu sunt a lui". În acest verset ea spune: "Eu sunt a preaiubitului meu și dorința lui este pentru mine". Aici nu mai este preocupată de ce posedă în El, oricât de prețios ar fi aceasta, ci de ceea ce este ea pentru El. La fel ca Ioan care se numea "ucenicul pe care-l iubea Isus", și Petru îl iubea cu adevărat pe Domnul, dar era mai preocupat de dragostea pe care el o purta Domnului său.

"Dorința lui este pentru mine". Aici începem să intrăm în cunoștința și bucuria iubirii care ne umple inimile pentru eternitate. Și harul Dumnezeului nostru ne va conduce mai departe, ca să parcurgem a doua etapă: să învățăm ceea ce suntem pentru El. Domnul Hristos posedă ceva deosebit de prețios: plata suferințelor și a morții Sale sunt preaiubiții Săi.

În sfârșit, în versetul acesta, mireasa se gândește cu fericire la ceea ce ea este pentru El. Știm și noi cât îi suntem de scumpi? Suntem subiectele întregii iubiri a Domnului și ale întregii Sale duiosii.

Dragostea desăvârșită alungă frica! Sulamita nu mai este preocupată de bucuria ei, ci de a Preaiubitului.

Cântarea Cântărilor 7:11

"Vino, preaiubitul meu, să ieșim pe câmpii, să rămânem în sate!"

Acum Sulamita, întărită în relațiile cu Preaiubitul ei, nu numai conștientă de poziția în care se găsește cu El, dar și bucuroasă de ceea ce este ea pentru El, a terminat cu orașul, locul organizat de om, în care n-a găsit decât suferință, rușine și umilință. Se îndreaptă spre câmpiile bogate ale harului lui Dumnezeu, spre satele unde se găsesc cei umili și cei mici din această lume. Dar, pentru a se bucura de tot, trebuie ca Preaiubitul să fie una cu ea, pentru că binecuvântările fără El nu sunt binecuvântări. Vino! este o invitație plăcută, care ne face să ne gândim la cei doi ucenici pe care Domnul îi însoțește pe drumul spre Emaus: «Rămâi cu noi, pentru că este spre seară și ziua s-a plecat». Și a intrat ca să rămână împreună cu ei" (Luca 24:29). Divinul Mântuitor nu cere decât aceasta; fericirea Lui era să țină tovărășie acestor ucenici săraci, pentru a Se putea descoperi lor.

Cântarea Cântărilor 7:12

"Să ne suim devreme la vii, să vedem dacă a înmugurit vița, dacă se deschide floarea și dacă rodiile sunt în floare. Acolo îți voi da dragostele mele".

O dimineată fără nori, zorile frumoasei Împărății milenare sunt gata să răsară peste o lume cufundată în păcat și sub puterea stăpânitorului întunericului: timp fericit, în care totul va fi prosperitate și belșug. Creația, eliberată de robia stricăciunii, se va bucura de libertatea gloriei fiilor lui Dumnezeu. Via, izvorul bucuriei pentru Dumnezeu și pentru poporul Său, va înflori și va promite un rod bogat. Florile se vor deschide pretutindeni în această zi fericită de primăvară eternă. Rodiile vor înflori pentru bucuria celor care și-au adus aminte de Domnul în timpul lungii nopți a absenței Sale. În această zi fericită, Împăratul gloriei va fi bucuria tuturor alor Săi.

"Acolo îți voi da dragostele mele".

Mesia lui Israel, recunoscut de poporul Său și înălțat pe tronul Ierusalimului, va fi, în adevăratul sens al cuvântului, Preaiubitul. Nu este oare vrednic de o asemenea iubire El, care a murit pentru popor?! Nu este vrednic să reunească într-Unul pe fiii lui Dumnezeu împrăștiati? Din cauza neascultării poporului Său și a idolatriei Lui, a suferit El, Cel drept, pentru cei nedrepti.

L-am văzut stabilindu-Și Împărăția peste tot poporul Său, reunit sub sceptrul Său de dreptate și de pace. Acest popor îi va da toată dragostea lui în deplină bucurie, pentru Persoana Sa și pentru toate binecuvântările pe care le va aduce cu Sine, care se extind departe pe pământ. Va fi mare contrastul cu ce se întâmplă acum aici, jos, unde egoismul și ura se manifestă peste tot.

Cântarea Cântărilor 7:13

"Mandragorele răspândesc miros și la porțile noastre sunt tot felul de roade alese, noi și vechi. Le-am păstrat pentru tine, preaiubitul meu!"

Aici, la porți, sunt puse în evidență fructe numeroase, pe care harul le-a produs în inima credincioșilor poporului Său. Sunt noi și vechi. Cele vechi sunt produse în timpul absenței Domnului. Credincioșii au cunoscut suferința, apăsarea și disprețul; toate roadele dragostei lor pentru El vor fi admirate în acea zi pentru bucuria Domnului și a celor care l-au slujit cu credincioșie. Un pahar de apă proaspătă dat în Numele Său nu va fi uitat. Roadele noi sunt acelea pe care harul le-a produs la venirea Sa și vor fi numeroase. El va lucra cu putere în ai Săi și va da o răsplată celor cărora le va fi acordat harul să facă ceva pentru Numele Său. Toate aceste roade vor fi prețioase, pentru că au fost produse spre gloria Sa și din dragoste pentru El. Domnul este gata să Se întoarcă; ce am păstrat pentru El? Capitolul 7 se termină ca și Ioan 17 cu această notă de dragoste inexprimabilă care va umple eternitatea.

Cântarea Cântărilor 6:1

"Unde s-a dus preaiubitul tău, tu, cea mai frumoasă dintre femei? Încotro s-a îndreptat preaiubitul tău? Și îl vom căuta cu tine".

Fiicele Ierusalimului doresc să-L cunoască pe Cel despre care a vorbit iubita. În ciuda căderii sale, ele văd în ea o frumusețe supranaturală, reflectare a gloriei Preaiubitului. Credinciosul nu trebuie să încerce să pună în valoare ceva din el însuși; el este perfect în Domnul Hristos. Contemplând gloria Sa, este transformat în același chip al Lui din glorie în glorie (2. Corinteni 3:18). Să ne ocupăm cu Domnul Isus și cei care ne înconjoară vor vedea strălucind în noi ceva din reflectarea Sa.

Tovarășele deci încep să-L caute pe Acela de care au auzit vorbindu-se. Încotro a apucat? Spre lucrurile care au o aparență frumoasă? Nu! "Am văzut într-adevăr întristarea poporului Meu ... și am coborât ca să-i scap" (Exod 3:7-8).

El a coborât! Este ceea ce găsim în versetul următor.

Cântarea Cântărilor 6:2

"Preaiubitul meu a coborât în grădina lui, la straturile de miresme, să pască turma în grădini și să culeagă crini".

Ne gândim mai ales la grădina care se găsea în locul unde fusese răstignit Domnul Isus: "Iar în locul unde a fost răstignit era o grădină, și în grădină un mormânt nou, în care nimeni nu fusese pus vreodată" (Ioan 19:41). Acolo, în locul morții și al învierii Sale, omul păcătos trebuie să-L găsească pe Domnul. Acolo va învăța să cunoască măreția dragostei Sale. Nu trebuie să-L mai caute printre cei morți. El este viu! Sunt grădini noi care se deschid; în ele El va culege roadele victoriei Sale. "Stratul de miresme" ne îndreaptă privirile spre Domnul Hristos înviat și înălțat la cer. Din acel moment, parfumul Numelui Său se răspândește pe pământ transmițând Evanghelia. "Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care întotdeauna ne conduce la victorie în Hristos și descoperă prin noi în orice loc parfumul cunoștinței Lui. Pentru că noi suntem o mireasmă a lui Hristos către Dumnezeu, printre cei mântuiți și printre cei care pier: unora, un parfum de moarte pentru moarte, iar altora, un parfum de viață pentru viață" (2. Corinteni 2:14-16).

Când un general al unui imperiu câștiga victorii și supunea popoare, îi era celebrat triumful său purtându-i-se carul însoțit de un cortegiu care avea cădelnițe. Fumul tămâiei se ridica în jurul biruitorului. Între prizonierii pe care îi ducea în urma sa, unii erau destinați morții, iar alții erau grațiați.

Domnul Hristos a câștigat victoria la cruce și apostolul Pavel însoțea triumful Său prezentând tămâia. Parfumul, mireasma cunoștinței Domnului Hristos prin Evanghelie, se ridica spre El, proclamând valoarea operei Sale. Astfel s-a răspândit mireasma bună a Domnului Hristos, cea care sub vechiul legământ umplea sanctuarul. De modul cum acest parfum este apreciat ține fericirea celor care-L acceptă sau nefericirea eternă pentru cei care-L resping. Numele Isus este piatra din capul unghiului care decide soarta veșnică a celor care sunt puși în contact cu acest Nume.

"Să pască turma în grădini și să culeagă crini".

Iată grădina unde Preaiubitul găsește satisfacție pentru inima Sa și unde culege crinii. "Priviți cu atenție crinii, cum cresc: ei nu trudes, nici nu torc; dar vă spun: «Nici chiar Solomon, în toată gloria lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia»" (Luca 12:27). Ei sunt o imagine a ucenicilor Domnului care se încred în El. În ochii Lui, răscumpărării Săi au în ei înșiși o frumusețe mai mare decât a tuturor lucrurilor mari pe care lumea le admiră. Cei în care El își pune dragostea Sa sunt cei săraci, dar bogați în credință (Psalmul 16:3).

El își paște turma în grădini. Acolo, în mijlocul crinilor, își găsește bucuria, hrana Sa. În această lume, El are adevărate grădini de plăceri în care vine să culeagă crinii. Cu ei va împodobi sanctuarul Său, locuința Sa crească.

"Pe învingător îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu" (Apocalipsa 3:12) - este o imagine ce amintește de cei doi stâlpi de aramă care împodobeau templul minunat construit de Solomon. Ce se afla în vârful stâlpilor? Crinii! "Și capitellurile care erau pe capătul de sus al stâlpilor erau în formă de crin, ca în pridvor, de patru coți" (1. Împărați 7:19). Nu este oare emoționant să privești poziția înaltă și glorioasă ocupată de aceste flori adunate umil din vale? Preaiubitul a vrut așa: Lui îi place să-i onoreze pe cei care-L iubesc și care se încred în El.

Cântarea Cântărilor 6:3

"Eu sunt a preaiubitului meu și preaiubitul meu este al meu. El își paște turma printre crini".

La sfârșitul capitolului 2, Sulamita declara: "Preaiubitul meu este al meu și eu sunt a lui", dar în acest capitol se spune: "Eu sunt a preaiubitului meu și preaiubitul meu este al meu". Nu mai este dorința de a-L avea, ci conștiința că îi aparține: "Eu sunt a Lui". Este un mare progres în a realiza că suntem ai Domnului Hristos și în a nu ne mai gândi la noi înșine, ci la El. A fi ai Săi nu împiedică cu nimic fericirea de a-L avea pentru noi. Pe de altă parte, iubita știe unde își găsește El bucuria: "El își paște turma printre crini". Să nu ne gândim la fericirea noastră, ci mai degrabă la a Lui, la ceea ce este partea Sa. Credința își însușește nu numai iertarea păcatelor, dar ne conduce la Domnul și El devine totul pentru sufletul care-L iubește și care-și dă seama de prețul care-l are pentru El.

Cântarea Cântărilor 6:4

"Ce frumoasă ești, iubita mea, ca Tîrța, plăcută ca Ierusalimul, cumplită ca cetele cu steaguri!"

Aici se află o a doua descriere a iubitei. Prima ne-a arătat ceea ce rămășița credincioasă a lui Israel este pentru Domnul Hristos: are ochii ca ai porumbiței, fixați în sus până trece necazul. Numai Domnul este în stare să aprecieze frumusețea acestor credincioși care vor fi ca într-un cuptor încălzit de șapte ori. În acest verset, rămășița credincioasă nu ne mai este prezentată în suferință, ci în momentul în care va fi arătată în glorie cu Domnul ei. Cele douăsprezece seminții ale lui Israel vor fi atunci adunate sub steagul dragostei.

Tîrța era reședința împăraților lui Israel înainte ca cele zece seminții separate să locuiască în Samaria. Despre aceasta ne vorbește cartea 1 Împărați în trei locuri. În capitolul 14.17 înțelegem că Ieroboam a locuit-o din momentul morții fiului său Abia; în capitolul 15.21 se spune că Baeșa a locuit la Tîrța; și capitolul 16 ne arată că fiul său, Ela, a început să domnească în Israel la Tîrța. Când împărăția a fost divizată și zece seminții l-au urmat pe Ieroboam, fiul lui Nebat, numai două seminții, Iuda și Beniamin, au rămas credincioase casei lui David. Această scindare a avut consecințe dezastruoase: războaie și lupte fratricide au însângerat țara promisă. Cele zece seminții care l-au urmat pe Ieroboam au fost duse în captivitate de Șalmaneser, împăratul Asiriei, din cauza idolatriei lor, iar de atunci sunt dispersate printre națiuni. Celelalte două, deportate și ele un timp și după aceea reîntoarse în Palestina pentru a-L primi pe Mesia, L-au respins și astfel au fost

răspândite și ele departe de țara pe care Domnul le-o dăduse ca moștenire.

Și dacă o mică parte dintre evreii răspândiți în lume a reintrat în Palestina, se poate spune că din partea omului totul este iremediabil pierdut, dar după puțin timp, după un lung necaz, Domnul Hristos va veni pentru a împărăți și cele douăsprezece seminții vor fi din nou reunite sub gloriosul sceptru al adevăratului Fiu al lui Dumnezeu. Minunată reunire, după atâtea secole de vrăjmășie și de jale! Steagul dragostei va flutura pe zidurile celor două orașe: Tirța, odată nelegiuită, dar care va fi frumoasă în ochii tuturor, și Ierusalimul, care L-a crucificat pe Mesia, dar care va fi plăcut ochilor Săi, orașal Marelui Împărat arătat înaintea ochilor întregului univers.

Unde nebunia și captivitatea s-au manifestat deplin, harul va străluci în toată splendoarea sa. Aceste două orașe, împăcate, subiecte ale aceluiași har în timpul domniei de pace a Domnului Isus, vor fi fericite să proclame dragostea Sa.

"Cumplită ca cetele cu steaguri". Cei credincioși, asupriți și suferinzi de mult timp, vor fi eliberați la apariția lui Mesia; se vor întoarce spre vrăjmașii lor și-i vor nimici, cum a profețit Iacov: "Gad, o ceată se va repezi asupra lui, dar el se va repezi asupra călcâiului"(Geneza 49:19). Atunci, în gurile lor vor fi laude către Dumnezeu și în mâinile lor va fi o sabie cu două tăișuri, pentru a se răzbuna împotriva națiunilor. Această glorie este pentru toți sfinții care vor forma rămășița credincioasă. Atunci iubita va fi cumplită în ochii tuturor vrăjmașilor ei, ca niște oști sub steagurile lor. Ce rușine pentru toți vrăjmașii ei!

Cântarea Cântărilor 6:5

"Întoarce-ți ochii de la mine, pentru că mă copleșesc. Părul tău este ca o turmă de capre pe povârnișurile Galaadului".

Preaiubitul vorbește din nou de ochii ei, dar nu mai sunt ochii porumbiței care, din pământul depărtat, privesc spre El dorind momentul în care Îi va fi pentru totdeauna aproape. Iubita Îl privește acum față în față și această privire Îl tulbură, Îl mișcă.

Când frații lui Iosif l-au adus și pe Beniamin în Egipt, Iosif le vedea privirile fixate asupra lui mai înainte ca ei să-l recunoască. Momentul îmbrățișării lor nu venise încă, de aceea el era profund emoționat și căuta un loc unde să plângă; a intrat în camera lui și a plâns (Geneza 43:30).

Ce bucurie va avea Domnul când ai Săi Îl vor vedea față în față, când toate privirile vor fi fixate asupra Lui! Dacă ne gândim întâi la fericirea Lui, aceasta nu va lua nimic din a noastră.

Ca în capitolul 4:1, părul sugerează nazireatul și binecuvântările care decurg din acesta. Aici nu este numit muntele Galaad, ci sunt numite povârnișurile Galaadului. În capitolul 4 trebuia să urce pentru a se bucura de binecuvântările bogate care se găsesc acolo; aici sunt menționate numai povârnișurile, ca să ne demonstreze că iubita este deja acolo, pentru că este cu Preaiubitul ei.

În timp ce suntem încă aici, jos, trebuie să ne luptăm pentru a ne ridica la înălțimea lucrurilor cerești, pentru a ne bucura de ele; dar când vom fi cu Domnul, vom avea fără dureri, fără lupte, tot ceea ce harul Său a păstrat pentru noi. Vor fi aceleași binecuvântări de care ne bucurăm acum, dar nu va mai trebui să ne înălțăm prin credință deasupra a tot ceea ce ne înconjoară și care ascunde gloriile Domnului de ochii noștri.

Cântarea Cântărilor 6:6

"Dinții tăi sunt ca o turmă de oi care se suie din scăldătoare; toate au gemeni și nu este nici una sterilă printre ele".

Aici regăsim una dintre frumusețile din capitolul 4, cu o omisiune. Nu este fără importanță faptul că Dumnezeu repetă sau omite un detaliu. Aici nu găsim adjectivul "tunse". Această "tunsoare", care spune despre dezbrăcarea de tot ceea ce ne caracterizează oamenii în trup, are loc odată pentru totdeauna, când credinciosul acceptă prin credință moartea sa împreună cu Domnul Hristos. Aici mireasa este cu Împăratul ei și se bucură de faptul că Îi aparține, că realizează ceea ce posedă în El.

Cântarea Cântărilor 6:7

"Ca o bucată de rodie sunt obrazii tăi sub vălul tău".

Acest verset este identic cu cel din capitolul 4. Domnul vede acum în ai Săi aceeași frumusețe pe care o va vedea în gloria viitoare. "În aceasta s-a împlinit dragostea cu noi ... așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta" (1. Ioan 4:17). Frumusețea care va bucura inima Sa pentru eternitate este recunoscută acum de El în cei care-L iubesc, rezultat al lucrării Sale la cruce, lucrare desăvârșită, care îi ține desăvârșiți pentru eternitate.

Cântarea Cântărilor 6:8

"Sunt șaizeci de împărătese și optzeci de țitoare și fecioare fără număr".

În această carte, atunci când Duhul Sfânt vorbește despre rămășița credincioasă, o descrie în general ca pe o "preaiubită"; o astfel de descriere este în contrast cu restul națiunii în care Dumnezeu Își găsisese odată bucuria Sa, dar pe care profeții o definesc apoi ca pe o femeie necredincioasă.

În acest verset, Preaiubitul este văzut ca Împăratul gloriei căruia Îi aparține sceptrul și care va domina peste întregul univers. El va fi Împăratul noului Israel. În acea zi, cetatea lui Iuda va avea un loc aparte în dragostea Împăratului ei și o parte din cele mai bune binecuvântări. Orașele seminției imperiale sunt reprezentate aici de șaizeci de împărătese; ele vor fi în mijlocul tuturor orașelor pământului ca niște împărătese; locul lor legitim va fi de partea Împăratului în timpul întregii Sale perioade imperiale.

Cele optzeci de ȋiitoare ne ajută să ne gândim la cetățile Samariei care vor participa la binecuvântarea adusă de Mesia. Conform principiului legii, ele n-ar avea dreptul la nimic, pentru că sunt binecuvântări promise lui Israel, dar pe principiul harului vor avea o parte prețioasă în această Împărăție. Ca exemplu pentru acest har admirabil în ce-i privește pe cei care nu au dreptul la nimic este dialogul de la fântâna din Sihar; acolo Domnul Isus i-a vorbit despre apa cea vie unei sărmane samaritence.

În acest verset este citată o a treia categorie de persoane care iau parte la bucurie împreună cu mireasa: sunt "fecioarele fără număr", care ar putea reprezenta nenumăratele cetăți ale națiunilor care se bucură de dragostea Împăratului și de binecuvântările care decurg din prezența Sa. În mijlocul acestor cetăți fericite, una dintre ele va gusta o parte mai prețioasă decât celelalte: este Ierusalimul, orașul sfânt, a cărui rămășiță credincioasă este intim legată de el, pentru că cei care vor fi suferit pentru Numele Domnului Hristos vor lua parte la gloria Sa până la stabilirea Împărăției Sale.

Cântarea Cântărilor 6:9

"Dar porumbea mea, desăvârșita mea, este unică; ea este singură la mama ei, ea este aleasa celei care a născut-o. Fetele au văzut-o și au numit-o fericită; la fel împărătesele și ȋiitoarele, și au lădat-o".

În acest verset, Ierusalimul îmbracă din nou caracterele rămășiței lui Israel. Într-un astfel de oraș, sfinții Săi vor fi cu Domnul, ei vor fi suspinați mult după această cetate în timpul perioadei în care au fost alungați departe de acest loc.

Toate cetățile ale căror simboluri sunt fecioarele și împărătesele au ochii îndreptați spre Ierusalim, pentru a-i admira gloria și fericirea. Ierusalimul a fost devastat și călcat în picioare de către națiuni; Ieremia ne descrie starea jalnică în care a căzut: "Cum stă singuratică cetatea cea plină de popor! A ajuns ca o văduvă, ea, care era marea printre națiuni! Cea care era prințesă printre provincii a ajuns să plătească tribut!" (Plângeri 1:1). Dar pe cât a fost de înjosită și de umilită, pe atât de impunătoare va fi marea sa. În acea zi va deveni un subiect de laudă pe pământ; toate cetățile o vor admira, pentru că Numele Domnului va fi în ea (Isaia 62:5; Ezechiel 48:35).

Cântarea Cântărilor 6:10

"Cine este aceasta care se ivește ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele, cumplită ca cetele cu steaguri?"

Asistăm în acest verset la arătarea iubitei în gloria ei sub privirea tuturor; timpul rușinii și al necazului s-a sfârșit. Ea a traversat întunericul nopții în absența Domnului ei; datorită Lui a suferit lupte și suferințe. Dar acum apare în splendoare, precum aurora unei dimineți fără nori, precum începutul zilei eterne pe care o doresc toți cei care au gustat dragostea Domnului. Astfel, după cum luna reflectă razele soarelui, tot astfel Ierusalimul va aduce în ochii tuturor străluciri din gloria Domnului Hristos, "Soarele dreptății". El va aduce vindecarea sub aripile Sale (Maleahi 4:2). În loc să fie asupriți, cei credincioși vor apărea ca oștiri victorioase sub steagul lui David. Vor fi "cumpliți" și cine va putea rămâne înaintea splendorii gloriei Domnului lor, pe care îl urmează? Sufierea gurii Sale va fi suficientă să-i distrugă pe vrăjmașii lor.

Cântarea Cântărilor 6:11

"Am coborât în grădina de nuci, să văd verdeața din vale, să văd dacă a înmugurit vița, dacă au înflorit rodiile".

Ce semnifică nucile într-o scenă imperială și glorioasă ca aceasta? Sunt fructe mici, a căror mică frumusețe le-ar face uitate în enumerarea produselor unei țări. Aici, Împăratul gloriei coboară în grădină ca să le culeagă; în loc de "a urca" spre lucrurile mari și înălțate ale acestei lumi, El coboară ca să culeagă aceste fructe de mică valoare în ochii oamenilor, dar pe care harul Său le-a produs în preaiubiții Săi. Ei sunt, în acest caz, imaginea aleasă de Duhul Sfânt pentru a ne arăta importanța în ochii Împăratului a "miilor" de lucruri mici care au fost făcute pentru Numele Său în timpul lungii Sale absențe. Acolo, în mijlocul celor mici și săraci ai turmei, El va găsi o recoltă bogată a faptelor de credință, necunoscute de oameni, dar care au fost făcute din dragoste pentru El. O astfel de dragoste se manifestă rar prin lucruri mari; de cele mai multe ori se arată în detalii de viață în fiecare zi. Lumea le ignoră sau le disprețuiește, dar Împăratul gloriei le apreciază mult. Cei doi bănuți ai văduvei sărace erau foarte puțini, în comparație cu sumele pe care bogații le aruncau în vistierie; dar Domnul i-a apreciat și le-a dat adevărata valoare (Marcu 12:41-44). Un pahar de apă dat unuia dintre ai Săi pentru El nu-și va pierde răsplata în ziua triumfului. El nu judecă după înfățișare, ci apreciază motivele și dragostea care stau la baza lucrării.

"Să văd verdeața din vale".

Împăratul ia cunoștință de tot ceea ce privește prosperitatea poporului. El coboară în locurile de jos ale pământului, în vale, aceasta fiind un timp caracterizat de sărăcie, de suferință, de plâns și de moarte. Oh, valea umbrei morții, ce schimbată este! Totul este acum prosperitate și belșug, la solia primăverii eterne! Plantele verzi au luat locul pustiului.

Prezența Domnului ca Împărat poartă binecuvântarea. Când era aici, jos, respins, așeza mulțimile pe iarba verde, le sătura cu pâine, împlinind ceea ce psalmistul anunțase cu mult timp înainte: "Voi binecuvânta din belșug hrana sa, voi sătura cu pâine pe săracii săi" (Psalmul 132:15). Când va fi recunoscut și primit, Domnul Hristos va purta cu Sine belșug, pace și prosperitate, chiar și în văile cele mai întunecoase.

"Să văd dacă a înmugurit vița, dacă au înflorit rodiile".

Domnul îl compară adesea pe Israel cu o vie din care spera să culeagă roade. Isaia ne vorbește într-o manieră înduioșătoare, la fel ca și Psalmul 80:11-16. Dumnezeu nu a găsit nici un rod în via Sa, iar viticultorii din parabolă, în slujba cărora era arendată via, i-au maltratat și i-au ucis pe cei care au fost trimiși să culeagă rodul. Răutatea lor a ajuns la culme când L-au aruncat afară din vie și L-au omorât pe singurul Fiu al Tatălui. Ei au spus: "Acesta este moștenitorul; veniți, să-l omorâm și să luăm în stăpânire moștenirea Lui!" (Matei 21:38). Dumnezeu nu va obține niciodată rod din via Sa? Răul va fi mai tare decât El? Nu! Iată, Împăratul vine cu plăcere și pretutindeni în vie este prosperitate. Ea are muguri și promite o recoltă bogată; bucuria va fi în toate inimile. În această frumoasă Împărăție a Domnului Hristos, mustul îl va înveseli pe Dumnezeu, dar și pe oameni.

Rodiile vorbesc de sfinții adunați, pentru că acum, în această zi fericită, totul se deschide în jurul Împăratului: ochii, inimile și gurile.

Cântarea Cântărilor 6:12

"Fără să-mi dau seama, sufletul meu m-a dus la carele poporului meu binevoitor".

Israelii au avut mereu un duh de răzvrătire, de la începutul existenței lor ca popor. Au fost răzvrățiți în Egipt, L-au ispitit pe Dumnezeu în pustiu, cântind neîntrerupt în corturile lor; odată intrați în Canaan, au făcut la fel. Nu au distrus de tot națiunile, ci s-au amestecat cu ele și au învățat de la ele lucruri rele. După ce L-au dus la moarte pe Domnul Isus, i-au izgonit și i-au persecutat pe cei care vesteau Evanghelia, împiedicându-i să vorbească de Domnul Hristos națiunilor, umplând astfel măsura păcatelor lor (1. Tesaloniceni 2:15-16).

Acum scena este schimbată: iată un popor binevoitor care-și primește Împăratul în triumf! Se împlinește versetul 3 din Psalmul 110: "În ziua puterii Tale, poporul Tău va fi un dar de bunăvoie în sfântă splendoare; din sânul aurorei va veni la Tine roua tinerilor Tăi". Preaiubitul a coborât să vadă dacă viile au înmugurit și, mai înainte ca să ia seama la aceasta, poporul îl aclamă și El îl conduce în triumf.

Cântarea Cântărilor 6:13

"Întoarce-te, întoarce-te, o, Sulamita! Întoarce-te, întoarce-te, ca să te privim! –Ce vreți să vedeți la Sulamita? – Ca și cum ar fi dansul a două cete".

În acest verset, pentru prima dată în cântare, auzim că iubita este numită cu un nume. În timpul absenței Împăratului era o necunoscută, numele ei era ignorat de toți. Acum apare în glorie cu El și iat-o aclamată și chemată cu adevăratul ei nume, cunoscut de toți.

Sulamita este forma feminină de la "Solomon". Ea poartă numele Domnului ei, Împăratul păcii. Din acea zi, numele cetății va fi: "Domnul este acolo" (Ezechiel 48:35). Ea este reflectarea gloriei Domnului ei. Ce parte prețioasă! Și încă mai prețioasă va fi aceea a locuitorilor Ierusalimului ceresc, care vor vedea fața Domnului. Numele Său va fi pe frunțile lor și vor împărăți în vecii vecilor (Apocalipsa 22:4).

Dar frumusețea credincioșilor, cei care vor avea partea lor în Ierusalimul pământesc, va fi admirată de toți. De aceea avem aici de patru ori cuvântul "întoarce-te!". Toți vor să fie martori la ceea ce sunt cei credincioși cu Domnul lor: "Întoarce-te, ca să te privim!" În acea zi, Domnul Hristos va fi admirat în ai Săi și glorificat în toți cei care au crezut. Timpul disprețului și al rușinii s-a terminat pentru totdeauna; au suferit cu Domnul și acum iau parte la gloria Sa.

"Ce vreți să vedeți la Sulamita? – Ca și cum ar fi dansul a două cete".

Când fiul risipitor s-a întors acasă, în căminul părintesc răsunau melodii și dansuri. În Psalmul 87:7 se vorbește despre glorioasa cetate a lui Dumnezeu, de cei fericiți care se găsesc în ea: "Cei care cântă și joacă vor spune: «Toate izvoarele mele sunt în Tine»".

În acest verset din cântare transpare bucuria Împărăției Domnului și a întregului popor – iată de ce se vorbește de două rânduri care dansează de bucurie; sunt Iuda și Israel, acum uniți în aceeași dragoste și în aceeași bucurie sub sceptrul Domnului Hristos. Separați de mult timp, vrăjmași și adesea în război, iată-i definitiv împăcați sub autoritatea Domnului Hristos, divinul Solomon, iubit de tot poporul. El este Împăratul păcii, care a făcut pace prin sângele crucii Lui.

Cântarea Cântărilor 5:1

"Am venit în grădina mea, sora mea, mireaso! Am cules smirna mea cu mireasma mea; am mâncat fagurul meu cu mierea mea; am băut vinul meu cu laptele meu; mâncați, prieteni; beți, da, beți din belșug, preaiubiților!"

Chemat de ai Săi să coboare în această grădină, Preaiubitul nu poate neglija să răspundă unei astfel de invitații. Inima Sa îl împinge și cei care-L doresc îl atrag. Suntem pătrunși de gândul că există aici, jos, un loc în care Domnul nostru își găsește plăcerea? Un loc unde suntem lângă El în mijlocul unei lumi care L-a respins? El este centrul binecuvântat, în jurul Căruia se adună totul. Acolo totul este al Său și totul este pentru El; este locul unde credincioșii, separați de ceea ce este din această lume, se strâng în jurul Lui în pace pentru a-L asculta, pentru a-L ruga, pentru a-și aminti de jertfa Lui.

El vine în grădina Sa, loc în care ne bucurăm de legăturile dulci în familia lui Dumnezeu. "Sora" este un cuvânt care echivalează cu "frate" în Noul Testament. Mireasa așteaptă ziua în care va fi arătată în glorie Domnului Hristos.

El adună deci roadele prețioase din această grădină. Întâi găsește smirnă: cei care suferă în timpul absenței Sale sunt apăsați în tot timpul în care El este respins. Din pricina Sa sunt disprețuiți, persecutați, urâți, întemnițați și dați morții. Ei s-au dovedit demni de dragostea Lui și aceasta întrece suferința. Dar, în grădina Sa, El culege și aromele: cei care-L iubesc arată în această lume gloriile Persoanei Sale și-L adoră.

Vinul bucuriei este din belșug; și ceea ce este dulce, mierea; și laptele, alimentul mieilor din turma Sa. Pentru El este un ospăț de dragoste. Trebuie să ne amintim că în Adunare ne întâlnim în primul rând cu Domnul. El însuși îi invită pe ai Săi la un ospăț.

"Mâncați, prieteni; beți, da, beți din belșug, preaiubiților!".

Domnul le dă alor Săi, adunați în jurul Lui, hrană din belșug și bucurie curată, să guste mai dinainte din fericirea cerului. În comuniune cu Tatăl, ei își găsesc plăcerea în Fiul, prin puterea și călăuzirea Duhului Sfânt. Pare că aici este introdusă o altă categorie de persoane. Sunt "prietenii", distinși de mireasă, invitați la banchetul nunții. Ei apar la ospățul nunții Mielului: "Ferice de cei chemați la cina nunții Mielului" (Apocalipsa 19:9). Cei invitați sunt prietenii Mielului. Dacă ei sunt fericiți, ce trebuie să fie fericirea Mirelui și a miresei!

Cântarea Cântărilor 5:2

"Dormeam, dar inima mea veghea ... Glasul preaiubitului meu! El bate: «Deschide-mi, sora mea, iubita mea, porumbița mea, tu, desăvârșita mea! Pentru că-mi este capul plin de rouă, buclele mele, de picurii nopții»".

Cu acest verset intrăm într-o nouă scenă, diferită de ce am observat până acum. La începutul capitolului 3, ea lenevea pe patul ei, pierduse comuniunea, bucuria și chiar discernământul. Aici este și mai rău: doarme! Nu a ascultat avertismentele înțelepciunii divine, cele care pun în gardă contra leneviei: "Până când, leneșule, vei sta culcat?" (Proverbe 6:9). Consecințele sunt mai grave, pentru că răul este mai mare decât în capitolul 3.

Când cineva a căzut într-o greșeală, dacă răul nu a fost judecat adânc, Dumnezeu va permite ca să cadă din nou, mai devreme sau mai târziu. Poate fi o restabilire parțială, dar nu va dura și din nou se vor arăta greșelile. Este ceea ce s-a întâmplat aici. O dragoste mare pentru Domnul nu ferește de căderi; Petru, în ciuda iubirii care l-a împins până în curtea marelui preot, s-a lepădat de Domnul său.

"Glasul preaiubitului meu! El bate: «Deschide-mi, sora mea, iubita mea, porumbița mea, tu, desăvârșita mea!»".

Preaiubitul n-o poate lăsa pe cea pe care o iubește într-o stare care o lipsește de bucuria acestei iubiri. "Trezește-te tu, care dormi, și înviază dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine" (Efeseni 5:14; Isaia 60:1). Vechiul și Noul Testament amintesc același adevăr al sfinților care au trăit înainte și după Hristos. În toate timpurile, aceleași tendințe se reînnoiesc și aceleași îndemnuri sunt auzite.

În acest pasaj, Preaiubitul bate la ușă și Își cheamă mireasa adormită. Ea este vinovată, dar nu-i face nici o mustrare, ci Se folosește de cuvintele cele mai potrivite pentru a-i atinge inima. Domnul ne vede după excelența poziției în care ne găsim prin puterea lucrării Sale. "Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți" (Evrei 10:14).

Ei fac parte din familia lui Dumnezeu, cum se intuiește din această denumire: "sora mea". Cei pe care Dumnezeu i-a primit Îi aparțin pentru eternitate; relațiile de fii nu pot fi întrerupte. Relația este eternă. Un fiu neascultător este fiu și moștenitor, așa cum este fiul cel mai supus al tatălui. Unul se bucură de relația sa, altul nu; dimpotrivă, este nefericit și aruncă dezonoarea pe numele tatălui său.

"Iubita mea": ai Săi sunt iubiți cu o dragoste tare ca moartea.

"Porumbița mea": Preaiubitul Își privește iubita, în ciuda poziției sale îndoielnice, ca străină aici, jos. Ea nu realizează deloc că este adormită, precum fecioarele din pildă (Matei 25). Totuși ea este așa cum Domnul Își vede Adunarea și efectiv ea nu mai este a lumii, cum nici El nu este. De aceea El vine s-o trezească.

"Desăvârșita mea": în ochii Săi este îmbrăcată în perfecțiunea în care harul a pus-o în virtutea dragostei Sale de la cruce.

În ciuda somnului ei, ea a auzit glasul Lui. În adâncul inimii oricărui răscumpărat se găsește dragostea turnată de Duhul Sfânt care le-a fost dat. Este inima care aude apelul și care răspunde. Glasul Domnului este un glas foarte cunoscut; nu poate să lase indiferent pe nimeni care a gustat dragostea Sa.

"Pentru că-mi este capul plin de rouă, buclele mele, de picurii nopții".

Roua, binecuvântarea care coboară din cer în timpul nopții, reîmprospătează și fertilizează solul. Ea este mărturia credincioșiei și a bunătății lui Dumnezeu care nu dorește altceva decât să-i copleșească pe ai Săi cu orice bine.

Îl avem aici pe Preaiubitul cu capul – din care provine orice gând de dragoste către ea – plin de rouă. El nu vrea altceva decât să răspândească binecuvântările Sale; vine la ea, dar ea nu este în condiția să-l asculte glasul, să-l deschidă ușa inimii și să profite de ceea ce El îi pune la dispoziție; este ocupată de ea, nu de El. Nu este aceasta, adesea, experiența noastră?

Cântarea Cântărilor 5:3

"Mi-am dezbrăcat haina, cum să mi-o pun? Mi-am spălat picioarele, cum să mi le murdăresc?"

Comoditatea spirituală poartă cu sine numeroase consecințe neplăcute. Ochii plini de somn se depărtează de Persoana iubită și îl lipsesc pe cel credincios de izvorul tuturor binecuvântărilor, pentru că în afară de El nu găsim nimic. Cuvântul nu mai are același efect asupra inimii și a conștiinței și ne doborâm pe noi înșine, ne ocupăm cu noi, în care nu există nimic bun. Dacă suntem ocupați cu noi, nu putem fi fericiți și nici în stare să-L glorificăm pe Domnul nostru.

Aici iubita nu este în stare să răspundă la apelul Domnului și Preaiubitului ei, nu este în condiția de a-L primi, fiind dezbrăcată de ceea ce era ornamentul ei. Cum ar putea să se îmbrace? Pare că nu mai cunoaște resursele harului care sunt în El. Numai Domnul poate înviora sufletele noastre; lângă El găsim ajutor atunci când ne lipsește. La cine să mergem când ne rătăcim?

În ce stare de orbire este căzută această somnoroasă! Ne murdărim oare picioarele umblând pe calea ascultării înaintea Domnului? Nu este mai degrabă neascultare făcând propria voință? Dar mâinile Sale sfinte pot să ne spele de petele dobândite umblând în afara cărării pe care El ne-a trasat-o. Desăvârșitul Rob vrea să ne spele, ștergându-ne picioarele cu ștergarul cu care este încins, pentru a avea parte cu El (Ioan 13).

Cântarea Cântărilor 5:4

"Preaiubitul meu și-a introdus mâna prin deschizătura zăvorului și lăuntru meu s-a aprins de dorul lui".

Am văzut condiția în care se găsește iubita, dar El vrea să-i mărturisească o dragoste în care nu este schimbare, nici umbră de mutare. De aceea o face să vadă mâna Sa prin deschizătura zăvorului; nu poate să-i arate fața Lui, ci mâna Sa puternică, gata s-o ajute, s-o protejeze, s-o elibereze.

Mâna Domnului se arată în multe feluri în viața noastră de toate zilele; o piedică în fața unui lucru care ne-ar plăcea, un avertisment, o boală, un incident ... El are totul la dispoziția Sa, pentru a ne face să înțelegem că mâna Sa lucrează.

Aici ușa este închisă; totuși El a găsit mijlocul de a ajunge la inima celei pe care o iubește. Dragostea adevărată care era în adâncul inimii ei este trezită și este pe punctul de a fi trezită și conștiința. Ea se va trezi, dar va trebui să constate rezultatele indiferenței ei.

Cântarea Cântărilor 5:5

"M-am ridicat să deschid preaiubitului meu, și mâinile mele picurau smirnă, și de pe degetele mele curgea smirnă pe mânerul zăvorului".

Iubita este ca și cum ar plânge. Din toată ființa ei picură lacrimi de smirnă pe mânerul zăvorului care este în interior și pe care a refuzat să-l deschidă.

Trebuie să ne amintim că, în viața credinciosului, două lucruri sunt inseparabile: întâi harul infinit al lui Dumnezeu și apoi intervenția Sa pentru a disciplina, de la care nimeni nu poate să se abată și a cărei experiență o are această iubită. Nevrând să deschidă ușa Preaiubitului ei care bătea la ușă, acum nu-L mai găsește.

Cântarea Cântărilor 5:6

"Am deschis preaiubitului meu, dar preaiubitul meu se retrăsese, plecase. Mi se topea sufletul când vorbea el. L-am căutat, dar nu l-am găsit; l-am chemat, dar nu mi-a dat nici un răspuns".

Insistăm asupra faptului că ascultarea de voia lui Dumnezeu trebuie să fie imediat cunoscută, nu cu greu. Psalmistul spune: "M-am grăbit și n-am întârziat să păzesc poruncile Tale" (Psalmul 119:60). De fapt este ceea ce îi învățăm pe copiii noștri de la cea mai fragedă vârstă.

În acest caz, iubita a întârziat să răspundă la glasul Mirelui și acum este prea târziu! El s-a retras, a plecat! Săraca Sulamita! Adună roadele comodității și ale neascultării ei! Este mai ușor să pierzi comuniunea decât s-o regăsești, după ce ai pierdut-o.

"L-am căutat, dar nu l-am găsit; l-am chemat, dar nu mi-a dat nici un răspuns".

Acum ea este cea care cheamă, dar El nu răspunde. Într-o oarecare măsură trebuie să realizeze ceea ce ne învață Proverbe 1:24, 28: "Deoarece eu am chemat și voi ați refuzat să auziți, mi-am întins mâna și nimeni n-a luat seama ... atunci mă vor chema, dar nu voi răspunde; mă vor căuta îndată, dar nu mă vor găsi".

Până când căile noastre nu sunt judecate înaintea lui Dumnezeu, până când nu am făcut o mărturisire a păcatelor noastre, este evident că Domnul nu va putea face să strălucească peste noi lumina feței Sale. Procedând altfel decât cum vrea Dumnezeu, ar însemna să renegăm propria Sa glorie și să ne asociem cu răul. Un tată nu poate mărturisi afecțiunea sa unui fiu neascultător. Disciplina la care este supusă iubita nu îi este cruțată, pentru că este iubită.

Cântarea Cântărilor 5:7

"Păzitorii care cutreieră cetatea m-au găsit, m-au bătut, m-au rănit; păzitorii zidurilor mi-au luat vâlul".

În capitolul 3, comoditatea a avut diverse consecințe. Aici le găsim mai grave. Nu doar că greșeala sa a lipsit-o de comuniunea cu Preaiubitul ei, dar va suporta și o disciplină dureroasă: lovituri, răni, rușine. Nu poate fi altfel; lumea este fără milă față de credincioșii căzuți; iar ei nu pot să facă altceva decât să închidă gura și să fie întristați. Lumea nu poate face altceva decât să-i acuze. Cum să se justifice? Iată-o din nou în oraș. De ce aleargă pe străzi în timpul nopții, în loc să fie cu Preaiubitul ei, departe de lume, de agitația ei? Credinciosul își are partea sa cu Domnul; dacă nu se găsește la locul său, este într-o poziție greșită și nu poate fi decât un nefericit și nu adună decât rușine.

Cântarea Cântărilor 5:8

"Vă jur, fiice ale Ierusalimului, dacă veți găsi pe preaiubitul meu, ce-i veți spune? Că sunt bolnavă de dragoste!"

Nu sunt lacrimi mai amare decât acelea care se varsă la gândul de a fi frânt inima celor care ne sunt dragi. Aceste lacrimi sunt disprețuite de lume sau chiar ignorate, dar Domnul știe să le aprecieze când este vorba de unul dintre răscumpărății Săi care nu l-a fost credincios. El a cules, cu siguranță, lacrimile lui Petru în burduful Lui, le-a scris în Cartea Sa (Psalmul 56:8).

Cântarea Cântărilor 5:9

"Cu ce este preaiubitul tău mai mult decât un alt preaiubit, tu, cea mai frumoasă dintre femei? Cu ce este preaiubitul tău mai mult decât un alt preaiubit, că ne rogi astfel?"

Credinciosul, necăjit cum este, din cauza lipsurilor sale, posedă averi mai prețioase decât ceea ce poate lumea să-i ofere. În ciuda stării dificile în care se afla Sulamita, cuvintele sale călduroase atrag atenția persoanelor care o înconjoară și care o ascultă. Ele vor să știe mai mult despre această Persoană care ea vorbește cu atâta ardoare.

"Cu ce este preaiubitul tău mai mult decât un alt preaiubit?" De ce această dorință arzătoare de a-L vedea și de a fi cu El?

Cum devin cuvintele noastre o impresionantă mărturie a Aceluia al cărui Nume este un parfum care se răspândește și a cărui Persoană este întreagă de dorit! Amintirea păcatelor noastre nu ne face nici o clipă să ne îndoim de dragostea Sa.

Săraca Sulamita, este gata să-și descrie din cap până-n picioare preaiubitul. Dragostea care umple inima ei pentru el îi dictează imaginile cele mai expresive pentru a face cunoscut altora frumusețea lui. Domnul deschide ochii noștri pentru a-L contempla în toată frumusețea Sa.

Cântarea Cântărilor 5:10

"Preaiubitul meu este alb și rumen, cel dintâi între zece mii".

Primul lucru de care vorbește Sulamita este sfințenia desăvârșită a preaiubitului ei: El este alb, simbol al purității. Pentru noi, Domnul Hristos este Cel care nu a cunoscut păcatul, unicul Om în care nu s-a găsit nici cea mai mică întinare. Venit în această lume, zămislit prin Duhul Sfânt în pântecele fecioarei, era Cel despre care citim în Evrei 7:26 că era: "sfânt, fără răutate, fără pată, despărțit de păcătoși". Într-o lume necurată, El rămâne neîntinat. Deși a fost în contact cu răul în orice moment, niciodată nu a rămas influențat.

Dar El, care n-a cunoscut păcatul, a fost făcut păcat pentru noi. În acel moment suprem, sângele Lui a curs pe cruce pentru iertarea păcatelor. Despre sângele Său, ca al unui miel fără cusur și fără pată, prin care păcătoșii pot fi curățiți, ne vorbește rumenul (un roșu intens).

"Cel dintâi dintre zece mii".

Regăsim steagul Împăratului gloriei, al Împăratului păcii, pe care se înscrie minunatul cuvânt: DRAGOSTE. El este centrul în jurul căruia se reunesc toți cei care sunt subiectele dragostei Sale, dragoste care întrece orice cunoștință. Preaiubitul este Cel care-l poartă glorios ca învingător, trăgându-și după Sine poporul în cortegiul Lui, în marșul Lui triumfal. Toate privirile sunt îndreptate către Domnul Hristos. Fiind înălțat de pe pământ, atrage la El pe toți oamenii. Victoria a fost obținută în virtutea sacrificiului vieții Sale.

La cruce, Cel care era manifestarea Dumnezeului dragostei a întâlnit puterea stăpânitorului întunericului: dragostea și ura erau atunci față în față și dragostea a triumfat. Tovarășii Împăratului urmează acest steag glorios care devine astfel centrul unirii tuturor celor care au fost răscumpărați și eliberați de El.

Cântarea Cântărilor 5:11

"Capul lui este ca aurul cel mai fin; buclele lui se revarsă, negre cum e corbul".

Capul face să acționeze tot corpul; aici se află izvorul gândurilor. Aurul este în general în Scriptură expresia justiției, a dreptății divine, justiție a cărei perfectă manifestare este Domnul Hristos. A fost găsit mijlocul de îndreptățire al păcătoșilor: "Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui, ... spre arătarea dreptății Sale în timpul de acum, astfel încât El să fie drept și să-l îndreptățească pe acela care este din credința în Isus" (Romani 3:25, 26). În El se obține această îndreptățire; omul nu o poate da.

Contemplând un Hristos glorificat, păcătosul care crede în El spune: iată îndreptățirea mea, această îndreptățire mă conduce în glorie. Dacă iubirii Săi n-ar fi cu El, ar fi cea mai rea dintre nedreptăți, pentru că, pentru a-i avea cu El, Domnul Isus a trebuit să satisfacă prin moartea Sa toate cerințele unui Dumnezeu care nu poate suporta răul.

Să-L contemplăm în frumusețea și gloria în care Se află acum! Toți ai Săi vor fi curând cu El, acolo unde este El, Îl vor vedea și vor fi ca El.

Părul lung al nazireului (Numeri 6) era semnul exterior al unuia care voia să fie în mijlocul poporului lui Dumnezeu în întregime consacrat Domnului. Domnul Isus, Preaiubitul, a fost singurul Nazireu adevărat. El era separat de păcătoși; viața Sa în întregime a fost consacrată Dumnezeului Său.

Ce minunate sunt aceste bucle! Sunt negre cum este corbul; nu există nici un fir alb, nici un semn al bolii sau al îmbătrânirii. El are o eternă tinerețe. Durerile și suferințele nenumărate pe care le-a traversat nu au schimbat în niciun fel puterea vieții Lui. El este "cel tare"(Luca 11:21-22).

Cântarea Cântărilor 5:12

"Ochii lui sunt ca porumbeii lângă pâraiele de apă, scăldați în lapte, frumos așezați".

Ochii Domnului sunt în orice loc și îi observă și pe cei răi și pe cei buni (Proverbe 15:3). Nimic n-ar putea scăpa privirii Lui. Tot ce se întâmplă în cer și pe pământ este gol și descoperit înaintea acestei priviri pătrunzătoare. Când El va reveni în măreția Sa de Judecător al celor vii și al celor morți, ochii Săi vor fi ca o flacără de foc. Cine ar putea scăpa de judecata pe care toți oamenii o merită? Dar, pentru mireasă, ochii Mirelui sunt plini de frumusețe și un izvor de eternă și sfântă bucurie.

Cântarea Cântărilor 5:13

"Obrajii lui sunt ca un strat de miresme, rânduri de plante aromate; buzele lui, crini picurând smirnă curgătoare".

Domnul Hristos este parfumul sanctuarului vărsat pe pământ, o mireasmă de viață pentru cei care sunt pe calea mântuirii. Straturile de flori parfumate ne vorbesc despre venirea Sa în glorie, în măreția acelei dimineți fără nori. Pentru credincioși, această primăvară eternă se apropie cu rapiditate; atunci ei vor vedea obrajii Săi, altădată palmuiți, strălucind de glorie și frumusețe. Parfumul Numelui Său ne va bucura

în întregime inimile; iarna lungă a absenței Sale se va sfârși pentru totdeauna. Toți vor vedea gloria Sa și se vor bucura contemplându-L pe Cel care este "mai frumos decât fiii oamenilor".

În momentul suferinței S-a încrezut în Dumnezeuul Său: "Păzește-mă, Dumnezeule, pentru că în Tine mă încred" (Psalmul 16:1). Era în deplină dependență de Tatăl Său chiar și în mijlocul celor mai grele suferințe. Cuvintele Sale exprimau încrederea, dar lăsa să picure smirna. Chiar fără ca vreun plâns să coboare în fugă de pe buzele Sale, înțelegem cât de mare a fost durerea Sa și ce simțea în adâncul sufletului Său. El, care ar fi rămas în deplină pace chiar și dacă pământul s-ar fi mutat din locul său și munții ar fi fost mișcați și aruncați în adâncul mării, a trebuit să spună: "Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi spune? «Tată, salvează-Mă din ceasul acesta?»"(Ioan 12:27). Era, în adevăr, ceasul în care trebuia să fie luat de pe pământ. În aceste momente și încă în altele, era chiar parfumul smirnei care curgea de pe buzele Sale curate și fără vină.

Cântarea Cântărilor 5:14

"Măinile lui, inele de aur, ferecate cu crisolit; pânțele lui este fildeș strălucitor, acoperit cu safire".

Un inel nu are nici început, nici sfârșit, exprimând infinitul. Așa sunt lucrările Domnului: totul este infinit, cum este El Însuși. În lucrările Lui, orice lucru este expresia dreptății Sale desăvârșite, al cărei simbol este aurul.

Când observăm mâinile Sale, găsim puterea care l-a condus toate lucrările. "Cerurile vestesc gloria lui Dumnezeu și întinderea arată lucrarea mâinilor Sale" (Psalmul 19:1). Aceștia sunt martori fără cuvânt, dar evidenți, ai puterii Sale infinite. Când se vorbește despre mâinile Sale, se face aluzie la înțelepciunea și frumusețea lucrărilor Sale. "Când privesc cerurile Tale, lucrarea degetelor Tale, luna și stelele pe care Tu le-ai întemeiat..."(Psalmul 8:3). Degetele Sale au împodobit sau au ornat cerul. Ce înțelepciune și ce frumuseți divine! Despre acestea ne vorbește crisolitul ferecat în aceste inele de aur. Crisolitul este o piatră prețioasă, strălucitoare, care are aceeași culoare ca aurul. Lucrările lui Dumnezeu sunt minunate. "Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne! Toate le-ai făcut cu înțelepciune. Pământul este plin de bogățiile Tale. Gloria Domnului va fi pentru totdeauna: Domnul Se va bucura de lucrările Sale" (Psalmul 104:24, 31).

Acum Sulamita este gata să vorbească de îndurarea Celui pe care Îl admiră.

Fildeșul strălucitor (sau lustruit) este imaginea sfințeniei (1. Împărați 10:18). Dragostea Domnului Hristos și sfințenia Sa sunt intim legate una de alta, pentru că în El totul este egal în perfecțiunea infinită a ființei Sale.

Safirul se poate spune că este o piatră prețioasă de culoarea cerului. Îndurarea și compasiunea Sa sunt însăși reflectarea a ceea ce este El în cer. Dacă am cunoaște mai bine mila lui Dumnezeu, cât ar fi de mare încrederea noastră în El! Această milă ne-a salvat, ne însoțește în timpul călătoriei noastre, ne permite să-l slujim în această lume și ne va introduce în locașul vieții. Și tot mila Sa va acorda o recompensă slujitorilor Săi.

Cântarea Cântărilor 5:15

"Picioarele lui, stâlpi de marmură, așezați pe postamente de aur fin; înfățișarea lui, ca Libanul, măreață ca cedrii".

După ce a vorbit de puterea și de compasiunea Sa, iubita face mențiunea drumului Lui, în întregime spre gloria lui Dumnezeu.

Ioan Botezătorul privea la pașii Domnului Isus. Ce privilegiu ne acordă Dumnezeu în harul Său, de a merge pe urmele Domnului Isus fără să cădem! Picioarele Lui sunt stâlpi de marmură. Stâlpii ilustrează puterea (și această semnificație o aveau și cei doi stâlpi aflați înaintea templului lui Solomon).

Remarcăm că acești stâlpi sunt așezați pe postamente de aur fin. Puterea și sfințenia împreună au caracterizat drumul glorios al Domnului când Se afla în lume. Picioarele Sale au comun cu capul acest aur curat care vorbește despre drumul Său în perfectă armonie cu gândurile Sale de dragoste. Totuși, în mersul nostru, cât de puțin realizăm și cât de puțin cunoaștem din gândurile lui Dumnezeu!

Acum Duhul Sfânt, prin Sulamita, după o descriere detaliată a Persoanei, ne prezintă ansamblul. Înfățișarea Lui este mare ca Libanul, ales ca cedrii.

Cedrul este podoaba, iar gloria Libanului este imaginea a ceea ce este cel mai mare în lume: Cel drept! În liniștea solemnă a eternității s-a făcut auzit glasul Său: "Să fie lumină" și din nou acest glas pe ultima pagină a Cuvântului declară: "Eu vin curând". Am auzit noi acest glas? Din adâncul inimii noastre să-l răspundem: "Amin! Vino, Doamne Isuse!"

Cântarea Cântărilor 5:16

"Cerul gurii lui este plin de dulceață; ființa lui este plină de farmec. Acesta este preaiubitul meu, da, acesta este prietenul meu, fiice ale Ierusalimului!"

Aici avem răspunsul la întrebarea pusă în versetul 9: "Cu ce este preaiubitul tău mai mult decât un alt preaiubit, că ne rogi astfel?" Dragostea ei arzătoare i-a dictat cuvinte ca să-l descrie; i-a găsit imagini minunate pentru a povesti perfecțiunile Sale. Ea vrea să-l pătrundă ființa, de aceea Îl caută cu atâta ardoare, pentru că a suferit mult din pricina Lui. "Ființa lui este plină de farmec". Pe o astfel de Persoană o iubește ea: El este "Preaiubitul ei".

Domnul era mare pentru cei care, urmându-L, au lăsat bărcile și plasele. Pentru El, mulți dintre ucenicii Lui au suferit martirajul.

Ce frumoasă mărturisire este dată fiicelor Ierusalimului! Ierusalimul este orașul Marelui Împărat. Acolo Domnul Își va stabili Împărăția. Dar, când a venit smerit și blând, a fost respins de ai Săi și a trebuit să le spună fiicelor Ierusalimului: "plângeți-vă pe voi și pe copiii voștri" (Luca

23:28). Aceasta s-a împlinit cuvânt cu cuvânt. Aici este adusă o mărturie pentru măreția Aceluia pe care ele îl tăgăduiseră și care va captiva dragostea lor. Aceste cuvinte pleacă din inimă și ating inima, pentru că fiicele Ierusalimului, găsindu-L, doresc să știe mai mult despre El:

"Cel drept va înverzi ca palmierul, va crește ca cedrul din Liban" (Psalmul 92:12).

"Rodul lui se va legăna ca Libanul" (Psalmul 72:16).

"Gloria Libanului va veni la tine" (Isaia 60:13).

"Totuși Eu am nimicit dinaintea lor pe amoriți, a căror înălțime era ca înălțimea cedrilor ..." (Amos 2:9).

Faraon, vorbind de Iosif, întreba: "Vom găsi noi un om asemenea acestuia ... ?" (Geneza 41:38). Dar măreția lui Iosif dispare înaintea măreției Domnului, a Cărei Persoană este demnă de toată admirația noastră. Ferice de cei care au ochi pentru a vedea gloria Sa și urechi pentru a asculta glasul Său!

Mulțimile erau uimite de cuvintele de har care ieșeau din gura Lui: "harul este turnat pe buzele Tale" (Psalmul 45:2). El are o limbă iscusită, ca să știe să învieze cu vorba pe cel doborât de întristare (Isaia 50:4).

Maria găsisese partea cea bună care nu i s-a luat, partea cea mai prețioasă, de a fi la picioarele Domnului Isus și de a asculta Cuvântul Său. Ce minunate lucruri sunt cuprinse în această fericită intimitate! Trebuie să ne amintim în orice moment că de El ni se vorbește în Scripturi.

Cântarea Cântărilor 4:1

"Iată, ce frumoasă ești, iubita mea; iată, ce frumoasă ești! Ochii tăi sunt porumbei, sub vălul tău, părul tău este ca o turmă de capre pe povârnișurile muntelui Galaad".

Cea mai mare parte a capitolului 4, vorbind de frumusețea femeii iubite, ne descrie ceea ce credincioșii poporului pământesc sunt pentru El, ceea ce El vede frumos în ei. Știm noi, cei care avem o parte cerească, să îmbrăcăm caracterele care sunt frumoase ochilor Săi și care sunt aceleași în toate timpurile și în toate dispensațiile? Acest capitol trebuie să ne învețe să deosebim ceea ce este plăcut pentru Domnul și ce bucură inima Sa.

"Ce frumoasă ești!", repetă El, pentru că vrea ca noi să știm ce suntem pentru El. Dacă este prețios să știm ce a făcut El pentru noi, știm ceea ce suntem noi pentru El și cât îi suntem de dragi? El își descrie mireasa așa cum o vede cu ochii Săi. S-o privim cu smerenie și aducându-ne aminte de mizeria noastră. Ca și în primul capitol, Împăratul descrie ochii iubitei Sale și îi compară cu niște porumbei. Ea este străină în lume și are privirea fixată nu asupra lucrurilor care o înconjoară, ci asupra Unuia pe care lumea nu-L vede și nu-L cunoaște: Preaiubitul ei. Ea este străină acolo unde nu se găsește subiectul inimii sale; dar privirea spre El este luminată. Preaiubitul ei adaugă un detaliu de care nu vorbește în primul capitol: "sub vălul tău". Vălul este simbolul smereniei. Rebeca era frumoasă fizic și fața îi era acoperită cu un văl; își ascundea frumusețea de privirea altora, pentru că era rezervată pentru Isaac. Părul pune în evidență un semn de subordonare. Capitolul 6 al cărții Numeri conține porunci privitoare la "nazireu", cel care făcea un jurământ pentru a fi consacrat Domnului. Un păr lung era semnul exterior, vizibil. Aici, femeia iubită, ca și Adunarea, este separată din punct de vedere moral de tot ceea ce o înconjoară, pentru a fi în întregime a Domnului ei. Ea manifestă astfel caracterul Domnului Hristos, Nazireul desăvârșit din pânțelele mamei Sale și până în ziua morții Sale.

Cântarea Cântărilor 4:2

"Dinții tăi sunt ca o turmă de oi tunse, se suie din scăldătoare; care toate au gemeni și nu este nici una sterilă printre ele".

Aluzia la dinții pe care El îi admiră la femeie ne ajută să ne gândim că ea este în stare să se hrănească cu hrană tare, ceea ce nu este posibil copilașilor. Atât corintenii, cât și evreii, aveau nevoie de lapte (1. Corinteni 3:2; Evrei 5:12-14). Dar "hrana tare este pentru cei maturi, care, prin obișnuință, au simțurile deprinse să deosebească binele și răul". Un om "matur", vorbind spiritual, este unul care cunoaște nu numai iertarea păcatelor, ci și perfecțiunea poziției sale în Domnul Hristos înaintea lui Dumnezeu; el se hrănește dintr-un Hristos ceresc. Pentru a ajunge la această statură, trebuie să fim ca o oaie tunsă, dezbrăcată de tot ceea ce noi credem că ne poate slăvi sau ne poate da vreo aparență, fie înaintea ochilor noștri, fie înaintea celorlalți. Trebuie să ne menținem într-o stare de puritate practică, printr-o judecată continuă de noi înșine, ca o oaie care, după ce a fost tunsă, se întoarce la scăldătoare. Aceasta asigură o comuniune completă cu Domnul și astfel, bine hrănit și cu sufletul prosperând, credinciosul abundă în roade (3. Ioan).

Cântarea Cântărilor 4:3

"Buzele tale sunt ca un fir de stacojiu și gura ta este plăcută; ca o bucată de rodie sunt obrajii tăi sub vălul tău".

Buzele pronunță cuvântul care arată ceea ce umple inima, pentru că "din prisosul inimii vorbește gura". Tabloul înspăimântător pe care-l găsim în Romani 3 descoperă ceea ce sunt oamenii și cum îi vede Dumnezeu: "Gâtleejul lor este un mormânt deschis; cu limbile lor înșelau; sub buzele lor este venin de aspidă; gura lor este plină de blestem și de amărăciune" (Romani 3:13-14). Dar, în iubita Lui, toată această necurăție nu mai există. El vede buzele ca un fir de stacojiu. Curva Rahav primise ordin să pună la fereastră un fir stacojiu, dacă voia să fie salvată, ea și toți ai ei (Iosua 2:18). Culoarea acestei frânghii ne vorbește despre moartea Domnului Hristos, adevăratul Mesia al lui Israel, și de sângele Său care ne spală de orice păcat. Pe buzele iubitei nu se vede nicio murdărie, ci numai ceea ce proclamă valoarea acestui sânge prețios. Obrajii sunt partea esențială a feței. Pe obraji au curs lacrimile Ierusalimului (Plângeri 1:2); Iov este lovit peste obraji de nedreptățile aduse împotriva lui (Iov 16:10); judecătorul lui Israel este lovit cu nuiaua peste obraz (Mica 4:14). Aceste câteva pasaje sunt suficiente pentru a ne face să înțelegem semnificația obrazilor în Scriptură. Dar Preaiubitul îi vede obrajii ca o bucată de rodie sub văl. Rodia, fructul compus din multe granulații cu semințe de culoare roșu-strălucitor, este menționată de mai multe ori în cântare. Este imaginea sfinților adunați în jurul Domnului. Fiecare dintre ei este rodul harului Său desăvârșit și al lucrării Sale și are locul stabilit de El, fie credincioși din poporul Său

pământesc, fie credincioși din Adunare, care își au partea în cer. Aici El amintește din nou de vâl, cel care se alătură obiectelor harului lui Dumnezeu, primit de ei cu smerenie și recunoștință.

Cântarea Cântărilor 4:4

"Gâtul tău este ca turnul lui David, clădit pentru a fi o casă de arme. O mie de scuturi atâră pe el, toate scuturi de viteji".

Grumazul plecat este simbolul supunerii, al ascultării. Domnul Isus a spus: "Luați jugul Meu" (Matei 11:29). Jugul se pune pe grumaz. Vedeți pe cei din Tecoa care nu și-au plecat grumazul în slujba Domnului (Neemia 3:5). Israel a fost un popor cu grumazul înțepenit și adesea Domnul îl mustra spunându-i: "grumazul tău este un tendon de fier" (Isaia 48:4). Aici gâtul iubitei este ca turnul lui David. Turnul este un loc de refugiu și de siguranță. "Numele Domnului este un turn tare: cel drept aleargă în el și se așază într-un adăpost înalt" (Proverbe 18:10). Ceea ce a constituit puterea lui David și a tuturor oamenilor de valoare a fost simpla ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu, o sfântă supunere față de voința Sa. Domnul Isus putea să spună despre stăpânitorul acestei lumi că nu are nimic în El; mâncarea Sa era să facă voia Celui care L-a trimis. Pe acest turn al lui David erau atârăte scuturi mari ale tuturor oamenilor valoroși a căror ascultare a fost neînvinsă. În aceste zile, în care se vorbește mult de slăbiciune, știm în ce constă puterea tuturor oamenilor care vor să-l placă lui Dumnezeu.

Cântarea Cântărilor 4:5

"Sânii tăi sunt ca doi pui de cerb, ca gemenii unei gazele, care pasc printre crini".

O mamă care-și alăptează copilul, fără ca vreodată să-i ceară ceva, este recompensată dacă acest copilaș pe care îl iubește cu tandrețe, cum numai o mamă o poate face, crește bine și sănătos. Este dragostea cea mai dezinteresată; nimic pe pământ nu poate s-o depășească. Trebuie să avem natura lui Dumnezeu pentru a aprecia dragostea Sa și a o pune în practică. Avem un frumos exemplu în slujba lui Pavel, cel care le scria tesalonicenilor: "am fost blânzi în mijlocul vostru, așa cum o doică își îngrijește cu drag copiii. Astfel, plini de dragoste pentru voi, ne găseam plăcerea să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, ci și propriile noastre vieți, pentru că ne erați preaiubiți. Pentru că, fraților, vă amintiți osteneala și truda noastră: lucrând noapte și zi, spre a nu împovăra pe cineva dintre voi, v-am predicat Evanghelia lui Dumnezeu"(1. Tesaloniceni 2:7-9).

Puțin îl interesa osteneala și truda, numai ca acești copii în credință să fie îmbogățiți cu toate binecuvântările care proveneau din Evanghelia lui Dumnezeu.

Cântarea Cântărilor 4:6

"Până la răcoarea zilei și până fug umbrele, voi veni la muntele de smirnă și la dealul de tămâie".

Până acum ne găseam în mijlocul umbrelor și al simbolurilor, dar aceste umbre vor fugi. Ziua va veni în toată splendoarea sa și umbrele, cât de minunate ar fi, vor face loc realității glorioase de care este stăpânită credința. În așteptare, Duhul Sfânt dă mărturia Celui care vine și Cuvântul se face simțit cu profețiile sale prețioase. Inimile ard și mireasa se înalță prin credință deasupra lucrurilor pământești, până la muntele unde se închină și până la dealul unde se roagă. Mirul amintește de un Mesia care a suferit; tămâia, compusă după arta celui care face mir, evocă ceea ce a fost Omul desăvârșit pentru inima lui Dumnezeu și la fel pentru fiecare dintre ai Săi. Suav parfum este Numele Domnului Isus!

Cântarea Cântărilor 4:7

"Ești frumoasă de tot, iubita mea, și fără nici un cusur".

Preaiubitul reia cuvântul pentru a continua descrierea întreruptă în versetul 6. În prezența unei astfel de declarații, trebuie să ne amintim care sunt cuvintele lui Dumnezeu despre adevăr. În Cuvântul lui Dumnezeu, totul este expresia adevărului absolut. Suntem dintre aceia care-L cred pe Dumnezeu pe cuvânt? El spune că printr-o singură jertfă, Domnul Hristos a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei care sunt sfințiți (Evrei 10:14). Preaiubitul nu vede decât desăvârșirea absolută în aceea care este subiectul afecțiunilor Sale. Nici un defect n-o poate însoți, pentru că este rezultatul operei desăvârșite a Domnului Hristos pe cruce. Ea este acoperită de dreptatea pe care El a obținut-o grație suferințelor și morții Sale. Este frumoasă de tot, pentru că este reflectarea propriei Sale frumuseți. Pe de altă parte, cum ar putea cea care este imperfectă să împartă gloria extraordinară cu Cel care nu a cunoscut nici un păcat și înaintea Căruia se vor închina toate ființele universului? Ceea ce este nedesăvârșit nu ar putea avea nici o parte în locașurile Dumnezeului sfințeniei.

Cântarea Cântărilor 4:8

"Vino cu mine din Liban, mireaso, vino cu mine din Liban! Vino, privește de pe vârful Amana, de pe vârful Senir și Hermon, din vizuinile leilor, din munții leopardilor!"

Preaiubitul vrea s-o aibă cu Sine pe cea a cărei frumusețe este minunată în ochii Lui. Omul care a găsit o perla de mare preț (Matei 13:45) și pentru care a vândut totul vrea s-o aibă în totul pentru sine. Ceea ce este mare în această lume și toată gloria Libanului nu este ceea ce vrea El pentru ea. El singur vrea să fie partea ei eternă. Nu ni se pare oare că-L auzim pe Domnul Isus spunând: "Tată, doresc ca aceia pe care Mi l-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru că M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii"(Ioan 17:24)? Aici îi vedem și pe credincioșii lui Israel care vor avea parte cu Domnul și vor fi aproape de El în Ierusalim, orașul în care El este Marele Împărat. Adunarea va avea parte în casa Tatălui, în cer. Dar nici Ierusalimul, nici cerul nu vor umple inima alor Săi: numai Persoana Lui va umple inimile. Cât de prețioase sunt aceste cuvinte: "cu Mine"! "Vino, privește de pe vârful Amana, de pe vârful Senir și Hermon, din vizuinile leilor, din munții leopardilor!". Împăratul o conduce pe iubita Sa pe muntele Hermonului, un alt munte care domina ținuturile din nord ale lui Israel, în fața Libanului. Este numit în Deuteronom 3:9 și 4:48, când Moise amintește poporului unde au ajuns

cuceririle sale de cealaltă parte a Iordanului și era numit cu diverse nume. Cei care nu fac parte din poporul lui Dumnezeu pot să aprecieze în mod diferit, dar cei care sunt cu Preaiubitul Îi cunosc frumusețea. De acolo ei contemplă țara cu El. "Iată ce bine și ce plăcut este să locuiască frații uniți împreună! Este ca untdelemnul prețios pe cap, ... ca roua Hermonului, care coboară pe munții Sionului, pentru că acolo a poruncit Domnul binecuvântarea, viața pentru totdeauna" (Psalmul 133). Fericită eternitate în jurul Domnului acoperit cu gloriile Sale personale și oficiale, centrul binecuvântat al tuturor alor Săi! De la El coboară orice binecuvântare prin puterea Duhului care, ca untdelemnul ungerii sfinte, vărsat în sanctuarul pământesc, dă mărturie despre excelența Persoanei Sale. Dar din vârful acestor munți se descoperă și lumea sub adevăratul ei aspect; se găsesc lei ascunși, leopardi sprinteni, gata să devoreze prada. Este bine să stai cu Preaiubitul pe vârful muntelui, în siguranță. Satan, care răcnește ca un leu și caută pe cine să înghită, nu va putea ajunge pe Hermon. Vino cu mine din Liban! Vino pe muntele Hermonului!

Cântarea Cântărilor 4:9

"Mi-ai răpit inima, sora mea, mireaso! Mi-ai răpit inima numai cu o privire a ochilor tăi, numai cu un lăntșor al gâtului tău!"

Două lucruri caracterizează pe cei care stau în jurul Domnului și se bucură de măreția Persoanei Sale. Mai întâi ochii lor sunt fixați asupra Lui, apoi mărturisesc dragostea lor cu o sfântă ascultare care nu are nimic legal, dar care este consecința naturală a iubirii lor. Nu se pot bucura de binecuvântările care sunt în Domnul Hristos, decât în aceste condiții. "Mi-ai răpit inima". Ochiul este fixat asupra Lui și inima nu poate decât să-l fie supusă. Am văzut cum gâtul vorbește despre o supunere absolută față de Domnul și că lăntșorul este recompensa unei astfel de supuneri. Iosif și Daniel au avut onoarea de a purta la gât lanțuri de aur; era o recompensă dreaptă pentru ascultarea lor de voia lui Dumnezeu, pentru care au suferit. Iubita este supusă lui Mesia când toată națiunea Îl disprețuiește. În acest text găsim o altă expresie: "sora mea". Preaiubitul este în mijlocul acelor pe care nu Se rușinează să-i numească "frații Săi". "Voi vesti Numele Tău fraților mei, Te voi lăuda în mijlocul adunării"(Psalmul 22:22) și aceasta s-a împlinit cuvânt cu cuvânt în ziua învierii. Auzind de la Maria mesajul "mergi la frații Mei și spune-le: «Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru»"(Ioan 20:17), ucenicii se reunesc și Domnul Se prezintă în mijlocul lor. Ei se bucură când Îl văd pe Domnul și anticipează astfel eternitatea, când Tatăl va avea familia Sa reunită în casa Lui pentru totdeauna. Acest mic număr de ucenici, "născuți" într-o cameră cu ușile închise, va constitui pe pământ primul nucleu al familiei Tatălui și mai târziu vor face parte din Adunare, Mireasa Domnului Hristos.

Cântarea Cântărilor 4:10

"Ce frumoasă este dragostea ta, sora mea, mireaso! Cu cât mai plăcută este dragostea ta decât vinul și mirosul miresmelor tale decât toate mirodeniile!"

Suntem fericiți să cunoaștem tot ceea ce Domnul a făcut pentru noi și mai fericiți să știm că suntem iubiți de El. Dar putem cu adevărat să intrăm în cunoașterea a ceea ce suntem pentru inima Sa? El găsește plăcere în cei care Îl iubesc și pe care El i-a iubit întâi. Este bucuria Lui de a Se afla în mijlocul celor care fac să se suie înaintea Lui, ca o tămâie, parfumul unei jertfe de laudă. Adesea ne gândim prea puțin la bucuria pe care Domnul Isus o găsește în ai Săi...

Cântarea Cântărilor 4:11

"Buzele tale, mireaso, picură ca fagurul de miere! Miere și lapte sunt sub limba ta și mirosul hainelor tale este ca mirosul Libanului".

Dacă inima este plină de ceva, gura vorbește de aceasta. Inima miresei abundă gândind la Cel căruia Îi cunoaște dragostea și gura povestește ceea ce este El, ceea ce a făcut pentru ea. Este foarte dulce pentru El să asculte. "Ce este mai dulce decât mierea?"(Judecători 14:18). Sub limba ei se află și lapte, hrana prețioasă pentru micuții turmei. Ea poate da mieilor Bunului Păstor hrana care îi face să crească în cunoașterea Domnului și Mântuitorului lor Isus Hristos și care va menține sufletele lor într-o bună sănătate. În ce privește mirosul hainelor ei, este ca un parfum care se ridică înaintea Lui și care Îi este plăcut. Este parfumul Numelui Său, pentru că din El este îmbrăcată mireasa Lui. Untdelemnul ungerii sfinte, al cărui parfum umple sanctuarul, era vărsat atât pe marele preot, cât și pe preoți. Duhul Sfânt, care L-a uns pe Domnul Isus la botez, vine și astăzi să locuiască în cei care au crezut. Acest parfum care se ridică de pe pământ spre Domnul este ceea ce este mai prețios și mai plăcut aici, jos, ca parfumul muntelui înalt al Libanului.

Cântarea Cântărilor 4:12

"Ești o grădină închisă, sora mea, mireaso! Un izvor închis, o fântână pecetluită".

Adunarea este pentru Domnul ca o grădină în care nimeni altul nu are dreptul să intre. El Însuși a înconjurat-o cu o incintă care o apără de amestecul vreunui străin sau al vreunui răpitor. El vrea s-o aibă numai pentru Sine. Nimeni altul nu se poate bucura de roadele minunate pe care harul le-a adus. Un izvor nesecat cu apă proaspătă udă această grădină. O fântână revărsă apă din belșug. Ce loc binecuvântat! Dar, gelos pentru dragostea Adunării Sale, Domnul Hristos păstrează pentru Sine tot ceea ce această grădină conține. Totul este închis, sigilat; numai El Se poate desfăta. Există mai multă satisfacție decât avea Adam în grădina Edenului. În grădina Preaiubitului, totul este în mâna Sa, foarte sigur și prosper.

Cântarea Cântărilor 4:13-14

"Lăstarii tăi sunt un paradis de rodii, cu roade scumpe".

El a plantat toți pomii cu fructe minunate. Cum cei din Eden erau pentru Adam, aceștia sunt pentru El. Aici se găsesc rodii, care ne fac să gândim la ceea ce este Adunarea. Toți cei care o compun sunt pentru Domnul Hristos subiecte de bucurie. Toate sunt roadele harului Său prețios. Fiecare are locul său pentru care a fost format și calificat. Roadele lucrării Sale de la cruce reflectă ceva din frumusețea Domnului și arată rezultatele harului Său desăvârșit. Toți formează această Adunare glorioasă. Este o proprietate în care lumea nu intră, pentru că este

închisă. Ce reprezintă în ochii Săi acele puține persoane ne semnificative care se adună în prima zi din săptămână pentru a-și aminti de Cel care a fost răstignit și pe care lumea L-a uitat de atâta timp? Cine poate spune satisfacția pe care Domnul o încearcă găsindu-Se în mijlocul lor? Nu este pentru El ca o grădină de rodii?

"... hena cu nard, nard și șofran, trestie mirositoare și scorțișoară, cu tot felul de arbori de tămâie; smirnă și aloe, cu cele mai alese miresme".

În această grădină se găsesc pomi fructiferi, plante și arbori de tămâie. Cuprinde tot ce este plăcut la vedere și bun de mâncat. Totul se găsește pentru El. Numele acestor plante și al arborilor de tămâie ne este dat; astfel Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, va putea să ne facă cunoscut ceea ce reprezintă. Observăm că aceste parfumuri sunt citate două câte două.

Hena ne vorbește despre gloria imperială a Preaiubitului. Respins de lume, Domnul este acum ascuns în cer, dar va apărea în toată măreția Sa în ochii universului. Atunci, cei care sunt ai Lui și care au împărțit cu El rușinea, vor fi arătați cu El în glorie. Au suferit cu El, dar vor împărți tot cu El. Domnul își vede Adunarea deja glorificată și pe ai Săi ca fiind împărați și preoți. El i-a făcut pentru Dumnezeu și Tatăl Său. Acolo, în grădina Sa, respiră în ei parfumul fin de henă al gloriei împărătești pentru care sunt destinați.

Parfumul de hena se află îmbinat cu cel de nard. El ne arată în mod profetic ceea ce s-a realizat cu șase zile înainte de Paști când, la cina din Betania, Maria a vărsat parfumul de nard curat și de mare preț peste Persoana Împăratului respins. Ea a socotit că nimic nu era prea scump pentru a-L onora. Domnul găsește în Adunarea Sa inimi care-L iubesc, care-L urmează și care îi mărturisesc dragostea – cu siguranță, nerăspândind parfumul de nard pe picioarele Sale, dar slujindu-L și păzind Cuvântul Lui.

"Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi; și Noi vom veni la el și vom locui la el" (Ioan 14:23). Casa era plină de mirosul parfumului, cum va fi și casa Tatălui, în care dragostea desăvârșită și eternăva putea să aibă curs liber.

Șofranul este îmbinat și el cu nardul. Este singura dată când îl găsim în Scriptură. Am făcut observația că aceste arome sunt prezentate două câte două. Se poate face o legătură între două parfumuri din fiecare grupă. Șofranul ne vorbește de împărăție, culoarea sa galben-auriu face să ne gândim la cununa Împăratului glorios. Când este respins, nardul, în tăcere, proclamă gloria Sa imperială, când va veni, având pe cap numeroase cununi împărătești, împărăția Sa va fi proclamată în ochii tuturor.

Trestia aromată și scorțișoara (pe care le găsim și în Exod 30:23) cresc împreună în grădină. Toată trestia răspândește un parfum plăcut, dar mai cu seamă rădăcina sa, al cărei interior este de un alb trandafirii și este întrebuințat în farmaceutică. Acest cuvânt "trestie" ne face să ne gândim la cuvântul pe care l-a spus Domnul despre Ioan Botezătorul: "Ce ați ieșit săpriviți în pustiu? O trestie clătinată de vânt?" (Matei 11:7). Este o imagine a ceea ce este omul în slăbiciunea sa: o ființă slabă pe care o clatină o adiere de vânt și care, fără odihnă, este expusă să se încovoie sub loviturile împrejurărilor dificile. În cartea Exod, această trestie aromată face parte dintre componentele untdelemnului ungerii, care sugerează desăvârșirile Omului Isus Hristos. El a fost înjosit și umilit, a suferit consecințele păcatului lumii, fiind, cu toate acestea, Cel Sfânt și Cel Drept care nu a cunoscut păcatul. La sfârșitul vieții Sale pe pământ a spus: "Eu Te-am glorificat pe pământ" (Ioan 17:4) și "Eu fac întotdeauna cele plăcute Lui" (Ioan 8:29). În grădina Sa, Domnul își vede iubii în suferință și dispreț. El recunoaște în parfumul lor ceea ce El a fost ca Om pe pământ și își găsește în ei toată plăcerea. "Despre sfinții care sunt pe pământ și despre cei aleși ai spus: «Toată plăcerea Mea este în ei»" (Psalmul 16:3). Scorțișoara este un copac frumos, mereu de un verde strălucitor. Din el iese un parfum plăcut care se răspândește departe. Scoarța sa furnizează aroma care intra în compoziția untdelemnului pentru ungerea sfântă. Duhul Sfânt, prin această frumoasă imagine, vrea să ne facă cunoscut ceva din excelența umanității Domnului Hristos, parfumul plăcut care se ridică înaintea tronului lui Dumnezeu. În acest Om desăvârșit, Dumnezeu și-a găsit toată plăcerea într-o lume stricată de păcat. Dacă smirna cu gustul ei amar și parfumul ei suav ne vorbește despre un Hristos care a suferit, aloe ne vorbește despre moarte. Cu o amestecătură de aproximativ o sută de litri de smirnă și aloe, Iosif din Arimateea și Nicodim au tratat trupul Domnului Isus atunci când l-au pus într-un mormânt nou (Ioan 19:32). Un parfum putea să se ridice din mormântul în care a fost pus trupul Domnului nostru, în care întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască; el nu trebuia să se strice și moartea nu putea să-l țină. Aceste arome ale Preaiubitului se găsesc în grădina Sa; iubii Săi au privilegiul de a putea reproduce aici, jos, ceva din caracterul umanității Lui: suferința din pricina Numelui Său și chiar moartea pentru El. Iată de ce Preaiubitul găsește smirna și aloe crescute în grădina Sa.

Cântarea Cântărilor 4:15

"O fântână în grădini, un izvor de ape vii, care curg din Liban".

Am văzut o oarecare relație între Cântarea Cântărilor și Evanghelia lui Ioan, ucenicul iubirii. Aici ne găsim în aceeași sferă a dragostei divine, eternă, neschimbată, al cărei izvor este Dumnezeu. El este dragoste. În Evanghelia lui Ioan suntem în țara izvoarelor apei vieții: "Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel care-ți zice: «Dă-Mi să beau!», tu ai fi cerut de la El și ți-ar fi dat apă vie; ... cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu nicidecum nu va înseta niciodată, ci apa pe care i-o voi da Eu va deveni în el izvor de apă, țâșnind spre viață eternă" (Ioan 4:10, 14). Celor care au băut din apa vieții niciodată nu le mai este sete și din inimile umplute de har țâșnește viață divină și eternă care provine din izvorul Său. Dar în grădină se găsește și un izvor a cărui apă provine din locurile înalte pentru a aduce lumii o binecuvântare bogată. Este ceea ce învățăm și din Evanghelia lui Ioan: "Și, în cea din urmă, ziua cea mare a sărbătorii, Isus stătea și striga, spunând: «Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, după cum a spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie». Dar a spus aceasta despre Duhul pe care urmau să-L primească cei care au crezut în El; pentru că nu era încă Duh Sfânt, deoarece Isus nu fusese încă glorificat" (Ioan 7:37-40). Cei care au băut din această apă fac nu numai să se ridice spre Dumnezeu imnuri de laudă, dar dau și mărturie înaintea lumii în puterea Duhului Sfânt.

Cântarea Cântărilor 4:16

"Trezește-te, vânt de la nord, și vino, vântule de la sud! Suflă peste grădina mea, ca să-i picure miresmele! Să vină preaiubitul meu în grădina lui și să mănânce roadele ei scumpe"

Arborii de tămâie sunt acolo în splendoarea lor   i, iată, v  ntul de nord, v  ntul   mpotr  virii vine să sufla în grădină   i răspândește departe mireasma aromelor. Este mireasma bună a Domnului Hristos pentru Dumnezeu, care se răspândește pretutindeni în lume; c  nd a fost persecu  ia după uciderea lui   tefan (Fapte 8:14), cei care au fost   mpr   tia  i au vorbit de Domnul Isus   i un mare număr de persoane au crezut   i s-au întors la Domnul (Fapte 11:19-24).   n grădină nu suflă numai v  ntul de nord, ci   i cel de sud (austrul) care aduce secetă (Iov 37:17). Vine să încălzească inimile   i parfumul se ridică astfel înaintea lui Dumnezeu   i se răspândește departe. Fructele se coc şi totul în grădină este viguros. "Să vină preaiubitul meu în grădina lui   i să m  n  nce roadele ei scumpe". Este dorin  a alor Săi ca Domnul să vină în mijlocul lor pentru a Se sătura de roadele pe care harul Său le-a produs în inimile lor.   n mijlocul Adunării Sale, El, al doilea Adam, găsește fructe cu mult mai rafinate decât acelea pe care primul om le putea culege în Eden. Totul este al Său   i totul este pentru El. Dar în ce măsură răspundem noi la a  tept  rile Lui?   n ce măsură poate El să culeagă rodul suferin  elor Sale   i Se poate bucura de rezultatele muncii Sale? Ce facem cu adevărat pentru El?

Cântarea Cântărilor 3:1

„  n patul meu, no   ile, am căutat pe cel pe care-l iubește sufletul meu; l-am căutat, dar nu l-am găsit...”

Cu Capitolul 3 intrăm într-un alt subiect. Acum cântarea trece de la cele mai înalte note, „lubitul care vine!”, la notele cele mai joase. Accentele pe care le găsim aici par să urce din ad  ncurile pământului, nu să coboare din cer. O dragoste mare nu este de ajuns să ne ferească de căderi. Aici lubitul a încetat să mai fie înaintea ochilor ei, care era at  t de fericită în scena precedentă. Ea îl caută, dar nu-L găsește. C  t de fragilă este p  rt   ia! Este de ajuns un fleac ca s-o tulbure. lubitul, subiectul dragostei sale, este mai departe; ea ar vrea să-L aibă cu sine, ea nu este satisfăcută dec  t cu El, dar El nu mai este. Ce să se fi   nt  mplat? Este suficientă pu  in   amor  eal   spirituală (ea se află în pat): "Să mai dormi puțin, să mai a  ipe  ti puțin, să mai   ncruc   ezi puțin mâinile ca să dormi!" ... (Proverbe 6.10).   i iată că vr  jma  ul i-a luat femeii iubite tot ceea ce poate să facă fericirea sa. Nemaiaiv  ndu-L pe Domnul, ea este într-o completă mizerie, pentru că în El are totul. Petru nu a vegheat o singură or   cu Domnul   i a rămas doar cu lacrimi amare. Este mai ușor să pierzi p  rt   ia, decât s-o g  se  ti. Importantă lec  ie pentru noi!

Cântarea Cântărilor 3:2

„Mă voi ridica acum   i voi cutreiera cetatea, pe străzi   i pe drumuri mari; voi căuta pe cel pe care-l iubește sufletul meu... L-am căutat, dar nu l-am găsit”.

„Mă voi ridica” este aceeași decizie, pe care a luat-o fiul risipitor. Amor  eala a închis ochii s  rmaneii mirese   i i-a luat discern  m  ntul: ea merge să-  i caute lubitul în locuri unde este imposibil să-L găsească. Nu merge pe munții   nal  i, nici în c  mpiile bogate, nici în viile în floare. Iat-o în întunericul unui ora  , Ierusalimul, care nu-L poate avea pe Domnul, pentru că L-a respins   i L-a omor  t. Nu în acest ora  , altădată atât de privilegiat, trebuia ea să-L caute. Acolo, aceeași conducători, pu  i să men  in   ordinea   i sfințenia, nu au făcut altceva decât să rătăcească poporul   i să-l împingă să-  i refuze pe propriul Mesia.

Să   n  legem bine durerea Domnului Isus când, apropiindu-Se de Ierusalim   i contempl  nd orașul din   n  l  imea Muntelui Măslinilor, pl  ngea pentru el: „Dacă ai fi cunoscut   i tu, măcar în această zi a ta, cele care sunt spre pacea la! Dar acum sunt ascunse de ochii tăi” (Luca 19.42).

Aici avem descrisă foarte bine starea r  m    tei credincioase a lui Israel, care-L va căuta în zadar pe Mesia, până în momentul în care El Se va întoarce pentru a-  i elibera poporul.

Dar   i pentru noi este o lec  ie importantă.   ntunericul invadează cu u  urin   în inimile noastre   i ne face să ne pierdem p  rt   ia cu Domnul. Nu în lume   i nici în lucrurile pe care le-a stabilit ea ne vom putea bucura noi de p  rt   ia cu Domnul: „L-am căutat, dar nu l-am găsit”!

Cântarea Cântărilor 3:3

„M-au găsit păzitorii care cutreieră cetatea. «A  i văzut pe cel pe care-l iubește sufletul meu?»”

Gărzile sunt mai ne  tiutoare decât ea, nu-L cunosc pe lubit. El este un străin pentru frații Săi   i un necunoscut pentru fiii mamei Sale (Psalmul 69.8). Ei nu pot să-i fie de nici un ajutor   i nici în stare să-i dea vreo informa  ie despre Cel pe care inima ei îl iubește, în orașul în care Domnul   i-a stabilit Numele   i în care lumea religioasă L-a uitat.

Cântarea Cântărilor 3:4

„Abia trecusem de ei, că am   i găsit pe cel pe careul iubește sufletul meu; l-am apucat   i nu l-am lăsat, p  n   l-am adus în casa mamei mele   i în camera celei care m-a zămislit”.

Retragere din lume   i din organiza  ia ei, în care nu Se găsește Domnul! lubita abia se depărtase   i iată că îl găsește pe lubitul inimii Sale. Ce fericire! El nu este în lume   i cei ai Săi nu fac parte din ea. Ceea ce reprezintă orașul   i tot ce se găsește în el nu poate nicidecum să ne facă cunoscut pe lubitul, pentru a ne bucura de p  rt   ia Sa.

Lot locuia în „cetate”, dar nu putea decât să-  i chinuiască sufletul său neprihănit (2 Petru 2.7); el nu cuno  tea în acel loc corupt sf  nta părtășie pe care o gust   Avraam, care se afla cu Domnul în locurile înalte, pe munte. Să știm să realizăm mai bine separarea noastră morală de tot ce este în lume! Neiubind lumea, nici lucrurile din ea — este condi  ia necesară pentru a gusta prezența Domnului, a credinciosului   i a adevăratului nostru lubit (1 Ioan 2.15).

Când un credincios a suferit pentru că a stat departe de prezența Domnului său, c  nd a vărsat lacrimi amare, ca Maria Magdalena la morm  ntul gol, ce bucurie să-L regăsească! Sulamita nu L-a mai lăsat să plece; pentru că a suferit mult departe de El; a venit un nor   i a   mpiedic  t-o să vadă frumusețea Domnului   i să se bucure deplin de dragostea Lui. Acum norul a dispărut   i razele gloriei lubitului său vin s-o

inunde. Ea vrea să-L ducă în casa mamei ei.

Cine este această' „mamă” menționată de mai multe ori în această cântare? Este Israelul, pentru că din Israel, după trup (carne), a ieșit Domnul Hristos, care este deasupra tuturor lucrurilor, Dumnezeu binecuvântat în veci (Romani 9.5); și în acest popor se va forma rămășița credincioasă de care se vorbește în mod deosebit în Psalmi și în Cântarea Cântărilor. Sunt cei care, la sfârșitul unei lungi perioade de suferință și de necazuri, îl vor vedea pe Mesia al lor și vor merge pretutindeni să-l vestească gloria; și va fi necesar ca națiunile să audă vorbindu-se despre aceste lucruri, pentru că, după o lungă perioadă de necredință, inimile vor fi atinse și dispuse să-L primească. Va fi ca readus în mijlocul poporului Său, pentru ca El să Se poată bucura de Persoana Lui și de binecuvântările care rezultă din prezența Sa. Ferice de mesagerii Regelui! Ei nu vor avea răspuns mai înainte ca poporul pământesc ai, lui Dumnezeu să se poată bucura de Domnul Hristos, Având inimile pline de El, gurile vor vesti gloria Sa.

Dar aceste lucruri au fost scrise numai pentru Israel? Nu! Au fost scrise și pentru noi! Domnul Hristos este totul pentru noi? Dacă da, putem oare păstra numai pentru noi această comoară? Să nu rămânem inactivi! Curând Domnul va primi în odihnă poporul Său ceresc.

Cântarea Cântărilor 3:5

"Vă jur, fiice ale Ierusalimului, pe gazelele și pe căprioarele câmpului, nu stârniți, nici nu treziți dragostea, până nu va voi ea".

Iată refrenul care se face din nou auzit. Este plăcut răspunsul de care se bucură acum femeia iubită lângă Cel pe care Îl iubește. Nimeni nu poate tulbura această odihnă, numai nebunia noastră ar putea să ne lipsească de ea. El este credincios față de ai Săi. Suntem noi credincioși față de El?

Cântarea Cântărilor 3:6

„Cine este aceasta care se suie din pustiu ca niște stâlpi de fum înmiresmați cu smirnă și tămâie, cu toate prafurile negustorului?"

Scena se schimbă: Mireasa urcă din pustiu. Fără îndoială, este o aluzie la poporul Israel care un timp se urca triumfal din pustie, călăuzit de un nor, ca să ia în posesie Țara Promisă; și acest popor curând se va sui din locurile diferite în care este dispersat pentru a merge la Ierusalim să l se închine. Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că, mai înainte ca aceasta să se întâmple, un popor ceresc, Biserica, se va sui de pe pământ, răpită pe nori pentru a-L întâlni triumfal pe Domnul, Cel care o va introduce în Casa Tatălui. Aceasta este speranța fericită a tuturor celor care au găsit în Domnul Isus pe Salvatorul lor. Această zi este aproape; să ne bucurăm!

Despre ce ne vorbesc aceste parfumuri, dacă nu despre desăvârșirile Domnului Isus? Numele Său este un parfum care se răspândește (1.3). Acest Nume prețios, în ziua când preaiubiții Săi vor merge să-L întâlnească, va umple inimile de adorare și gurile de laudă, care se vor sui înaintea lui Dumnezeu ca un parfum cu miros suav.

Smirna amintește că El a fost Om al durerii; tămâia amintește de El, Mijlocitor în favoarea alor Săi; prafurile înmiresmate ale negustorilor sunt produse prețioase cu care sunt pregătite diverse miresme ale căror mirosuri suave umplu Locul Sfânt și care au fost culese cu sârguință de cei care-L iubesc pe Preaiubitul. Tot ceea ce putea să le facă cunoscut excelența Persoanei Sale a fost argumentul meditațiilor lor; a fost și o activitate pentru a le face cunoscut altora dragostea și măreția Sa. „Faceți comerț cu ele până când vin" (Luca 19.13). O astfel de muncă dă mult rod, atât pentru Domnul, cât și pentru Cel care-L servește. Tot cea ce este făcut pentru El se ridică înaintea lui Dumnezeu, pentru bucuria Sa și pentru gloria Numelui Domnului Hristos.

Cântarea Cântărilor 3:7

„Iată lectica lui, chiar a lui Solomon! Șaizeci de viteji o înconjoară, dintre cei puternici ai lui Israel".

Regele Solomon, adevăratul fiu al lui David, împăratul dreptății și al păcii, este gata să apară înaintea credincioșilor. Spre El, logodnica se ridică din pustiu, deja împodobită de perfecțiunile Aceluia al Cărui Nume este un parfum care se răspândește. Ea ia loc în lectica Sa bogată. „În zilele lui; cel drept va înflori și va fi belșug de pace până nu va mai fi luna. Și el va domni de la o mare la altă mare și de la râu până la marginile pământului" (Psalmul 72.7-8). Timpuri fericite, în care creația, care acum este supusă și se frământă, va fi eliberată din robia stricăciunii.

Primul obiect care izbește ochii celor care contemplă această scenă este lectica (mijloc de transport purtat de cai sau de oameni) cu care Regele intră în cetatea care va fi odihna Sa glorioasă și perfectă. Timpul suferinței a trecut, rezultatele lucrării sale sunt desăvârșite.

Așa cum Dumnezeu S-a odihnit de lucrările Sale în a șaptea zi, Domnul Se va odihni de lucrarea sa în favoarea alor Săi. El putea spune: "Tatăl Meu până acum lucrează, și Eu lucrez" (Ioan 5.17). Cum să Se odihnească când toată creația suspină sub consecințele păcatului omului? Dar când ai Săi vor fi cu El, lauda se va ridica fără încetare înaintea lui Dumnezeu, pământul va răspunde cerului, și cerul, pământului (Osea 2.21), iar dragostea Sa va fi deplin satisfăcută.

Cântarea Cântărilor 3:8

„Ei toți țin sabia și toți deprinși la război; fiecare își are sabia la coapsă, din cauza alarmei din timpul nopților".

Un mic număr de oameni, aleși de Rege dintre cei mai tari din poporul lui Dumnezeu, înconjoară lectica lui Solomon. Ei iau parte la odihna și la gloria Sa în mijlocul unui popor care L-a refuzat pe Mesia; ei s-au supus Cuvântului Domnului lor. Cu acest Cuvânt, sabia Duhului, au luptat lupta cea bună pentru gloria lubitului și pentru a-l revendica drepturile.

Cu coapsele încinse, cu sabia purtată în mână pentru a garanta și a apăra sosirea triumfală a Regelui, ei au privilegiul de a-L însoți, de a-L escorta. Nu mai este vorba pentru ei de „temeri în timpul nopții”, nici de luptele Sale.

Curând Domnul Se va întoarce; în acea zi vom fi „oameni simpli”, care fac parte din poporul lui Dumnezeu, sau vom fi „oameni tari”? Avem un loc de onoare? Facem noi parte din garda de onoare a Regelui în ziua gloriei Lui? Duhul Sfânt prezintă oamenii valoroși ai lui David cu mențiunea onorabilă atribuită fiecăruia dintre ei (2 Samuel 23); și așa ar vrea să facă fiecăruia dintre noi.

Cântarea Cântărilor 3:9

„Împăratul Solomon și-a făcut un baldachin din lemnul Libanului”.

Am văzut garda de onoare a lui Solomon. Acum să privim un moment tronul glorios pe care el călătorește și cu care este purtat în triumf de un popor cu bunăvoință. Este făcut din lemnul Libanului, care reprezintă ceea ce este mare și glorios în lume: „Slava Libanului va veni la tine ... ca să împodobească locul sfântului Meu locaș, căci Eu voi proslăvi locul unde se odihnesc picioarele Mele ” (Isaia 60.13). În Liban se taie cedri minunați folosiți în construcția Templului Domnului la Ierusalim. Așa este pentru gloriosul baldachin. Un astfel de tron nu putea fi făcut decât cu materiale prețioase.

Cântarea Cântărilor 3:10

„I-a făcut stâlpii din argint, spătarul de aur, scaunul de purpură: mijlocul i-a fost pardosit cu dragoste de către fiicele Ierusalimului”.

Total este minunat. Solomon nu este altcineva decât umbra divinului Fiul al lui David, Domnul gloriei. Dar, pentru a vedea gloria Sa, trebuie întâi să răspundem la întrebarea pusă de Domnul fariseilor: „Ce gândiți voi despre Hristos? ... Deci, dacă David Îl numește Domn, cum este El fiul al lui?” (Matei 22.42,44).

Să observăm un moment acest baldachin din lemn prețios. Stâlpii sunt din argint, simbol al răscumpărării; argintul susține totul în împărăția Sa. Isus Regele gloriei, în virtutea mântuirii pe care a înfaptuit-o la cruce, va împărăți nu numai, peste poporul Israel, ci și peste tot universul. Opera Sa a fost împlinită pentru toți oamenii. Totul în Împărăția Sa va fi de o soliditate și de o stabilitate de nezdrunțat.

Spătarul pe care se rezemă este de aur, simbol al justiției divine. El este Împăratul care va domni cu dreptate (Isaia 32.1).

Scaunul este de purpură. Purpuriul ne spune despre gloria Fiului lui David împărățind peste poporul Israel: este simbolul gloriei imperiale a Fiului Omului care trebuie să împărătească peste tot universul. Regele Regilor este Domnul Domnilor. El va stabili puterea Sa în cer și pe pământ. Acesta este misterul vocii lui Dumnezeu. Cine ar putea să se opună unei astfel de voințe?

Mijlocul este împodobit cu o țesătură aleasă lucrată de dragostea fiicelor Ierusalimului. Ierusalimul este cetatea Marelui Împărat. Când a venit să viziteze poporul prima dată, „ai Săi nu L-au primit”; acum, iată-L că sosește înconjurat de toată dragostea poporului Său. Nici un rege nu va fi iubit cu atâta dragoste de poporul său ca Regele gloriei. Toți servitorii Săi, fără excepție, vor putea spune: „Regele a murit pentru mine!” Totul va fi măreț în Împărăția Sa: stabilitate, putere, dragoste și pace.

Cântarea Cântărilor 3:11

„Ieșiți, fiice ale Sionului, și priviți pe împăratul Solomon cu coroana cu care l-a încoronat mama lui în ziua nunții lui și în ziua veseliei inimii lui”.

Fiicele Sionului care vor avea parte de harul care va fi adus de Regele gloriei sunt chemate să-L contemple în frumusețea Lui. Dar noi, cei credincioși, anticipăm acea zi prin credință și suntem de acum spectatorii acestei glorii. În plus, admirăm cununa Lui. Altădată poporul Său l-a pus pe cap o cunună de spini și l-a răstignit pe cruce. Acum acest popor, personificat în „mama lui”, îi pune pe cap o cunună de glorie. El este recunoscut de toți ca Rege al lui Israel și va relua relațiile Sale cu acest popor care astăzi rătăcește departe de țara sa și de El și fără relații cu Dumnezeul său.

Curând, când tot Israelul va intra în această țară, când nimeni nu va mai intra în conflict cu el, Domnul său Se va întoarce și va împlini promisiunea:

„Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare; te voi logodi cu Mine prin credincioșie și vei cunoaște pe Domnul ” (Osea 2.19- 20)

Cât de mare va fi bucuria poporului, lipsit atâția ani de aprobarea Domnului din pricina păcatelor sale, când va fi din nou în relație cu El și va lua parte la toate binecuvântările promise prin profeți odată din gura Domnului! Dar bucuria poporului nu va fi pentru nimic comparată cu aceea a Regelui Său: "va vedea rodul muncii sufletului Său și Se va înviora" (Isaia 53.11).

Cântarea Cântărilor 2:1

„Eu sunt un trandafir din Saron, un crin din văi ” (versetul 1).

Avem ochi pentru a admira aceste imagini? Găsim plăcere în a contempla bogata varietate? Am respirat parfumuri plăcute și ne găsim în mijlocul celor mai credincioși; el știe că a fost spălat în sângele Mielului lui Dumnezeu. Mai alb decât zăpada va apărea în curând cu Domnul său, purtând cununa de aur care este emblema justiției divine a lui Dumnezeu, l-a plăcut să-i salveze pe cei răi; El Se glorifică făcând aceasta. Curând, îmbrăcați în dreptate și încununați, vor fi arătați în ochii întregului univers împreună cu Împăratul gloriei! Va fi un glorios cortegiu. În acea zi, Dumnezeu va fi glorificat în ai Săi și admirat în toți cei care L-au crezut.

Crinul din văi este numit și anemona roșie. „Priviți cu atenție crinii câmpului cum cresc: ei nu se ostenesc, nici nu torc; dar vă spun că nici. chiar Solomon, în toată gloria lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia" (Matei 6.28-29). În vale - locul de jos al pământului unde adesea se plâng și se suferă - cei care știu să ,se încreadă în Dumnezeu pentru prezent și pentru eternitate văd minuni și sunt în ochii Săi ca un crin cu strălucite culori.

Cântarea Cântărilor 2:2

„Ca un crin între spini, așa este iubita mea între fete" (versetul 2).

Spinii au crescut pe pământ ca o consecință a păcatului; sunt simbolul păcatului omului și a ceea ce el este în starea lui naturală. Aceasta este adevărat fie pentru cei buni (Mica 7.4), fie pentru cei răi: „Dar cei răi sunt toți ca niște spini pe care-i arunci și nu-i iei cu mâna; cine se atinge de ei se înarmează cu un fier sau cu mânerul unei sulite și-i arde în foc pe loc " (2 Samuel 23.6-7).

Dar din acei spini, oamenii au făcut o cunună pe care au pus-o pe capul Împăratului gloriei, Iubitului acestei cântări. El îi respectă pe ai Săi, pe cei care-L iubesc și se încred în El, și face comparație între ei și ceilalți. Ai Săi sunt ca un crin, în timp ce pe cei răi îi așteaptă judecata unui foc mistuitor. El repetă cuvântul: „iubita mea". Credincioșii Săi sunt iubiți fără întrerupere.

Cântarea Cântărilor 2:3

„Ca mărul între copacii pădurii, așa este preaiubitul meu între fii" (versetul 3).

Versetul 2 este răspunsul Lui pentru iubita Sa. În versetul 3, ea este cea care ia cuvântul și se servește de o comparație pentru a spune ce este El pentru ea. În lumea care ne înconjoară nu este decât agitație; toți sunt asemenea copacilor din pădure când bate vântul. Este o agitație nestăpânită și fără rod, pe care nimic nu o poate domoli. În mijlocul unei astfel de stări, ea L-a găsit pe Acela care este ca MĂRUL; în El are totul: adăpost, odihnă și fruct delicios.

„La umbra lui m-am desfătat și m-am așezat; și rodul lui este dulce pentru cerul gurii mele" (versetul 3).

Aproape de El suntem la adăpost de razele arzătoare ale unui soare care usucă tot în această lume (Psalmul 121.6). El „va fi ca un adăpost împotriva vântului și ca un loc de scăpare împotriva furtunii, ca niște râuri de apă într-un loc uscat, ca umbra unei stânci mari într-un pământ ars de sete" (Isaia 32.2). Nu numai că umbra Lui ne protejează, dar la picioarele Sale găsim o odihnă pe care nimic n-o poate tulbura. Maria din Betania stătea la picioarele Domnului (Luca 10.38-42). S-o imităm, alegând „partea cea bună "!

Cântarea Cântărilor 2:4

„El m-a adus în casa vinului" (versetul 4).

Este o casă unde se află din belșug ceea ce omul caută în zadar: bucuria. Cunoaștem această casă? Am spus Domnului ca ucenicii: „Unde locuiești?" (Ioan 1.38-39) și am locuit la El?

În părtășie cu El este pace și bucurie. El ne face să gustăm deliciile Persoanei Sale: „un ospăț de vinuri vechi... și limpezite" (Isaia 25.6) cu mâncăruri spirituale necunoscute de lume, dar reale pentru credință. Ce nu face Domnul în favoarea celor pentru care Și-a jertfit viața Sa? Chiar în ziua învierii, El a venit printre ucenicii adunați și S-a prezentat în mijlocul lor și ei s-au bucurat când L-au văzut. Această bucurie, mai mare decât tot ce poate oferi lumea, este acum partea celor care cunosc frumusețea de a fi adunați în jurul Lui și merg să caute prezența Lui. Ei se bucură de toată binecuvântarea care se găsește în acea „casă" necunoscută de lume, „casa vinului".

„... și steagul lui peste mine este dragoste" (versetul 4).

Steagul este un semn de chemare, în jurul căruia se adună oștirile (6.10). Dar oștirile Împăratului păcii - Domnul Hristos, divinul Solomon - nu se adună pentru război, ci pentru, a se bucura de dragostea Sa, pentru a proclama gloriile Sale și pentru a l se închina. Este dragostea Împăratului care vrea să aibă împrejurul Său tot poporul și este dragostea poporului care-Și iubește Împăratul. Peste această casă flutură un stindard pe care scrie un singur cuvânt: DRAGOSTE; un cuvânt care numește tot ce este El și tot ce va umple veșnicia, când, fără piedici, toți sfinții Săi vor" putea să se bucure de această dragoste inexprimabilă.

Același steag va flutura în curând pe zidurile Ierusalimului. Atunci se va vedea că dragostea Domnului Hristos nu s-a schimbat, nici după două mii de ani. De ce un profet ca Ieremia a suferit atât? De ce a vărsat atâtea lacrimi? Pentru că-L iubea pe Domnul și ar fi vrut să vadă binele poporului său. A constata ruina în care cădeau din pricina păcatelor lor și a răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu era pentru Ieremia o suferință continuă. El dorea ca ochii fii să fie o fântână de lacrimi (Ieremia 9.1) pentru a plânge „ruina care aștepta pe fiica poporului său". Dar poporul nu asculta nici glasul, nici avertismentele lui Dumnezeu.

Și apostolul Pavel a cunoscut suferințele pentru Domnul Hristos și pentru Biserică. După lunga enumerare a cauzelor necazurilor sale (2 Corinteni 11.23-27), adaugă: „Pe lângă cele de afară, este ceea ce mă apasă zilnic, preocuparea pentru toate adunările" (2 Corinteni 11.28). Ce durere era pentru el, văzând mulțimea corintenilor și ruina produsă de vrăjmașul în acele adunări pe care el le iubea, așa cum o mamă își iubește copilul! Să înțelegem bine că slujitorii Domnului trebuie să fie întăriți în mod cu totul deosebit, pentru a nu cădea; le este necesară o hrană potrivit stării lor. Cunoaștem noi această „boală a dragostei"? Suntem „constrânși" de dragostea Domnului Hristos? (2 Corinteni 5.14). O cunoaștem noi ca fiind Acela care ne înviorează sufletele chiar și în cele mai grele necazuri?

Cântarea Cântărilor 2:6

„Stânga lui este sub capul meu și dreapta lui mă îmbrățișează!" (versetul 6).

Mâna Sa dreaptă ne vorbește de puterea Sa, stânga Sa de dragostea Sa. Dacă suntem obosiți în urma luptelor și a durerilor, ce privilegiu este să ne rezemăm capul pe mâna Sa stângă! Cu dreapta Sa, mâna puternică prin care susține lumile, El îl cuprinde pe sărmanul Său slujitor. Ce prețioase sunt mâinile Sale pentru oile Sale obosite și pentru mieii slabi ai turmei!

Cântarea Cântărilor 2:7

"Vă jur, fiice ale Ierusalimului" (versetul 7). Pentru prima dată în această carte este menționat Ierusalimul, orașul Marelui Împărat. În acel oraș, Domnul Isus, Mesia, a suferit și a murit pentru mântuirea poporului Său. El are privirea asupra acestui oraș, zidurile lui stau necurmat înaintea ochilor Săi. Acolo Își va stabili în curând tronul gloriei Sale (Psalmul 122 și 125).

„... pe gazelele sau pe căprioarele câmpului, nu stârniți, nici nu treziți dragostea, până nu va voi ea!" (versetul 7).

Până la întoarcerea Sa, Împăratul vrea ca nimic să nu-i împiedice pe ai Săi de a se bucura de odihna sigură de lângă El, nici chiar pasul ușor și imperceptibil al gazelei sau al căprioarei. Sub mâna Sa protectoare, nimic nu trebuie să-i tulbure. El veghează cu afecțiune și grijă pentru odihna Miresei Sale. Observăm că aceste cuvinte sunt ca un refren în această carte. În locul în care El Și-a stabilit Numele, nimic din pacea desăvârșită nu trebuie să le lipsească alor Săi.

Cântarea Cântărilor 2:8

„Glasul preaiubitului meu! Iată, El vine sărind pe munți, săltând pe dealuri!"

Este exclamația femeii iubite la auzirea glasului foarte cunoscut al Aceluia pe care ea îl așteaptă de mult timp. Afecțiunile Sale nu dorm și la sunetul glasului Său îi arde inima. În sfârșit, iată-L

Aceasta ne îndeamnă să ne gândim la momentul apropiat în care „Domnul însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul" (1 Tesaloniceni 4.16- 17). Fericită speranță!

Dragostea Sa îl face să alerge așa. Își iubește iubita și nici nu poate să uite promisiunea Sa, sau să întârzie în a o împlini. Dacă noi așteptăm, să fim siguri că El așteaptă mai mult decât noi. „Eu vin curând!" (Apocalipsa 22.20). Este o părtășie deplină în așteptare, între Cel care vine și cei care-L așteaptă.

Cântarea Cântărilor 2:9

„Preaiubitul meu este ca o gazelă sau ca un pui de cerb. Iată, El este în spatele zidului nostru, privește prin ferestre, arătându-se printre zăbrele".

În drumul Său rapid, este asemănat cu o căprioară; așa aleargă picioarele Sale, că abia ating pământul; este asemănat cu cerbul iute în drumul său pe locurile înalte (Habacuc 3.19).

Pentru o siguranță mai mare, la fereastră au fost puse zăbrele, pentru ca, atunci când cei credincioși privesc spre lume, să nu fie expuși unui păcat. „Stăteam la fereastra casei mele și mă uitam printre zăbrele" (Proverbe 7.6).

O mărturisire creștină publică, cât de frumoasă ar fi, nu este suficientă; este necesară o stare interioară care să-i corespundă. Domnul Isus nu a cerut Tatălui să-i ia pe ai Săi din lume, ci să-i păzească de cel rău (Ioan 17.15). Noi nu putem fi niciodată prea atenți; zidurile și zăbrelele ne învață lecții importante. Sunt cei care se găsesc după zidul spre care Domnul privește și vine să-i caute; separându-i de răul care-i înconjoară, ei și-au arătat dragostea pentru El. Ei n-ar putea tolera ceea ce este nepotrivit cu gloria Lui.

Cântarea Cântărilor 2:10

„Preaiubitul meu a vorbit și mi-a zis: «Ridică-te, iubita mea, frumoasa mea, și vino!» "

Cât de prețioase învățături în acest scurt verset! Cu ce dragoste ne iubește El! Singur pe crucea Calvarului ne-a arătat măsura dragostei Lui! Domnul Hristos vede în preaiubiții Lui o frumusețe care-L răpește. El Se aseamănă cu acel om care căuta perle frumoase și care, găsind o perla de mare preț, se duce, vinde tot ce are și o cumpără. Frumusețea unei astfel de perle L-a îndemnat să Se dezbrace de tot ce avea pentru a o avea. Numai El este în stare să-i aprecieze valoarea și frumusețea. „Scoală-te și vino!" sunt cuvinte care au un ecou în inima tuturor celor care-L iubesc.

Cântarea Cântărilor 2:11

„Pentru că, iată, iarna a trecut, ploaia a încetat, s-a dus".

Timpul absenței iubitului este comparat cu o iarnă lungă, timp de suferință, de lacrimi, de dificultăți. La venirea Sa, iarna se termină pentru totdeauna și cedează locul eternei primăveri, dimineții fără nori (2 Samuel 23.4).

Cântarea Cântărilor 2:12

„Florile se arată pe pământ, timpul cântării a venit și glasul turturicii se aude în țara noastră".

Va fi o schimbare nemaiauzită pentru această creație, care până acum este în chin și geme. Ea va fi atunci eliberată din robia stricăciunii, a corupției, și se va bucura de libertatea gloriei fiilor lui Dumnezeu (Romani 8.20-21). Gurile se vor deschide în orice loc pentru a-l da glorie Domnului. Câte suferințe dăinuie astăzi în această sărmană omenire! Rar se aude un cântec de laudă care se ridică spre cer. Pavel și Sila făceau să se audă cântarea din adâncul temniței, dar era cu totul neobișnuit (Fapte 16.25). Prizonierii îi ascultau; nu auziseră niciodată așa ceva. În prima zi a săptămânii, mântuiții Domnului se adună ici și colo să-l cânte laudele Sale. Primele note din acel cântec care va răsună peste tot sunt preludiul unui concert în eternitate.

Diferite specii de animale erau oferite ca jertfă sub vechiul legământ: tauri, oi, miei și turturele. Aceste victime ne fac să cunoaștem diferite aspecte ale excelenței Domnului Hristos, jertfa sfântă care a luat păcatul dinaintea lui Dumnezeu, Mielul, Victima nevinovată. El a fost jertfa consacrată în întregime lui Dumnezeu pe crucea Calvarului.

Turturica vorbește de caracterele cerești ale Aceluia care S-a oferit ca jertfă. Pentru eternitate se va povesti că Regele iubit este Cel care a venit din cer și S-a dat ca jertfă pentru a-Și răscumpăra poporul. Pretutindeni în țară se va povesti "ce a făcut El" (Psalmul 22.31).

Cântarea Cântărilor 2:13

„Smochinul își umple smochinele de iarnă cu miresme și vițele în floare răspândesc miros. Ridică-te, iubita mea, frumoasa mea, și vino!"

Încercarea pe care au avut-o cei credincioși în timpul lungii perioade a absenței iubitului nu a fost fără rod. Iată-o reprezentată de roadele smochinului care împarfumează primăvara și care sunt spre gloria Domnului. Astfel de fructe au fost aduse în timpul în care, precum iarna, totul este mort și sterp.

Ce facem pentru Domnul nostru în timpul absenței Lui? Vede El fructe care se pregătesc pentru a le coace soarele primăvăratice și care vor fi arătate în acea zi măreață? Nu acum cei credincioși trebuie să aștepte răsplata a ceea ce fac din dragoste pentru Domnul lor. Trebuie să fim astăzi dintre aceia care sunt plini de roadele neprihănirii și care sunt prin Domnul Isus Hristos glorie și laudă lui Dumnezeu (Filipeni 1.11).

„Vițele în floare răspândesc miros". În Scriptură, via ne vorbește de bucurie și de părtășie. În dimineața primăverii eterne va fi din plin bucurie și binecuvântare. Timp de bucurie, fericire fără nori adusă de prezența Domnului.

„Ridică-te, iubita mea, frumoasa mea, și vino".

Sunt expresii pe care inima niciodată nu obosește nici să le spună, nici să le asculte. „Din prisosul inimii vorbește gura" (Matei 12.24).

Am auzit deja această invitație în versetul 10: „Vino!" El este gata s-o ia la Sine pe aceea care este subiectul întregii Lui iubiri. Ne gândim bucușori la fericirea noastră când vom merge să-L întâlnim. Dar credem că atunci când va vedea "rodul muncii sufletului Său", dragostea Sa va fi săturată pe deplin (Isaia 53.11). El va prezenta pentru Sine pe aceea pentru care S-a dat, pe care a hrănit-o și a iubit-o cu duioșie atâta vreme.

Cântarea Cântărilor 2:14

"Porumbița mea, în crăpăturile stâncii. În ascunzișul prăpăstiilor, lasă-mă să-ți văd chipul, lasă-mă să-ți aud glasul! Pentru că dulce este glasul tău, chipul tău este plăcut".

Stânca este crăpată, pentru că a fost lovită. Porumbița a văzut tot timpul că era o străină pe pământ. Cât era de nefericită! Dar vedeți cum se ține ascunsă în crăpăturile stâncii, Stânca veacurilor, lovită pentru păcatele noastre (Isaia 26.4); numai acolo se simte în siguranță și la adăpost. Acum ea este gata să-și deschidă aripile și să zboare, întâlnindu-L pe Cel pe care-L iubește. El a spus: „Vino!"; nimic n-o reține. Ce bucurie negrăită! „Porumbițo!" (sau: „Porumbița mea"); ea este a Sa și este timpul de a o lua pentru totdeauna la El.

„Lasă-mă să-ți văd chipul, lasă-mă să-ți aud glasul! Pentru că dulce este glasul tău, chipul tău este plăcut".

Limbile omenești nu au cuvinte să exprime sentimentele, atât ale Lui, cât și ale ei, când se vor întâlni. Biserica Îl va vedea pe nori, strălucitorul Luceafăr care a răsărit în inima ei, preludiul zilei care este aproape.

Când Regele va apărea, ca Soarele dreptății care va aduce „vindecarea" (Maleahi 4.2) în razele Sale, cei credincioși Îl vor vedea; picioarele Sale se vor odihni pe muntele Sionului și va fi întâmpinat de poporul Său pământesc.

O voce răsunătoare va veni din cer, ca vocea unui tunet puternic, ca sunetul multor harfe, și vor cânta o cântare nouă, cântare pe care deja sfinții care sunt în cer o cântă (Apocalipsa 5.9) și pe care o vor putea învăța numai cei care sunt cu Mielul pe muntele Sionului.

Astfel, cerul și pământul vor fi uniți de aceeași cântare, de același subiect de laudă. Atunci se va împlini Psalmul 148: „Lăudați pe Domnul din înălțimea cerurilor ... Lăudați pe Domnul de jos, de pe pământ". Niciodată înainte de atunci, creația nu va fi auzit un asemenea concert. Voi, care ca și porumbița Îl așteptați pe Cel care vine din cer, bucurați-vă!

Cântarea Cântărilor 2:15

„Prindeți-ne vulpile, vulpile cele mici, care strică viile; pentru că viile noastre sunt în floare".

În acea fericită zi, tot ceea ce astăzi poate întrerupe părtășia celor răscumparați va fi pentru totdeauna distrus. În timpul nopții așteptării, numeroși vrăjmași îi ispitesc pe cei care așteaptă ziua, ca leul care încearcă să-i înghită (1 Petru 5.8).

Dar alți vrăjmași, în aparență mai puțin periculoși, dar mai vicleni, aluneacă în umbră și reușesc să-și împlinească lucrarea lor nefastă, lipsindu-i pe cei credincioși de părtășie prin lucruri de nimic, de activități neimportante, dar care nu se pot asocia cu Numele celui Sfânt și Adevărat. Ferice de noi dacă veghem!

Când Domnul va fi cu ai Săi, toate pericolele vor înceta: leul, legat și închis în adânc, nu va mai rage și toate vulpile mici vor fi prinse. Nimic nu va mai putea tulbura dulcile relații între cei răscumpărați și Domnul lor.

Cântarea Cântărilor 2:16

„Preaiubitul meu este al meu și eu sunt a lui. El își paște turma printre crini”.

Domnul Hristos este subiectul dragostei iubitei Sale. Ea cunoaște prețul care-1 are pentru El, ea este a Lui. În ce măsură știm noi să-L apreciem? Ei își găsește bucuria în ai Săi, am spune chiar până la hrana Sa, pentru că El paște între crini.

„Crinii” sunt cei care în această lume săracă se încred deplin în Domnul Hristos, care depind de El; ei sunt în ochii Lui mai frumoși decât un Solomon îmbrăcat în hainele sale regale și așezat pe tronul său; ei sunt mai prețioși pentru El decât cei mai înțelepți dintre oameni.

El stă între ei până în ziua în care va apărea. Atunci umbrele vor fugi dinaintea splendorii Sale.

Cântarea Cântărilor 2:17

„Până la răcoarea zilei și până fug umbrele, întoarce-te, preaiubitul meu, fii o gazelă sau ca un pui de cerb pe munții Beter!”

Preaiubitul vine alergând cu iuțeală ca o căprioară căreia picioarele par că nu-i ating pământul și ca puiul de cerb care se aruncă de pe stâncă. Surpările munților din Beter nu pot să-L oprească în alergarea Sa triumfală. Fața Sa este întoarsă înspre iubiții Săi; El este gata să vină și să-i ia cu El, ca să fie în mijlocul lor pentru totdeauna. Aceasta este pentru Biserica de astăzi și pentru credincioșii poporului Său pământesc (Israel). Cel care dă mărturia acestor lucruri spune: „Da, Eu vin curând. Amin, vino Doamne Isuse!” Este strigătul arzător al celor ce-L iubesc.

Cântarea Cântărilor 1:1

„Cântarea Cântărilor, care este a lui Solomon”.

Poate un cititor se întreabă de ce acest titlu, Cântarea Cântărilor? Am amintit că Solomon a compus o mie cinci cântări, separat Psalmul 127 (acesta singur a ajuns până la noi); el singur trebuia să constituie o carte în canonul inspirat. Considerat din acest punct de vedere, el are un loc aparte. Dar greutatea acestui titlu nu se limitează aici. În Scripturi, o cântare celebra o eliberare. Acum, acest cântec celebrează mântuirea deplină și pe Cel care este „mântuirea”, Domnul Isus Hristos, singurul care ne poate face pe deplin fericiți și care va fi fericirea noastră când orice lucru se va sfârși. A fi ocupați cu El este adevărata eliberare a răscumpăratului.

În această carte nu se vorbește despre păcat, despre iertare, despre îndreptățire: sunt lucruri deja rezolvate. Aici este inima care se bucură de Cel pe care-L iubește. „Cine este cel care învinge lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?” (1 Ioan 5.5).

Cine este stăpânit prin credință de El, își are gândurile și afecțiunile nu pe pământ, ci în cer. Ce poate oferi lumea și atracțiile ei unuia care se bucură deja de aici, de jos, de Cel care constituie bucuria cerului? Aceasta este eliberarea deplină, adevărata cântare a cântărilor.

Versetele 2-4 sunt ca o introducere a cărții și găsim subiectul care va fi tratat, dragostea în manifestările sale, din momentul sărutului care aduce pace până în ziua în care sufletul se va bucura în plinătatea sa în locuința Domnului său.

Cântarea Cântărilor 1:2

„Să mă sărute cu sărutările gurii lui! Pentru că iubirea ta este mai bună decât vinul”.

Avem aici prima manifestare a dragostei lui Dumnezeu, sărutul împăcării care aduce pace unei inimi tulburate. Cine nu cunoaște dulceața sărutului împăcării nu cunoaște nimic din dragostea lui Dumnezeu, nici din desfătărilor casei Sale: este străin de bucuriile cerului.

Sărutul este primul lucru pe care fiul risipitor l-a primit de la tatăl său când s-a aflat în brațele sale. Tot trecutul său este uitat; acel sărut i-a dat o siguranță statornică. Acum cunoștea dragostea tatălui său. Cine ar putea descrie ce a simțit când a primit acest sărut al dragostei?

Să lăsăm ca Dumnezeu Însuși să ne spună: „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a facut milă, și a alergat și a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult” (Luca 15.15-20). Cel care primea o asemenea mântuire a iubirii era un fiu nedemn, care risipise tot, un nenorocit acoperit în zdrențe. Cu puțin mai înainte păștea porcii; acum se află în brațele tatălui său. Și frații lui Iosif au cunoscut ceva din această bucurie inexprimabilă când el le-a spus: „Eu sunt Iosif”; s-a aruncat pe gâtul lor și le-a dat la toți un sărut de iertare și în acea zi multe lacrimi au curs pe fețele lor.

Cu ce notă armonioasă se deschide deci Cântarea Cântărilor!

Sărutul dragostei divine este mai dulce decât toate bucuriile pe care lumea le poate oferi și care sunt reprezentate de vin.

Cântarea Cântărilor 1:3

„Miresmele tale au un miros plăcut. Numele tău este ca o mireasmă vărsată”.

Una este a cunoaște dragostea lubitului și alta este a-L cunoaște pe El, deplina manifestare a iubirii! Duhul Sfânt, divinul Mângâietor trimis de Domnul, are menirea de a-L face cunoscut. Această carte, de la început și până la sfârșit, ne spune cât este de sublim. În cortul care a fost ridicat de Moise în pustiu și care era imaginea lucrurilor care sunt în cer (Evrei 9.23), parfumul aromelor arse pe altarul de aur se ridica în continuu în prezența lui Dumnezeu. Acest parfum, compus „după meșteșugul făcătorului de mir” din parfumuri suave, amintea de parfumul incomparabil al Numelui Isus.

Apostolul Pavel cunoștea excelența acestuia când spunea: „Dar mulțumiri fie lui Dumnezeu, care întotdeauna ne conduce în victorie în Hristos și descoperă prin noi în orice loc parfumul cunoașterii Lui. Pentru că noi suntem o mireasmă a lui Hristos către Dumnezeu, printre cei mântuiți și printre cei care pier: unora, un parfum din moarte spre moarte; iar altora, un parfum din viață spre viață” (2 Corinteni 2.14-16). Pentru cei care-L iubesc pe Domnul Isus, care au în El viața eternă, numele Isus care a fost răspândit în lume prin Evanghelie, este o mireasmă de viață, un parfum suav, parfumul care umple sanctuarul ceresc. Spuneți de Domnul Isus celor care-L cunosc și bucuria îi va invada. Nu este oare din cauză că El va fi bucuria lor pentru eternitate?

„De aceea te iubesc pe tine fetele!” (versetul 3). Trebuie să învățăm să ne familiarizăm cu imaginile pe care Duhul Sfânt le folosește în Scripturi, altfel există pericolul de a ne descuraja sau să cădem în greșeală și în meditația la astfel de lucruri. Comparând aceste imagini cu alte pasaje înțelegem mai bine ce vrea Dumnezeu să ne învețe.

„Gloria lui Dumnezeu stă în ascunderea lucrurilor, dar slava împăraților stă în cercetarea lucrurilor” (Proverbe 25.2). Pentru care motiv rămășița credincioasă a lui Israel este prezentată ca niște fete tinere? Pentru că încă nu a venit momentul în care vor fi manifestați în glorie cu Regele și recunoscuți de toți ca mireasă pământească.

Așa este Biserica, mireasa cerească. Pavel spunea corintenilor: „V-am logodit cu un singur bărbat, ca să vă înfățișez ca pe o fecioară curată lui Hristos” (2 Corinteni 11.2). Dar în Apocalipsa, unde îl vedem pe Domnul Hristos că vine în Împărăția Sa, nu mai avem aceleași imagini; este spus că „soția Lui s-a pregătit și că i s-a dat să se îmbrace în în subțire, strălucitor și curat. Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților” (Apocalipsa 19.7-8). Nu mai este vorba de relații secrete și intime între sufletul credincios și Domnul Lui, ci de o manifestare glorioasă și publică a ceea ce Hristos este pentru ai Săi și de ceea ce ei sunt pentru El.

„Trage-mă după tine! Și haidem să alergăm!” (versetul 4). Am văzut din sărutul lubitului care aduce pacea, parfumul Numelui Său care bucură inima. Spre El aleargă credinciosul. Nu a spus El fiecăruia dintre ei; „Urmează- Mă?” El este Cel care leagă cu legăturile dragostei.

Apostolul Pavel, uitând lucrurile care-i stăteau înapoi, înainta spre cele care-i stătea înaintea.

Alerga drept spre ținta care este Hristos în glorie! Când era pe drumul Damascului, această glorie a lui Dumnezeu a strălucit în jurul lui și, din acea zi memorabilă, unul singur a fost obiectivul său și spre acesta și-a îndreptat toate eforturile sale: Hristos glorificat!

Când un credincios aleargă astfel, trage în mod inevitabil după sine pe tovarășii lui; nu este spus: «Trage-mă după tine și eu voi merge după tine», ci „trage-mă după tine și vom merge după tine”. Cine aleargă îi stimulează pe cei care îl înconjoară și toți împreună tind spre același țel: Persoana iubită.

Cântarea Cântărilor 1:4

”Împăratul mă duce în odăile lui ...”.

Când alergăm, în mod necesar avansăm spre un punct prevăzut. Pentru credincios este un loc glorios: „Împăratul mă duce în odăile lui”. Nu este vorba încă de „Casa Tatălui” din Ioan 14 și care putea fi descoperită numai de Fiul.

Isaac a introdus-o pe Rebeca în cortul mamei sale, Sara. Împăratul o va introduce pe mireasa iudee în camerele palatului. Fiul va introduce familia lui Dumnezeu în Casa Tatălui! Ce bucurie pentru cei credincioși din poporul Său, când Dumnezeu îi va conduce în palatul Său, unde orice lucru strigă: „Slavă!” Atunci vor vedea pe Împărat în frumusețea Lui, cum se spune în Isaia 33.17.

Dar înainte de aceste lucruri, Biserica va fi adunată în locașurile cerești. El Însuși a spus: „Tată, aceia pe care Mi i-ai dat, doresc ca, unde sunt Eu, să fie și ei cu Mine, ca să privească gloria Mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17.24). Și aceasta poate avea loc dintr-o clipă în alta, pentru că „pentru Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4.16- 17).

Această speranță are puterea să încarce afecțiunile alor Săi și să trezească o teamă profundă în cei care sunt fără speranță și care vor fi lăsați înapoi „ușii închise” și care vor striga: „Doamne, deschide-ne”, dar va fi prea târziu.

„Ne vom veseli și ne vom bucura de tine” (versetul 4). Cine va fi fericirea noastră veșnică când vom ajunge la țintă? Va fi Cel care a constituit fericirea noastră aici, pe pământ, care ne-a bucurat inimile în timpul drumului; El și nimeni altul: „Ne vom veseli și ne vom bucura de tine”.

Psalmistul a înțeles bine când spunea: „Pe cine am eu în ceruri? Și n-am avut plăcere pe pământ decât în Tine” (Psalmul 73.25).

„Ne vom aminti de iubirea ta mai mult decât de vin”. Când Împăratul atât de iubit îi va aduna la Sine pe cei credincioși ai lui Israel, aceștia se vor bucura cu El de toată gloria Sa, de frumusețea Sa și de dragostea Sa, dragostea Celui care va avea înaintea ochilor o mărturie vădită: „De unde vin aceste răni pe care le ai la mâini?” (Zaharia 13.6). Ei își vor aminti astfel de imensa dragoste care L-a împins să Se jertfească lângă Ierusalim, orașul Marelui Împărat.

Noi vom face la fel: în cer și pentru eternitate ne vom aminti de acea dragoste mare care a fost manifestată prin coborârea pe pământ a Fiului Preaiubit, dragoste de care ne putem bucura acum, deși într-o măsură imperfectă. Dar în cer, în plinătate, va fi pentru noi ca un ocean căruia nu-i vom cunoaște niciodată marginile, nici profunzimile. O astfel de amintire va alimenta pentru eternitate laudele răscumpăraților.

„Pe drept te iubesc ele" (versetul 4). În cer, afecțiunile nu vor mai fi parțiale, ci vor avea un singur subiect: El, Iubitul. Toți ochii vor fi fixați asupra Lui, toate inimile vor palpa deopotrivă pentru El, toate gurile vor fi deschise pentru a-l da glorie. Ferice, în acea zi, de cei care vor fi amintiți de El și care vor fi suspinați pentru El în absența Lui!

Aceste prime patru versete formează un tot unic și schițează în linii mari subiectul de care ne vom ocupa în această carte: dragostea lui Mesia, de la prima Sa manifestare în inimi până în momentul în care, pentru eternitate, această inimă va putea să se bucure complet, fără abatere și fără piedici.

Cântarea Cântărilor 1:5

„Sunt neagră, dar sunt plăcută, fiice ale Ierusalimului, ca și corturile Chedarului".

Cei iubiți de Împărat nu sunt persoane apreciate pentru virtutea lor, pentru meritele lor sau pentru faptele lor bune. Nu; sunt niște nenorociți care, conștienți de nevrednicia lor, strigă: „Sunt ca și corturile Chedarului".

Chedar, fiul lui Ismael, era unul din cei doisprezece principii menționați în Geneza 25.13-15. El și poporul născut din el sunt principalii destinatari ai profeției Domnului împotriva Arabiei în Isaia 21.13-17. Este citat de multe ori în Scriptură și poate mai important decât frații săi, deși nu este întâiul născut. Chedar este omul tare, energic, trăgător cu arcul, ca și tatăl său, iar cu comerțul său ar avea bogăție și glorie (Ezechiel 49.38). Poporul din Chedar trăia în corturi în pustii și psalmistul spunea: „Vai de mine că stau pentru un timp la Meșec, locuiesc în corturile Chedarului!" (Psalmul 120.5).

O judecată deosebită asupra acestor corturi a fost pronunțată de profetul Ieremia (49.29). Ele sunt imaginile lumii în care trăim. Cei care sunt iubiți de Împărat au conștiința propriei lor nevrednii, „sunt din fire copii ai mâniei ca și ceilalți", dar pentru harul minunat al Regelui au devenit reflectarea a ceea ce era El pentru Dumnezeu. Din cauza aceasta, Împăratul este numit Iubitul lor. Nici un rege nu este iubit de poporul său ca Regele gloriei.

„... ca perdelele lui Solomon" (versetul 5). Perdelele împăratului Solomon vor fi fost foarte frumoase și ne fac să ne gândim la cea mai frumoasă dintre toate, la perdeaua care separa Locul Sfânt de Locul Preasfânt în Templul pe care Solomon îl construise și care era o imagine a Domnului Hristos în umanitatea Sa desăvârșită (Evrei 10.20). Această perdea s-a sfâșiat în momentul morții Sale pe cruce. În El și în virtutea morții Sale, ai Săi au fost făcuți plăcuți lui Dumnezeu, iubiți ca El și datorită Lui. Ei erau negri precum corturile Chedarului, dar au fost spălați în sângele Mielului și au devenit mai albi decât zăpada.

Cântarea Cântărilor 1:6

„Nu vă uitați la mine că sunt neagră, pentru că m-a privii soarele".

Aici culoarea neagră este în raport cu necazurile și suferințele sfinților; soarele arzător al încercării i-a înnegrit, arzându-i; așa va fi pentru cei din rămășița lui Israel care vor fi traversat necazul cel mare, ziua mâniei Domnului, o vreme de strâmtorare cum nu a fost niciodată și nici nu va mai fi.

Prin acest mijloc dureros, credința lor va fi pusă la încercare, va fi curățită, iar ei vor fi determinați să-și judece păcatele proprii și pe acelea ale națiunii care a călcat Legea sfântă a lui Dumnezeu și a adus moartea lui Mesia. Nimiciți fără vreo resursă, fără nici o încredere în ei, iată-i în stare să aprecieze în toată justa sa valoare excelența harului oferit lor, pe muntele Sionului, al Regelui, acel Rege pe care națiunea îl respinsese și despre care au spus: „Nu vrem ca omul acesta să împărățească peste noi" (Luca 19.14). Neavând nimic în ei înșiși, au totuși în El și pot spune cu psalmistul: „Tu, care ești scutul nostru, vezi, Dumnezeule, și privește fața Unsului Tau" (Psalmul 84.9).

„Fiii mamei mele s-au mâniat pe mine" (versetul 6). Aceștia sunt iudeii necredincioși, prigonitorii rămășiței credincioase. Găsim aici pentru prima dată pe aceea care în această cântare este numită „mama". Este vorba de Israel, pentru că din Israel, după trup, a venit Domnul Hristos „care este deasupra tuturor lucrurilor, Dumnezeu binecuvântat în veci" (Romani 9.5). Aici sunt copiii acestei „mame", națiunea în apostazia sa, care, asociată vrăjmașilor dintotdeauna, îi va asupri și îi va persecuta pe cei credincioși care nu-l vor urma pe Antihrist și de care se vorbește adesea în Psalmi. „Fă-mi dreptate, Dumnezeule, apără-mi pricina împotriva unui neam nemilos" (Psalmul 43.1). „Din cauza Ta suntem dați morții toată ziua" (Psalmul 44.22; Romani 8.36).

Numeroase alte pasaje ne vorbesc despre suferințele cu care se vor întâlni cei credincioși din partea compatrioților lor. Ca întotdeauna, este ura care umple inima celor răi împotriva celor dreți, ură pe care a cunoscut-o Abel, cel drept, din partea lui Cain, fratele său; sau David, persecutat de Saul ca o potârniche pe munți, dar mai ales Singurul Drept, care a spus: „Doamne, ce mulți sunt vrăjmașii mei, Ce numeroși cei care se ridică împotriva mea!" (Psalmul 3.1). Și apoi este aceeași ură pe care au întâlnit-o din partea iudeilor Pavel și cei care au vestit Evanghelia națiunilor.

„... m-au pus păzitoare la vîi; via mea, care este a mea" (versetul 6).

Despre vie ni se vorbește în Isaia 5 și în Psalmul 80.8. Israel, Care păzește viile, este o imagine a acestui popor sub lege. În nebulia sa, a spus: „Vom face tot ce Domnul ne va porunci". Ei nu cunoșteau nici sfințenia lui Dumnezeu, nici incapacitatea lor. În schimb, au pierdut totul din pricina necredinței lor.

Rămășița nu va putea niciodată să satisfacă exigențele legii Domnului. Regăsim via la sfârșitul cântării în momentul în care Domnul Hristos, divinul „Solomon", va împărăți peste poporul Său. În acea zi, El va primi rodul viei Sale din belșug. Fericită zi va fi pentru El, ca și pentru

poporul Său! Avem în versetele 5 și 6 descrierea a ceea ce va fi, în timpul împărăției Domnului Hristos, mireasa iubită a Regelui: un subiect al harului Său!

Cântarea Cântărilor 1:7

„Spune-mi, tu, pe care te iubește sufletul meu, unde-ți paști turma, unde o odihnești la amiază?” (versetul 7).

Această carte este toată un plăcut dialog între femeia iubită și împărat. De atâtea ori, în ardoarea dragostei, ea vorbește despre el tovarășelor ei. Este un semn de intimitate prețioasă de care se bucură cei răscumpărați cu Cel pe care-L iubesc.

În versetul 7, mireasa este cea care vorbește, dar spre deosebire de versetele 5 și 6, când le vorbea fiicelor Ierusalimului, aici vorbește Împăratului, care este și Marele Păstor al sufletului său: „Tu, pe care te iubește sufletul meu”. Dacă vorbește de dragostea pe care o are pentru El, o face pentru că este conștientă de dragostea pe care El o are pentru ea, oaia săracă a turmei Sale. Ea îl iubește, pentru că El a iubit-o întâi (1 Ioan 4.19).

Lângă El, credinciosul și Bunul Păstor, vine să caute siguranță, hrană și odihnă în timpul căldurii zilei. Adevărul binecuvântat este expus și dezvoltat într-un mod atât de înduioșător în Psalmul 23: „Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic. El îmi dă odihnă în pășuni verzi, mă duce la ape liniștite”.

”Spune-mi ... unde-ți paști turma, unde o odihnești?” Lângă El găsim din belșug tot ce este necesar pentru fericirea noastră, găsim o deplină părtășie.

„Pentru că, de ce să fiu ca una rătăcită pe lângă turmele tovarășilor tăi?” (versetul 7). O femeie a cărei față este ascunsă, acoperită, nu poate fi recunoscută. Dar cine a învățat să-L cunoască pe Bunul Păstor dorește și să fie cunoscut de alții și să se întâlnească cu ei, pentru a se bucura de grija credinciosului Păstor în părtășie frățească. Cei care au în vedere aceeași Persoană trebuie să se întâlnească, să vorbească despre Domnul lor în comun în locul în care se bucură de prezența Sa.

O oaie care se ține deoparte, care nu caută turma și compania altor oi, este cu siguranță o oaie bolnavă.

Cântarea Cântărilor 1:8

„Dacă nu știi unde, tu, cea mai frumoasă dintre femei ...”

Există în acest „dacă nu știi” o ușoară muștrare. Dar cu câtă delicatețe ne ajută împăratul să simțim ignoranța noastră! Este ca și cum ar spune: sunt lucruri pe care trebuie să le știți. Dar Domnul vede în preaiubiții Săi nu slăbiciunea lor, nici neputința lor, ci cum sunt ei înaintea Lui, în virtutea excelentei lucrări pe care El a împlinit-o în favoarea lor.

Credinciosul este făcut desăvârșit datorită jertfei Domnului Hristos, este îmbrăcat cu dreptatea lui Dumnezeu, care a găsit în dragostea Sa mijlocul pentru a-i îndreptăți pe vinovați; o face în perfect acord cu toate drepturile sfințeniei Sale, a dragostei Sale și a dreptății Sale, pentru că justiția Sa a fost pe deplin satisfăcută când Unicul Drept a murit pentru cei nedrepti, ca să-i conducă înaintea lui Dumnezeu ca fii iubiți, în toată frumusețea propriei Sale Persoane reflectate în ei. Este de dorit ca toți preaiubiții Domnului să fie fericiți că sunt în Domnul Hristos și aceasta le va permite să guste o pace statornică și să aprecieze pe deplin dragostea Lui față de ei.

„... ieși pe urmele turmei”. Turma sugerează biserica, iar turmele, adunările locale. Cei care au mers înainte pe acest teren au lăsat urmele pașilor lor; este un loc unde ne putem bucura de prezența Păstorului, o cale pe care El își conduce turma. Această cale a fost trasată de El; credința o discerne într-o lume rătăcită de stăpânitorul întunericii și vede urmele Sale sfinte. Este aceeași cale pe care au pornit servitorii credincioși de la început, martorii Domnului.

Apostolul Pavel a spus: „Fiți împreună-imitatori ai mei, fraților, și ațintiți-vă privirea la cei care umblă așa cum ne aveți model pe noi” (Filipeni 3.17).

Epistola către Evrei spune: „Amintiți-vă de conducătorii voștri, care v-au vorbit Cuvântul lui Dumnezeu; și privind atent la sfârșitul purtării lor, imitați-le credința” (13.7).

De ce sunt astăzi atâtea turme diferite? De ce sunt atâtea așa-ziși păstori care, în loc să adune oile în jurul Păstorului, le pierd? Aceasta provine de la faptul că nu este ascultată vocea Bunului Păstor, ci este ascultată în schimb vocea străinilor. De aceea, oile sunt rătăcite pe căi tot mai diferite. Nu este decât un remediu: a privi în lumina Cuvântului urmele lăsate de cei care au fost pe calea dreaptă de la început. Numai ea va lumina cărarea noastră și ne va arăta unde trebuie să ne odihnim picioarele noastre.

„... și paște-ți iezii lângă colibele păstorilor”. Grija Păstorului se arată într-un mod mișcător. El are grijă de cei care sunt tineri în credință, care sunt încă necunosători și deci într-un mod deosebit expuși pericolelor create de vrăjmași și de păstori răi, care sunt adesea ca niște lupi răpitori. Siguranța pentru acești „iezi” stă în a nu se depărta de cei care pot să-i instruiască, să-i hrănească și să le facă cunoscut Persoana Domnului lor. Aproape de El suntem în siguranță.

Sunt medii unde se face experiența prezenței Sale și unde El a dat „daruri” necesare pentru îngrijirea turmei. Ferice de cei care, conștienți de pericolele la care sunt expuși, stau unde este siguranță și unde găsesc hrană și îngrijiri necesare.

Sunt învățăături de mare importanță și pentru cei cărora Domnul le-a încredințat un serviciu pastoral și care trebuie să se ocupe de tinerii credincioși. „Paște mieluseii mei” a spus Domnul Isus servitorului Său, Petru. Dar vedem și cât de important este ca tinerii să asculte de cei pe care Domnul i-a calificat ca păstori și să nu se depărteze de locul în care Numele Său este onorat și unde se bucură de îngrijirile iubirii Sale.

Cântarea Cântărilor 1:9

"Iubita mea, te asemăn cu o iapă de la carele lui Faraon". Dacă versetul 8 ne-a amintit de Psalmul 23, aici avem ceva care atrage atenția asupra Psalmului 24. Este o comparație simplă; nu trebuie confundat Egiptul de care se vorbește adesea în Scriptură cu iapa înhămată la carele lui Faraon. În acest pasaj, Faraon este o imagine a Celui care va veni în toată gloria Sa de Domn al întregului pământ. În strălucirea Sa, El va trimite înaintea Sa carul, car minunat și teribil, care va nimici pe toți vrăjmașii Săi și despre care avem descrierea în primul capitol al profetului Ezechiel.

În ziua triumfului Său va fi însoțit de toți servitorii Săi, așa cum călăreții și servitorii lui Faraon îl însoțeau când alergau după fiii lui Israel (Exod 14.23).

Dar această scenă strălucește mai mult prin contrast decât prin asemănare. În zilele din Exod 14, Faraon a murit în mare cu toți călăreții săi. Când Domnul va veni, ai Săi se vor arăta cu El în glorie și toate națiunile „se vor boci” din pricina Lui. El îi va străpunge cu săgețile Lui ascuțite. Este Împăratul gloriei.

Ferice de servitorii Săi, care, cu voința lor neforțată, ci naturală, și cu un zel sfânt Îl vor însoți în ziua triumfului Său și vor vedea când se va așeza pe tronul Său. Ei sunt subiectele dragostei Sale întregi, pentru că îi numește cu acest prețios nume: „Iubita (sau Prietena, sau Scumpa) mea”. A fi iubiți de Împăratul gloriei! Există oare ceva mai bun de dorit?

Cântarea Cântărilor 1:10

”frumosi sunt obrazii tăi cu șiraguri de mărgăritare, gâtul tău cu lăntișoare de podoabă”.

Lăntișoarele sunt simbolul diferitelor glorii ale Domnului Hristos. Împăratului îi place să vorbească de ceea ce vede la mireasa Lui: obrazii și toată fața ei, cele mai frumoase și mai prețioase lucruri sunt folosite ca imagini pentru a ne face să înțelegem frumusețea pe care El o vede în ai Săi.

Bijuteriile care ornează obrazii femeii iubite sunt un simbol al diferitelor glorii ale Persoanei Domnului Hristos reflectate în ai Săi, care strălucesc pe fețele lor: „... privind, ca într-o oglindă, cu fața descoperită gloria Domnului, suntem transformați în același chip, din glorie spre glorie, ca de la Duhul Domnului” (2 Corinteni 3.18). Împăratul face să strălucească astfel orice rază din propria glorie pe fețele alor Săi; poate contempla pe ei reflectarea propriei frumuseți și a propriilor desăvârșiri.

Dorim cu înflăcărare să ne asemănăm cu Cel care este cel mai frumos dintre toți fiii oamenilor și să avem un loc glorios în strălucitul cortegiu care-L va însoți în ziua triumfului Său? De câtă glorie vor fi acoperiți în acea zi cei care au suferit pentru Numele Lui și care, datorită Lui, au fost urcați chiar pe rug! Și câtă glorie vor avea cei care astăzi păzesc Cuvântul Său într-o sfântă ascultare! Răsplata lor va fi ca a unor lăntișoare în jurul gâtului!

Colierul, în Scriptură, sugerează ideea unei recompense publice atribuite celor care au ascultat de Dumnezeu și Îi sunt supuși, aplecând gâtul lor în fața autorității Sale. Domnul a spus: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Pentru că jugul Meu este bun și povara Mea este ușoară” (Matei 11.29-30). Jugul se pune pe gât, pentru ca voința noastră să fie subordonată în întregime voinței Domnului (frunzașii tecoți nu și-au aplecat gâtul în serviciul Domnului - Neemia 3.5). Daniel, când era prizonier în Caldeea, s-a supus în acea țară ca și cum ar fi fost la Ierusalim, în cele mai frumoase timpuri din istoria poporului lui Dumnezeu. Nu a vrut să se mănâcând mâncărurile gustoase ale împăratului, iar ca recompensă, Domnul i-a dat înțelepciune și o mare glorie și a făcut să i se pună la gât un lanț de aur. Era un răspuns glorios al lui Dumnezeu, față de credințioșii servitorului Său.

Acest colier al împăratului Babilonului era din aur care piere, dar răsplata pe care Domnul o va da celor care Îl ascultă va dura în eternitate.

Cântarea Cântărilor 1:11

”Îți vom face șiraguri de aur cu stropituri de argint” (versetul 11).

În versetul 9 era singularul: Împăratul vorbea de ceea ce vedea frumos în mireasa Sa. Dar aici nu mai este „eu”, ci „noi”: „Îți vom face”. Acest „noi” minunat este același al lui Ioan 3.11 și al altor pasaje din Scriptură. Acesta este Dumnezeu în plinătatea Sa: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Îl găsim în prima pagină a Cuvântului, în decizia luată împreună: „Să facem om după chipul Nostru” (Geneza 1.26). Lucrau cu același gând, cu același scop, cu aceeași dragoste. În acest pasaj nu este vorba de a crea lumi care sunt lucrarea Dumnezeirii, ci de a crea legături de aur și de argint pentru a-l lega pe credincios de Domnul său.

Șiragurile acestea de aur vorbesc de justiția divină; argintul ilustrează răscumpărarea păcătoșilor prin Domnul Hristos.

Ce citim în 2 Corinteni 1.21- 22? „Iar Cel care ne întărește împreună cu voi, în Hristos, și ne-a uns este Dumnezeu, care ne-a și pecetluit și a dat arvuna Duhului în inimile noastre”. Ce dulci sunt aceste legături de dragoste ale lui Dumnezeu care, în dreptatea și virtutea răscumpărării, ne leagă unii de alții și pe toți împreună de Cel care este Împărat! Cum le gustăm? Ce sunt deșertăciunile unei lumi în care totul trece, față de ceea ce avem în Domnul? Aceste legături ne fac să ne gândim la „legătura de dragoste” prin care Dumnezeu Salvatorul voia să-i atragă pe oameni (Osea 11.4). Dar care a fost răspunsul răzvrătiților? „Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor” (Psalmul 2.3). Cu dreaptă răsplată ei sunt „legați în ticăloșie și în fiare”. Ce strâmtorare, când ajung la porțile morții (Psalmul 107:10, 18, 19)!

Cântarea Cântărilor 1:12

”În timp ce împăratul este la masa lui, nardul meu își răspândește mirosul”.

Versetele de la 12 la 14 sunt răspunsul miresei la mărturisirea pe care împăratul i-a făcut-o. Ea vorbește despre el și în aceste trei versete avem mireasma numelui său prezentat sub diferite aspecte: nard, mir, flori de bena, în trei scene diferite. Duhul Sfânt să ne deschidă ochii și să ne atingă inimile prin această lectură.

Împăratul a venit în lume la timpul fixat, iar neamurile sau tulburat, popoarele au gândit lucruri deșarte. Împărații pământului s-au întâlnit și conducătorii s-au sfătuit împreună împotriva Domnului și a Unsului Său (Psalmul 2). Astfel a fost respins de poporul Său și în palatul marelui preot căpeteniile poporului s-au sfătuit împreună să-L prindă, să-L intenteze proces cu înșelăciune și să-L omoare. Rămășița credincioasă pe care o găsim în toate timpurile, și în această cântare, era în acel moment redusă la un mic număr de persoane. Pe câteva le vedem adunate în Betania, în casa unui lepros, când Domnul este oaspete. Ceasul întinericului și al puterii lui Satan se apropia. Șase zile mai târziu va fi Paștele și Mielul lui Dumnezeu va fi înjunghiat. Vine o femeie cu un vas de alabastru plin de parfum de nard curat, de mare preț; sparge vasul, varsă parfumul pe capul Său și casa se umple de mirosul parfumului. Nimic pentru ea nu era prea mult și prea prețios ca să-L onoreze pe Domnul ei refuzat și disprețuit; ea sparge vasul cu intenția de a-l folosi numai pentru El. Acestei mărturisiri de dragoste numai El putea să-i dea justa valoare. Înainte de această faptă, era așezată la picioarele Sale, învățase să cunoască excelența Persoanei Sale și gustase dragostea Sa. „Șiraguri de aur cu stropituri de argint o legaseră de El și inima ei abunda de recunoștință.

Dar ce scenă avem în acest verset! Cu mii de ani înainte Duhul Sfânt vorbește de acest Împărat, de această cină, de acest parfum. Era chiar parfumul nardului pe care Maria l-a vărsat pe capul Domnului ei. Două mii de ani au trecut de când vasul s-a spart și parfumul s-a răspândit și în orice loc în care se predică evanghelia, în întreaga lume, se vorbește de ceea ce a făcut această femeie.

Legea porunea „să iubești pe Domnul Dumnezeu tău" (Deuteronom 6.5), dar niciodată legea nu făcuse să izvorască nici cea mai mică scânteie de dragoste. Harul lui Dumnezeu ne spune că: „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea" (Ioan 3.16) și iată că acest har sparge inimile cele mai împietrite și le umple cu o dragoste care va arde pentru toată veșnicia. Ce satisfacție pentru Împăratul respins să întâlnească pe un răscumpărat care-L iubește, care apreciază harul Său și se bucură astfel! Ce va fi veșnicia în care dragostea noastră pentru El va putea să se exprime fără piedici!

Cântarea Cântărilor 1:13

„Un mănunchi de mir este preaiubitul meu pentru mine; el va petrece noaptea între sâni mei"

Mirul simbolizează suferințele Domnului Hristos; este amar, dar parfumul lui este plăcut. Ne amintim de Cel care a fost rănit, care a suferit, care a plâns aici pe pământ. Domnul a fost înmormântat și trupul Său a fost tratat cu un amestec de mir și aloe de aproximativ o sută de litri (Ioan 19.39). Aici, mănunchiul de mir se referă la un obicei al femeilor orientale, care își puneau în sân un mănunchi de flori sau de plante aromate pentru a le parfuma hainele. Cei care-L iubesc pe Domnul în timpul în care El nu mai este pe pământ au pe inimă amintirea suferințelor Sale. Noi, care-L iubim, înțelegem această imagine; a suferi cu El și pentru El este ca parfumul de mir care ne însoțește în noaptea acestei lumi.

Cântarea Cântărilor 1:14

"Preaiubitul meu este pentru mine un ciorchine de flori de hena în viile din En-Ghedi".

Versetul 12 amintește de o scenă trecută care a avut loc în timp ce Domnul era pe pământ în mijlocul poporului Său. Versetul 13 vorbește de o scenă actuală, de timpul în care Împăratul este absent din această lume, dar mereu prezent în inima miresei. În versetul 14 avem o scenă viitoare. Parfumurile de nard și de mir fac loc miresmei florilor de hena din En-Ghedi.

Hena este un arbust grațios format din ramuri subțiri și acoperit de o scoarță alburie de miros plăcut. Florile, sub formă de struguri albi, răspândesc un parfum suav. Egiptenii își făceau din ele mănunchiuri pe care le foloseau pentru parfumare. Un astfel de parfum ne vorbește de Domnul ca Împărat. Această scenă se petrece la En-Ghedi, cetate aparținând seminției lui Iuda; ea se găsește într-un deșert (Iosua 15.62). În această oază și-a găsit David refugiul când fugea de Saul (1 Samuel 24.1; 2 Cronici 20.2). Dar în acest verset nu mai este vorba nici de pericole, nici de lupte, nici de pustiu. Florile de hena ne vorbesc despre o primăvară eternă și de vii care prefigurează bucuria care va fi. Este un exemplu însemnat al transformării minunate care va avea loc pe acest pământ sub domnia Domnului Hristos.

Cântarea Cântărilor 1:15

„Iată, ce frumoasă ești, iubita mea! Iată, ce frumoasă ești".

Avem răspunsul Împăratului la iubirea alor Săi exprimată în versetele anterioare. El le spune ce sunt pentru El și cum îi vede. Mai întâi sunt frumoși. Această mireasă care L-a așteptat în timpul nopții absenței Sale și care acum este acolo pentru a-L aclama în ziua triumfului Său, este de o mare frumusețe în ochii Săi. El este omul care a căutat perle frumoase și când a găsit una de mare preț, a mers, a vândut tot ce a avut și a cumpărat-o. Numai El este în stare să-i aprecieze toată frumusețea și să-i recunoască adevărata valoare. Nu obosește să repete că este frumoasă. Poate ne întrebăm ce frumusețe poate vedea Domnul Hristos în sărmenele ființe spirituale întunecate precum corturile Chedarului? Dar El contemplă în ei reflectarea propriei Sale frumuseți. Razele gloriei Sale atât de puțin vizibile în ai Săi sunt totuși reflectate așa cum luna, care nu are lumina ei proprie, reflectă razele soarelui și strălucește cu o dulce seninătate în întinericul care acoperă pământul, în timp ce soarele este ascuns în cer. Ce dorință este mai mare și mai prețioasă decât de a manifesta în viața noastră în orice zi razele gloriei Domnului nostru? Lumea L-a respins și acum El este ascuns în cer; dar știm că în curând va apărea ca Soarele dreptății care aduce mântuirea „în aripile Sale" (Maleahi 4.2).

De această glorie vor fi înconjurați în acea zi cei care L-au iubit, L-au onorat și L-au așteptat marcați de multă durere în timpul nopții absenței Sale. Ei sunt obiectul întregii Lui iubiri: „Iubita mea", repetă El.

Domnul Isus iubea pe Marta, și pe sora ei și pe Lazăr și Își găsea bucuria în mijlocul lor. Astăzi El își iubește Adunarea, pe cei care au crezut în El fără să-L fi văzut și care păzesc Cuvântul Său în așteptarea reîntoarcerii Sale. Foarte curând El va mărturisi această dragoste și celor credincioși ai lui Israel care, după răpirea Adunării, Îl vor glorifica în mijlocul celor mai înspăimântătoare persecuții. Suntem noi conștienți că suntem obiectul celei mai duioase iubiri?

„Ochii tăi sunt porumbeii” (versetul 15). Mai departe, în această cântare, Împăratul va face descrierea miresei în întregime; aici nu vorbește decât despre ochi, care au pentru El o atracție enormă și îi compară cu niște porumbei. Porumbelul lui Noe nu găsea un loc unde să se odihnească (Geneza 8.6-13) într-o lume încă sub consecințele judecății lui Dumnezeu. Un corb necurat putea să găsească condiții potrivite pentru el în lume, dar porumbelul s-a întors în corabie, singurul loc în care se simțea ca acasă. „Cine sunt aceia care zboară... ca niște porumbei spre porumbarul lor” (Isaia 60.8).

Cei credincioși de aici realizează ceea ce spune psalmistul: „sunt străin în țară” (Psalmul 119.19). Ei suspină cu gândul la Domnul lor și gem pentru că sunt departe de El: locuința lor este lângă Domnul. „O, de aş avea aripi ca un porumbel, aş zbura şi m-aş odihni. Iată, aş fugi departe, în pustie” (Psalmul 55.6-7). Mai bine să fii în pustiu cu Domnul, decât în oraş unde este nelinişte şi chin.

Cântarea Cântărilor 1:16

"Iată, ce frumos ești, preaiubitul meu, ce plăcut ești"

Se poate să fii frumos, dar nu plăcut, sau plăcut fără să fii frumos. În Domnul Hristos totul este reunit: frumusețea și plăcerea. Aici este dragostea care răspunde dragostei. Este mireasa care, având ochii ațintiți asupra lubitului ei pentru a-l contempla Persoana, exclamă: „Tu ești frumos, ești plăcut!” Sunt aceiași credincioși pe care-i întâlnim în Psalmul 45; inima lor arde în acest psalm. Împăratul apare pe scenă pe neașteptate. El va străluci ca lumina care iese din orient și se vede până în occident. Ei Îl văd, Îl contemplă: „Tu ești mai frumos decât fiii oamenilor; harul este turnat pe buzele Tale”. Nu este numai frumos, este și plăcut. Tot ce poate să-L facă dorit este reunit în Persoana Sa. El este lubitul. Unii împărați au fost iubiți de supușii lor, cum ar fi David sau Solomon, dar nici un împărat nu va fi iubit de poporul său, ca Domnul. Când cei credincioși vor intona cântarea compusă de ei care va avea ca subiect Împăratul, o vor face cu accente armonioase, niciodată auzite nici de oameni, nici de îngeri.

„Patul nostru este verdeața!” (versetul 16). Oile Bunului Păstor realizează în fiecare zi ceea ce ne-a fost spus aici cu simplitate. lubitul este Împăratul, dar este și credinciosul și Bunul Păstor. Recitind Psalmul 23, ne va face să înțelegem dulceața a ceea ce găsim aici mai bine decât oricare explicație: „Domnul este păstorul meu... El îmi dă odihnă în pășuni verzi”. Aproape de Bunul Păstor va fi mereu odihnă. Nu a făcut Domnul Isus să stea pe iarba verde grupuri de oameni care, ca oile flămânde și fără păstor, Îl urmau? Cu ce belșug de pâine au fost săturate! Și a mai și rămas!

Cântarea Cântărilor 1:17

„Grinzile caselor noastre sunt cedrii; bolțile noastre sunt chiparoșii”.

Lângă Bunul Păstor am văzut că se găsește o odihnă desăvârșită și hrană din belșug, dar și un loc unde El Se găsește în mijlocul alor Săi. Ai Săi se bucură de o mare siguranță și de toate bunurile acestui „sanctuar”. „Doamnene, am iubit locașul casei Tale și locul unde locuiește gloria Ta” (Psalmul 26.8). „Un lucru am cerut Domnului, pe acesta îl voi căuta: să locuiesc în Casa Domnului toate zilele vieții mele, ca să văd frumusețea Domnului și să întreb despre El în templul Său” (Psalmul 27.4).

Credinciosul este în siguranță. Cât de trainic și confortabil este totul în casa aceasta! Grinzile sunt din cedru, copac maiestuos din lemn dur și rezistent. Bolțile sunt din chiparos. Am putea dori o locuință mai bună?

clickbible.org